

*Slujitori
și
slujitoare*

Volumul 4

Walter Keune

Cuprins

Prefață.....	1
Matitia, coreitul	2
Băieții din Betel.....	6
Niște greci.....	10
Deportații care erau în Sefarad.....	13
Iuda galileeanul	16
Cheretiții și peletiții	20
Soldații, vameșii, mulțimile din Ierusalim	23
Preoții și leviții	26
Slujitorii lui David îl înmormântează pe Asael	29
Capii familiilor seminției lui Simeon	33
Lazăr	38
Elihu	43
Mama Rebecăi	47
Tamar.....	51
Agur.....	54
Lemuel.....	58
Un om al lui Dumnezeu.....	61
Zaharia.....	65
Ido.....	70
Șecania.....	75
Șabtai	79

Cei din urmă dintre fiii lui Adonicam	82
Meremot	86
Soția lui Ezechiel.....	89
Unul care a scăpat.....	94
Cel înviat	98
Bărbații lui Israel	102
Gabaoniții	106
Tatăl care strângea dimineța mana	110
Bărbații care era necurați pentru un timp scurt	114
Iuda	118
Iotam.....	121
Iehoțadac	126
Simeoniții	130
Femeia din Tebeț.....	134
Azaria	138
Iaasiel, fiul lui Abner.....	141
Șamgar.....	145
Heldai, Tobia și Iedaia.....	148
Șarețer, Reghem-Melec și oamenii lui	151

Prefață

În acest volum vei găsi câteva persoane din tabelul genealogic din 1 Cronici – persoane care stau înșirate lângă drumul pe care a apucat David spre demnitatea sa de împărat, în Ierusalim. Merită să cercetăm odată mai exact aceste persoane. Multe dintre ele l-au urmat pe David în timpul respingerii sale. Ei au stat loial și consecvent de partea lui. David nu i-a uitat. Mai târziu le-a repartizat poziții importante în împărăție. Nici Domnul Isus, cândva, mai târziu, când va veni „cu putere și cu glorie mare” (Matei 24.30), nu va uita pe nimeni care Îi stă alături astăzi, în vremea „stăpânilor lumii întinericului” (Efeseni 6.12). Aceasta Îl bucură. El răsplătește lucrul acesta.

Un salut cordial din Bergneustadt, din toamna lui 2021.

Walter Keune

Matitia, coreitul

1 Cronici 9.31: „Și Matitia, dintre leviți, întâiul-născut al lui Șalum coreitul, avea în grijă ceea ce se făcea în tigăi.”

A fost harul pur al lui Dumnezeu, cel care i-a cruțat pe fiii lui Core de judecata îngrozitoare care venise peste tatăl și toată familia lor (Numeri 26.11). Ei au fost recunoscători în timpul vieții pentru aceasta și această mulțumire se exprimă în mulți psalmi. Gândiți-vă numai la minunat de frumosul Psalm 45: „Inima mea clocotește de un cuvânt bun...” sau Psalmul 84: „Cât de plăcute sunt locașurile Tale...”. Se observă la acești psalmi că poezii lor au trecut prin exerciții adânci, dar erau și conștienți de harul care se revarsă din partea lui Dumnezeu. „Cui i se iartă mult, iubește mult”, a spus odată Domnul Isus. Fiii lui Core aveau o inimă iubitoare. Aceasta s-a putut vedea și la urmașii lor. David i-a stimat foarte mult. El i-a așezat în poziții înalte, ca: păzitorii ai porții, cântăreți și vistiernici. Iar unul dintre ei, Matitia, mai avea o sarcină cu totul specială. El avea „ca funcție datoria” să se îngrijească de ceea ce se cocea în tigăi. Aceasta vreau s-o explic puțin.

În Israel existau multe jertfe: jertfa arderii-de-tot, jertfa pentru păcat, jertfa pentru vină, jertfa de pace și darul ca jertfă de mâncare. Aceste cinci jertfe sunt desigur jertfele cele mai cunoscute. Toate aceste jertfe sunt modele ale Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos (Evrei 9 și 10). Ele arată toate spre frumusețea Domnului Isus și spre marea Sa lucrare de mântuire de pe Golgota. Majoritatea jertfelor se referă la cruce. Dar există și o jertfă care arată în mod exemplar spre desăvârșirea Domnului Isus în viața Sa. Aceasta este darul de mâncare. Pentru ea nu era tăiat niciun animal, cu excepția că ea era adusă lui Dumnezeu împreună cu arderea-de-tot.

Acest dar de mâncare consta, propriu-zis, din trei părți: floarea făinii, untdelemn și tămâie. Toate părțile componente arată spre

proporționalitatea simetrică și echilibrul sufletesc din comportamentul Domnului Isus. La El n-au existat: cuvinte mari, certuri neconținute, enervare. Acest fapt îl indică floarea făinii. El făcea totul în puterea Duhului Sfânt. Acesta este sensul untdelemnului. Și toată viața Sa a fost o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu și Tatăl Său. Despre lucrul acesta vorbește tămâia. Deci, acest dar de mâncare a fost pregătit acasă în trei feluri diferite, înainte de a-i fi fost predat preotului. Existau pe atunci instrucțiuni severe. O dată era copt în cuptor, altă dată în tigaie și altă dată pe grătar. Și aceasta are ceva de spus:

Focul este o imagine a sfințeniei lui Dumnezeu care pune la încercare. El provoacă dureri, dar Domnul Isus S-a dovedit întotdeauna fără cusur prin aceste încercări și testări. Nimeni n-a putut în viața Sa să-I dovedească vreun păcat oarecare sau măcar vreo slăbiciune. Dar au existat suferințe și ispite care au rămas ascunse de privirile oamenilor, dar au fost și din acelea pe care a putut să le observe oricine. Aceasta este deosebirea dintre produsele coapte în cuptor și lucrurile coapte în tigaie. Primele se sustrag privirilor oamenilor, dar turtele coapte în tigaie le poate vedea și observa oricine. Aici nu este nimic ascuns. Psalmii descriu în cea mai mare parte suferințele interioare, ascunse, ale Domnului nostru; Evangheliile descriu durerile exterioare, vizibile. Despre lucrul acesta mi-ar plăcea să spun câte ceva:

Matitia era un bărbat care trebuia să se ocupe zilnic cu produsul din tigaie. El era un bărbat care ne arată ca model, cum trebuie să aruncăm o privire adâncă în durerile și dușmăniile care I-au fost pricinuite Domnului nostru. Ocară și rușinea putea să le observe oricine pe atunci, chiar și necredincioșii. Toți au putut să se convingă de nedreptatea și lipsa de inimă pe care soldații brutali au arătat-o față de Domnul. Orice om sensibil trebuia să aibă totuși milă de Domnul și să fie de-a dreptul zguduit de cruzimea cu care a fost tratat. L-au biciuit pe Domnul Isus, I-au bătut cuie în mâini

și în picioare, L-au batjocorit. Dar El a rămas mut. El n-a spus niciodată ceva despre ura și gelozia semenilor Săi. Fusese disprețuit și invidiat din tinerețe. Numai imaginați-vă odată un copil care n-a mințit niciodată, care n-a fost niciodată neascultător, care niciodată n-a furat, niciodată n-a fost indispus. Vă puteți imagina că un asemenea copil are de îndurat multă gelozie și mult dispreț? Așa a fost cu Domnul Isus. În timpul vieții, pe El L-a întâmpinat ura oarbă a contemporanilor Săi. Dar El a rămas liniștit și prietenos. Lucrul acesta puteți să-l citiți în Evangheliile. Cine vrea să studieze în Evangheliile comportamentul Domnului Isus, va primi o binecuvântare bogată, va fi din ce în ce mai uimit de Persoana prețioasă și în cele din urmă va fi condus la închinare. Acela va experimenta ce a simțit Matitia zilnic: miresele plăcute ale darului de mâncare. Contemplarea slavei vizibile a Domnului pe acest pământ ne umple inimile de bucurie și de recunoștință. Ea conduce acolo, ca și viața noastră practică să poarte mai mult trăsăturile frumuseții Sale morale. Cu cât observăm și prețuim mai mult conduita Sa în împrejurările cele mai potrivite ale vieții, cu atât mai mult vom fi și noi preschimbați în chipul Său. Cu cât privim mai mult la produsele din tigaie, cu atât mai mult se va cizela și se va modela după ele viața noastră. Atunci se va împlini și proverbul lumesc: „Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești”.

Matitia va fi copt mereu aceleași lucruri, dar noi vom descoperi mereu frumuseți noi la Domnul nostru; și dacă nu crezi lucrul acesta, atunci începe, te rog, să meditezi asupra comportamentului Domnului Isus și la aceasta pune-ți mereu și întrebarea: „Aș fi făcut și eu lucrul acesta așa?”

Ce frumos ar fi dacă am semăna cu creștinii din Antiohia (Faptele apostolilor 11.26), care au fost recunoscuți ca ucenici ai lui Isus Hristos fără o procură notarială. Aceasta se vedea și se auzea fără confirmarea prin cartea de identitate.

Doamna Adelina Patti (1843-1919) a fost în Franța o cântăreață celebră de operă. Puțin după căsătoria ei cu baronul de Cederstrom a făcut o vizită la poșta din Cannes ca să ridice scrisorile care se acumulaseră acolo la post-restant în timpul călătoriei ei de nuntă. Funcționarul poștei a rugat-o să-i dea cartea ei de identitate. Diva i-a arătat cartea ei de vizită. Dar aceasta n-a fost suficientă pentru omul de la ghișeu. Și oricât de mult și-a scotocit poșeta, n-a găsit cartea de identitate. În cele din urmă ea s-a întors în semicerc și a intonat cunoscutul cântec „O melodie atât de blândă și de frumoasă”. Într-o clipă s-a adunat o mică ceată de ascultători în jurul ei. Când a terminat, toți se minunau și spuneau: „Aceasta este chiar Patti! Nimeni nu poate să cânte cântecul așa de impresionant ca ea.” În felul acesta s-a legitimat apoi credibil și funcționarului poștal, prin cântecul ei.

Domnul Isus Își dovedea desăvârșirea divină chiar în suferință și dureri (vezi produsele din tigaie). Am putea și noi să fim observați de toți oamenii ca epistole ale lui Hristos (2 Corinteni 3.2-3)?

Băieții din Betel

2 Împărați 2.23-24: Și de acolo s-a suit la Betel. Și, pe când se suia pe drum, au ieșit din cetate niște băieți mici și râdeau de el și ziceau: „Suie-te, chelule! Suie-te, chelule!“ Și el s-a întors și s-a uitat la ei și i-a blestemat în Numele Domnului. Și două ursoaice au ieșit din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi de băieți dintre ei.

În Leviticul 26 se avertizează sever să nu-ți faci idoli și chipuri cioplite. Cu aceasta, poporul lui Dumnezeu L-ar pune deoparte pe DOMNUL și L-ar batjocori. Poporul ar fi lovit de o judecată grea. În Leviticul 26.21-22 scrie: „Și dacă veți umbla împotriva Mea și nu veți voi să ascultați de Mine, ... voi trimite animalele sălbatice ale câmpului printre voi, ca să vă lase fără copii”. Exact așa s-a și întâmplat. Și anume, nu oriunde în altă parte, ci chiar în Betel, „casa lui Dumnezeu”. Cum poate o cetate, care pe vremuri a trăit odată prezența lui Dumnezeu (Geneza 28.19; 35.7), să cadă într-un asemenea păcat îngrozitor? Da, Ieroboam a fost acela care a ridicat vițelul de aur în această cetate (1 Împărați 12.19), Aaron îi fusese în aceasta un exemplu rău. Iar preoții lui Baal au răspândit peste această cetate influența lor nefastă.

Poporul s-a îndepărtat tot mai mult de adevăratul Dumnezeu și „copiii repetă ce aud de la părinți”. De fapt, din comportamentul copiilor se poate recunoaște spiritul din casa părintească. Aici, în Betel, lucrul acesta devine extrem de limpede. Voi ce credeți: Amram și Iochebed și-ar fi lăsat ei copiii să umble cu o asemenea hoardă sălbatică de tineri? Sau Ana pe Samuel? Niciodată și nicidecum. „Cine umblă cu înțelepții devine înțelept, dar cine se însoțește cu nebunii își va face rău.” (Proverbele 13.20). Păstrează aceasta bine în cap, copile drag, pentru că aici avem în fața noastră probabil una dintre cele mai îngrozitoare tragedii ale copiilor din întreg Vechiul Testament. Dar ce spun eu? Copii? O comparație a

cuvintelor „băieți” și „copii” din capitolul nostru, cu alte locuri (2 Samuel 18.5; 1 Împărați 12.8), conduce la concluzia că este vorba despre tineri deplin conștienți, cu responsabilitate (în vârstă de 15 până la 25 de ani), care merg aici pe baricade. Un grup mare de huligani a venit aici spre Elisei, acest om blând al lui Dumnezeu.

Din acești oameni tineri țâșnea ura pură împotriva Dumnezeului lui Israel și a slujitorului său, Elisei. Evenimentul înălțării la cer a lui Ilie nu avusese loc de foarte mult timp și se răspândise cu iuțeala focului. Acest eveniment l-a luat acum ca prilej această hoardă rea de tineri, ca să-l batjocorească pe Elisei. Gândul ascuns al cuvintelor lor este cam așa: „Bine că s-a dus Ilie, dar acum cară-te și tu. Suie-te în cer. Noi nu te vrem!” Apoi, acești ștregari au mai adăugat o josnicie, prin aceea că l-au insultat personal pe Elisei pentru părul său lung. Cuvântul de insultă „chel” nu vrea să spună că Elisei era într-adevăr un chel, pentru că prorocii aveau întotdeauna capul acoperit și ei nu puteau să vadă că este chel. Cred, mai degrabă, că era o aluzie la părul lung, pe care prorocii îl purtau ca nazirei ai lui Dumnezeu. În afară de aceasta, în expresia „chel” mai era defăimarea din Leviticul 13, că Elisei era un slujitor respins, necurat și exclus din societatea umană.

Deci nu avem voie să tratăm cu indiferență defăimările de recredință ale acestor băieți. În ele există o aversiune adâncă față de Elisei. Nu numai o disprețuire a persoanelor mai vârstnice – aceasta deja este destul de rău -, ci a unui slujitor al lui Dumnezeu, iar prin acesta, a lui Dumnezeu Însuși. Pe acest fond putem înțelege mai bine și pedeapsa aspră care-i lovește pe acești tineri acum. În primul rând au ridiculizat înălțarea la cer a lui Ilie (exact ca batjocoritorii din 2 Petru 3.3), iar pe de altă parte au respins unealta lui Dumnezeu în persoana lui Elisei și astfel și mesajul lui Dumnezeu către ei înșiși. Acest spirit de defăimare mai trăiește și astăzi foarte vioi în lume, ba chiar în lumea creștină. De aceea trebuie Dumnezeu să-i

pedepsească așa de aspru. Cine Îl refuză pe Dumnezeu și pe mesagerii Săi, poate să moară subit.

Atunci au venit doi urși din pădure. Încet, calculat, ei vin spre băieți. Ochii le ard. Labele sparg tufișul. Acești monștri sar apoi pe copii. Niciun copil nu poate să-l ajute pe celălalt. Boturile lor imense nu sfășie doar un copil, doi, douăzeci... nu, patruzeci și doi de băieți. Puteți să vă imaginați aceste strigăte? Teama. Poate că unii au fugit. O zi neagră pentru Betel. De-a dreptul o zi de judecată. Tristețea din case nu mai ia sfârșit. Mamele varsă râuri de lacrimi. Tații își fac reproșuri. O groază subită apasă peste cetate.

Nu ajută la nimic că părinții se acuză singuri ulterior, că n-au folosit educația corectă pentru fiii lor, că n-au căutat anturajul potrivit pentru ei. Aceste autoreproșuri vin prea târziu. Fiul ei s-a alăturase unei „cete de răufăcători” (Psalmul 22.16), de sub influența căreia nu mai putea ieși.

Cât de primejdios este totuși „să te iei după mulți, ca să faci rău” (Exodul 23.2). Un băiat va fi strigat primul, apoi al doilea, al treilea... și așa, până când, în cele din urmă, toți au strigat cuprinși de influența diavolului. Nu ne amintește aceasta de scena de acolo, de pe Golgota? Mulți oameni sunt așa de atrași în vârtejul păcatului, spre veșnica lor pierzare! Și limbile rele au făcut restul, ca să-L defăimeze pe Domnul nostru, în loc să-I dea dreptate și să-I mulțumească pentru toate faptele Sale bune.

Filozoful grec, Xantus, și-a trimis slujitorul la piață cu misiunea să cumpere tot ce se oferă acolo mai bun. În ziua următoare trebuiau să vină oaspeți. Și ce au primit ei să mănânce? Limbă. Pregătită în modul cel mai frumos. Filozoful și-a chemat slujitorul și l-a întrebat cum a ajuns el să cumpere limbă. „Doar trebuia să cumpăr ce este mai bun. Nu este limba lucrul cel mai bun pe care-l are omul de oferit? Cu limba noastră întreținem contactul cu oamenii, putem

rosti încurajări. Și putem să-i binecuvântăm pe oameni cu ea.” Filozoful a recunoscut: „Slujitorul are dreptate.” „Dar mâine cumperi de la piață ce este cel mai rău din ce se oferă acolo. Slujitorul s-a dus din nou. Și ce a stat pe masă în ziua următoare? Limbă. Gătită și servită gustos. Supărat, Xantus l-a chemat din nou pe slujitor și l-a întrebat de ce trebuie să mănânce din nou limbă. „Doar trebuia să cumpăr ce este mai rău din ce are piața de oferit. Nu este limba lucrul cel mai rău la om? Cu limba noastră putem să pricinuim mult rău. Cu ea putem să mințim, cu ea putem să-i ofensăm pe oameni, ba chiar să-i blestemăm.” Din nou a trebuit filozoful să fie de acord cu slujitorul său. Și Biblia face la fel.

Niște greci

Ioan 12.20: Și erau niște greci dintre cei care se suie ca să se închine la sărbătoare.

De trei ori pe an își prăznuiau iudeii sărbătorile în Ierusalim. Acolo trebuiau să se bucure înaintea Domnului „tu și fiul tău și fiica ta și robul tău și roaba ta și levitul care este înăuntrul porților tale, și străinul și orfanul și văduva, care sunt în mijlocul tău, în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău” (Deuteronomul 16.11). Anul acesta au venit din nou. Toți împreună. Paștele iudeilor este aproape. Un Paște deosebit de data aceasta, din cauză că puțin mai înainte punctul central al atenției „marii mulțimi de popor” a fost o Persoană, Isus din Nazaret. „El îl chemase pe Lazăr din mormânt și îl înviase dintre morți: Pentru aceasta L-a și întâmpinat mulțimea” (Ioan 12.17-18). Ei luau ramuri de palmier și strigau: „Osana! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!” Chiar fariseii șopteau între ei: „Vedeți că nu vă folosește la nimic: iată, lumea a plecat după El!” (versetul 19). – Lumea. – Da, așa era într-adevăr. În orice caz, așa părea să fie în momentul acesta. Dar mai târziu, în Împărăția păcii, stăpânirea împărătească a Domnului nostru va dura o mie de ani și va continua toată veșnicia (Apocalipsa 22.5). Ioan 12.20 și în continuare este o umbră slabă și exemplară a acesteia. Dar și umbrele pot să arunce contururi frumoase.

„Și erau niște greci dintre cei care se suie ca să se închine la sărbătoare.” Deci, în „marea mulțime de popor” erau și greci, adică eleniști din Siria, Asia Mică și Grecia. Erau „prozeliți ai porții”, care erau cunoscuți ca străini „înăuntrul porților tale” (Matei 23.15). Acești oameni au întreprins un pelerinaj la Ierusalim (ca mai târziu vistiernicul din Faptele apostolilor 8.27), dar n-au fost adăugați iudaismului prin circumcizie și nu aparțineau poporului

iudeu. Dar în „curtea națiunilor” de la Templu erau totuși admiși: mai departe nu aveau voie. Poate că și acesta a fost motivul pentru care Filip a fost așa de șovăielnic la contactul cu ei. A preferat să-l ia cu el pe mai vârstnicul Andrei (Matei 18.1).

Acești greci erau oameni distinși. În orice caz, ei i-au arătat stimă și respect lui Filip prin adresarea lor cu „domnule” și voiau, înainte să înceapă drumul de întoarcere spre casă, totuși „să-L vadă pe Isus”, care făcuse atâtea minuni și al Cărui renume depășise cu mult granițele țării (Luca 4.14). „Să-L vadă pe Isus”. Aceasta se citește așa de ușor; și totuși, în spatele verbului „a vedea” există mai mult decât ne imaginăm.

Să vezi și a vedea nu este același lucru. În limba greacă există trei verbe diferite pentru a vedea. Vreau să le explic pe scurt cu ajutorul textului din Ioan 20.1-8:

1. „Maria din Magdala ... a văzut piatra luată de pe mormânt” (versetul 1). Aceasta este o privire fugitivă, superficială într-acolo, iar Maria chiar trage concluzii greșite din această observare pripită.

2. „Petru ... a văzut fâșiile de pânză pe jos” (versetul 6). Acesta este un văzut teoretic, chiar dacă temeinic. Petru cercetează exact faptele – dar numai cu rațiunea.

3. „A intrat și celălalt ucenic ... și a văzut și a crezut (versetul 8). La Ioan, cuvântul a vedea este împreună cu cuvântul „a ști”. „Știu” înseamnă textual „am văzut”. Ioan a văzut cu inima. Ioan n-a fost numai un spectator; el a avut parte de har, că a putut să lege văzutul cu credința. Văzutul lui s-a bazat pe o adâncă înțelegere.

Aproape că nu putem să credem, dar dorința inimii grecilor a mers așa de departe, încât voiau să-L vadă pe Domnul Isus în acest al treilea mod profund. Ei au vrut să-L includă în inima lor și să creadă

în El. În orice caz, alegerea cuvântului „dorim să-L vedem pe Isus” permite acest gând.

Și Domnul Isus nu i-a dezamăgit. Poate că le-a răspuns în limba greacă: El a vorbit cu ei despre moartea Sa, „rodul muncii sufletului Său”, despre viața veșnică, despre Tatăl și – sper că nu le-a dezamăgit așteptările: despre urmarea Sa, care are de-a face cu privațiunea și suferințele. Apoi a venit un glas din cer, care vorbea despre glorificarea Domnului. Mulțimea poporului a luat acest glas drept un tunet puternic. Ce au simțit grecii la aceasta – cine știe! Sperăm că impresiile lor de la întâlnirea cu Domnul au avut o durată statornică, iar interesul lor intens i-a condus la credința în Domnul Isus. Să-L privim pe El, aceasta aduce fericire și pace în inima noastră. Ah, dacă am avea și noi mai mult această dorință. O scurtă povestire pe lângă acestea:

Într-o țară străină locuia un om bogat, care a ajuns într-o zi la concluzia să-și pună în joc toată bogăția ca să-l vadă pe împărat. A luat contact cu curtea împăratului și a aflat că în palat este liber numai postul de fochist, pe care i-l ofereau cu plăcere. Astfel avea șansa să-l vadă din când în când pe împărat. Dar el dorea mai mult. El voia să-l vadă zilnic, așa că a acceptat postul și s-a străduit cinstit să mențină temperatura din odăile palatului uniform de caldă pe cât posibil. Aceasta i-a reușit așa de bine, încât împăratul chiar a devenit atent la lucrul acesta și l-a chemat la sine. Acum a putut fochistul să-l vadă pe împărat și apoi și-a prezentat rugămintea, dacă n-ar putea să-l vadă zilnic, cel puțin o dată. Această rugămintă i-a fost refuzată de împărat, dar s-au înțeles așa, că fochistul are voie să facă în perete un mic vizor. Prin el a avut apoi posibilitatea să-l privească pe împărat.

Deportații care erau în Sefarad

Obadia 20b: Și cei deportați ai Ierusalimului, care erau în Sefarad, vor stăpâni cetățile de la sud.

Poporul pământesc al lui Dumnezeu, Israel, a fost întotdeauna un popor foarte împrăștiat pe pământ. Aceasta este, pe de o parte, pentru că ei aveau întotdeauna o predilecție să hoinărească în depărtare (Geneza 49.13). Dar pe de altă parte și pentru că puteri vrăjmașe i-au alungat, i-au persecutat și i-au izgonit din propria lor țară.

Se pare că de timpuriu în istoria omenirii, iudeii au locuit în Spania, de exemplu. Deja Solomon avea o flotă din Tarsis (Tartessos/Andaluzia), care aducea la Ierusalim de trei ori pe an comori prețioase din zona vestică a Mării Mediterane (Geneza 10.4; 1 Împărați 10.22; Iona 1.3). De altfel, Solomon și împăratul fenician, Hiram, întrețineau o flotă comună care navigau pe oceanele de atunci, ca să aducă în țară bogății în argint și minereu (1 Împărați 9.26-28 și altele). Așa presupun istoricii, că deja pe vremea aceea s-au stabilit iudei în Spania, pentru că această țară era cunoscută în antichitate prin zăcămintele bogate în argint și minereu. Apostolul Pavel a vrut să-i viziteze odată acolo (Romani 15.24,28).

Dar nu numai interesele lor negustorești îi ademeneau pe iudei departe, în lume, ci erau, înainte de toate, persecuțiile și expulzările sub Nebucadnețar (586 î. H.), iar în vremea de mai târziu sub stăpânirea romanilor (70 d. H.), care îi mânau în diaspora prin orori îngrozitoare, și pe alții în Spania. De-acum înainte ei se stabileau aici, prindeau rădăcini. Vreme de secole, Spania a fost considerată mult timp patria lor iubită, până când apoi, în anul 1492 au fost alungați și din Spania. Aceasta a fost „izgonirea din Sefarad”. Iudeii au trebuit să-și părăsească aproape toate bogățiile. Biblioteci mari

și respectabile, ca cele din Sevilla și El Escorial, de lângă Madrid, mai mărturisesc și astăzi despre bogățiile spirituale și intelectuale ale acestor iudei din Sefarad. Și cu toate că acești iudei, în fuga și în rătăcirile lor, n-au putut să ia cu ei decât puțin sau nimic din comorile manuscriselor lor și din traducerile Bibliei, le-a fost totuși posibil, pe baza transmițerilor lor orale, să noteze texte biblice și rugăciuni din cap și să le dea mai departe generațiilor următoare.

Dar să ne întoarcem la textul nostru din Obadia. Vom învăța două lecții din profetia sa. 1. O utilitate practică pentru fiecare dintre noi. 2. Recunoștința și bucuria că vom trăi și noi practic versetul 21.

Lecția 1. Să nu lăsăm niciodată și nicidecum bucuria răutăcioasă pentru răul altuia să se ivească în inima noastră. Cartea Obadia vestește judecata asupra Edomului, poporul-frate al lui Israel. Dumnezeu indică de mai multe ori același motiv de acuzație. Este bucuria răutăcioasă care a apărut la Edom, când poporul Israel a fost dus în robia babiloniană, urât și disprețuit dintotdeauna de el. Prin aceasta chiar au mărit suferința poporului lui Dumnezeu, deoarece au pricinuit violență în plus celor prinși, în drum spre Babilon (versetul 10). Dar nu numai aceasta, ci suferința „fratelui lor” (versetele 10 și 12) au „privit-o cu bucurie” (versetele 12 și 13). Ei „s-au bucurat” de sărmanii prizonieri și „și-au deschis larg gura” împotriva lor (versetul 12). Aceasta a văzut-o Dumnezeu. Solomon scrie în Proverbele 24.17: „Nu te bucura când cade vrăjmașul tău și să nu ți se vesească inima când el se împiedică”. Și Domnului Isus I-a adăugat durere lăuntrică această atitudine josnică a vrăjmașilor Săi și a celor care-L urau. Nota de subsol a Psalmului 22,17b spune: „Ei Mă privesc cu satisfacție”. Și Evangheliile mărturisesc aceasta în multe locuri. Prin bucuria răutăcioasă lăsăm să se observe că îl considerăm vrăjmaș pe celălalt. Iar dacă bucuria răutăcioasă se mai petrece și între frați și între frații și surorile de credință, - cu atât mai grav! Să ne învățăm lecția de aici! Vrem? Și copiii? Deci, de astăzi să ștergem chiar noi

din vocabularul nostru expresia „Sâc! – Numai tu ești vinovat!”. Și în vorbe, și în gând.

Lecția 2: recunoștința că Dumnezeu „îți face bine la sfârșit” (Psalmul 73.28; Deuteronomul 8.16). Nu numai cei din Sefarad, ci și noi, credincioșii din timpul harului, avem parte de slava Împărăției păcii. Versetul 21 trebuie să facă totuși ca inima să bată mai tare, atât a poporului pământesc, cât și a poporului cresc al lui Dumnezeu, a miresei lui Isus Hristos. „Și cei care îi vor salva (pluralul) se vor sui pe muntele Sionului”. „Împărăția va fi a Domnului”. Atunci va deveni realitate Efeseni 1.10, când Domnul Isus va governa ca Împărat peste Împărăția Sa și peste acest pământ. Este de necrezut că vom avea voie să guvernăm alături de El! Să ne bucurăm de lucrul acesta, ba chiar mai mult, să iubim această clipă a „arătării” Sale, pentru că spre acest moment triumfal se duce întreaga istorie a lumii: glorificarea publică a Domnului nostru (Apocalipsa 19.1-5). Și noi suntem acolo. Ce har! Poporul Său pământesc este, în sfârșit, din nou în țara strămoșilor săi! Și chiar în liniște și pace.

Da, Tu vii, Te arăta-vei,
În mormânt nu vei mai sta,
Cu ai Tăi tu împărți-vei
Cerul, sceptra, slava Ta.

Iuda galileeanul

Faptele apostolilor 5.37: După el s-a ridicat Iuda galileeanul, în zilele recensământului, și a atras popor după el; și el a pierit, și toți câți ascultau de el au fost risipiți.

De la robia babiloniană (605-535 î. H.), iudeii au tânjit permanent după o patrie liberă, independentă. Dar ei au fost și au rămas robi în propria țară (Neemia 9.36). Prima dată robi sub stăpânirea babiloniană (până 553 î. H) și medo-persană (până în 333 î. H.). Dar anii robiei lor nu vor lua sfârșit. Apoi a venit imperiul greco-macedonean sub Alexandru cel Mare, cu teritoriile răsăritene ale succesorilor săi, diadohii: alternativ au fost imperiile ptolemeic și seleucian, care i-au asuprit pe iudei. Abia în anul 142 î. H. a reușit Simon Macabeul, un renumit luptător pentru libertate din familia Hașmoneilor, să obțină o anumită autonomie națională pentru iudei. Într-adevăr, în perioada imediat următoare, Hașmoneii au exercitat apoi în Palestina, aproximativ 100 de ani, propria lor stăpânire ca domnitori ai poporului („etnarhi”). Dar apoi, când generalul roman, Pompeius, în anul 63 î. H. a cucerit cetatea Ierusalimului aproape în treacăt și a pus capăt imperiului seleucian (sirian), atunci totul s-a terminat cu iudeii. Palestina a devenit o minge pentru Imperiul Roman. Ce-i drept, Roma a instalat între timp câțiva idumei pentru administrarea Palestinei, dar împăratul Augustus, în anul 6 d. H., la dat jos pe Arhelauș, urmașul lui Irod, și a făcut din Iudeea o provincie romană. Aceasta a fost prea mult pentru iudei. Nu, ei voiau să fie liberi, liberi de orice stăpânire străină.

Iuda galileeanul a fost apoi cel care a pus la cale această revoltă populară funestă împotriva romanilor. El însuși a pierit în ea. Domnul Isus trebuie să fi asistat și El la această confruntare a iudeilor împotriva romanilor chiar în anii Săi tineri (El avea pe atunci 12-13 ani). Această răscoală a fost înăbușită sângeros în

Galileea de către romani. Capitala Galileii, Sepphoris, la 8 kilometri nord de Nazaret, a fost atunci complet devastată. Două mii de locuitori ai cetății au fost executați, răstigniți. Crucile stăteau kilometri întregi de o parte și de alta a drumului principal. Domnul n-a fost cruțat nici de copil de privesăta acestui eveniment groaznic petrecut, a executării pe cruce de către romani.

Oamenii care l-au urmat pe Iuda galileeanul au fost numiți „zeloți” (zeloși). Ei stăruiau cu zel pentru drepturile lor iudaice și nu voiau să se supună recensământului populației, adică cel în legătură cu perceperea impozitelor romane. Pentru iudeul fidel Legii, fiecare dintre aceste „înscrieri” era o absurditate, un șoc. Romanul Lactantius scrie referitor la aceasta:

„La un asemenea recensământ, ogoarele erau măsurate metru cu metru, orice butuc de vie, orice pom fructifer era numărat, efectivul de vite era înregistrat, numărul membrilor familiilor era notat. Peste tot se auzeau strigătele oamenilor care erau interogați cu lovituri de baston. Fiii se ridicau împotriva taților și soțiile împotriva soților lor. Astfel au fost scrise de romani ca proprietate impozabilă multe care poate că erau false și nu corespundeau realității.”

O imagine izbitoare a unei asemenea „înscrieri”. Este de înțeles că mulți iudei se răsculau împotriva ei și se alăturau revoltei populare. Așadar, pentru iudeul dreptcredincios, ortodoxul strict (evreiește: „tsaddik”), era limpede potrivit cu Deuteronomul 17.15, că trebuie „să pună împărat peste ei din mijlocul fraților lor; nu pot să pună peste ei un om străin”. Aceasta însemna pentru un iudeu că el nu se putea supune autorității domnitorului roman și chiar deloc edomitului Irod. Doar trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni, nu? Deja de la numărătoarea poporului făcută de David, el privea recensământul ca „o lucrare a diavolului” (1 Cronici 21.1). Cu aceasta nu voia să aibă nimic de-a face. De aceea și refuza colectarea impozitelor de către romani. Flavius Josephus

scria că cele 61 de războaie pe care iudei le-au dus în ultimii 400 de ani împotriva jugului domnitorilor străini, au izbucnit întotdeauna cu un refuz provocat de predarea impozitului.

Acum trebuie să ne întrebăm: avea dreptate Iuda galileeanul? A fost el un om drept, un evlavios în sensul Scripturii (vezi Matei 10.41; Faptele apostolilor 13.34)? Și ce spune Domnul Isus despre aceasta? Să privim mai îndeaproape atitudinea Sa tocmai în punctul peceperii impozitului și să învățăm ceva din ea. Dar întâi vreau să atrag atenția asupra atitudinii părinților Săi la „înscierea” de sub guvernatorul sirian, Quirinius (Luca 2.2): Sub Quirinius au fost făcute două numărători ale poporului în timp de 14 ani. Prima la nașterea Domnului și a doua 14 ani mai târziu, când Iuda galileeanul a sabotat și a murit în răscoală. Părinții Domnului s-au supus ordinului lui Quirinius. Iuda a ales mai târziu confruntarea. Cine avea dreptate? Doar au fost amândoi oameni „drepti” (tsaddikim”, Matei 1.19).

În Noul Testament sare în ochi că „legea” poate fi privită în două feluri:

1. Așa cum făceau majoritatea fariseilor: ipocriți, stricți până în ultimele amănunte. Această atitudine le-a reproșat-o Domnul Isus în Matei 23.23: „Pentru că dați zeciuială din mentă și din anason și din chimion și ați lăsat deoparte cele mai grele lucruri ale legii: judecata și mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.”
2. Legea poate fi aplicată și la propria persoană: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!» (Luca 18.13). Atunci punem la socoteală mila lui Dumnezeu și credem în călăuzirile Sale îndurătoare și credincioase. Aceasta au făcut-o Iosif și Maria (Matei 1.19). Ei au ales calea

suferinței, așa cum ne este ea descrisă în predica de pe munte: ei au fost triști, dar au fost mângâiați de înger (Matei 2.13); ei au fost blânzi, au fost flămânzi și însetați după dreptate, au fost milostivi, cu inimi curate și au avut în vedere pacea. Aceasta a fost mai târziu și atitudinea Domnului Isus. Când I s-a pus josnica întrebare capcană despre plățirea tributului (Matei 22.17), pe care se presupunea că nu l-ar fi plătit (Luca 23.2), El a trebuit să explice în prezența irodianilor că „ce i se cuvine Cezarului este al Cezarului și ce I se cuvine lui Dumnezeu este al lui Dumnezeu!” Domnul a fost într-adevăr un Om drept („tsaddik“), așa cum apare El în Carte: (Matei 27.19,24; Faptele apostolilor 3.14; 7.52; 22.14; 1 Petru 3.18; 1 Ioan 2.1).

Iuda galileeanul a pierit jalnic în „revolta în numele dreptății”. Iosif și Mari, dimpotrivă, au plecat la Betleem, smeriți și conform dispozițiilor - și acolo S-a născut Mesia. În Împărăția Sa putem deja și astăzi să-I slujim, și anume, în spirit de „dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14.17-18). „Glorie lui Dumnezeu în cele preâlnalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!”

Cheretiții și peletiții

2 Samuel 8.18: Și Benaia, fiul lui Iehoiada, era peste cheretiți și peletiți; și fiii lui David erau dregători.

După ce David a ajuns la liniște internă, în 1 Samuel 8, și a admirat adorând harul și înțelepciunea lui Dumnezeu, în capitolul 8 mai poartă câteva războaie, ca apoi, de la versetul 15 la 18 să-și prezinte echipa guvernamentală. O societate mixtă. Chiar și pe Ioab îl acceptă în guvernul său. O echipă echilibrată. Oameni capabili, puternici, oameni înțelepți și blânzi. – Să ne îndreptăm atenția asupra cheretiților și a peletiților. Se pare că lui David i-au plăcut în mod deosebit. De fapt, noi îi cunoaștem? Și cărui fapt îi datorează harul de a participa la cercul restrâns al guvernării lui David?

Atât cheretiții cât și peletiții proveneau din țara filistenilor. Ei vin inițial de pe insula Creta, apoi s-au instalat în sud-vestul Palestinei. În țara filistenilor. Și Dumnezeu a îngăduit ca ei să se statornicească în țara Canaanului. Dar ei n-au intrat pe ușă (Ioan 10.9): deci „nici mântuiți, nici nu vor intra, nici nu vor ieși, nici pășune nu vor găsi”. Ei nu cunoșteau avantajele și binecuvântările care erau legate cu trecerea prin Iordan. Ei au preferat calea mai ușoară ca să ajungă în țara binecuvântărilor. Judecători 3.1-3 ne explică ce intenție avea Dumnezeu cu filistenii: „Ca să încerce prin ei pe Israel, ca să cunoască dacă vor asculta de poruncile Domnului”.

I-a reușit lui Dumnezeu această încercare, această purificare a lui Israel prin filistenii? A învățat poporul lui Dumnezeu ceva din războaiele împotriva filistenilor? Au slujit ei după aceste lupte din nou numai Dumnezeului lor? Era mereu un du-te-vino. Cartea Judecătorii ne povestește aceasta. Dar apoi a venit istoria lui David, un om după inima lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 13.22). David este pe de o parte (A) cu toate slăbiciunile, greșelile și păcatele sale

o imagine a oamenilor, ca și copii ai lui Dumnezeu, care trebuie să treacă prin multe exerciții și încercări (și prin filistenii), ca Dumnezeu să poată să-i crească spre ascultare. Dar pe de altă parte (B), David este și o imagine a Domnului nostru (Apocalipsa 22.16).

Să privim pe scurt ambele părți, având în vedere vremea în care David a stat la filistenii și timpul de după aceea.

A) În timpul persecuției din partea lui Saul, David a fugit câteodată și în ținutul filistenilor. Odată a rămas un an și patru luni acolo (1 Samuel 27.7). Împăratul Achis a avut suficient ocazia să-i studieze comportamentul și i-a emis lui David cea mai bună mărturie (1 Samuel 29.6,9). Și această atitudine exemplară le-a sărit în ochi și unora dintre cheretiții și peletii, așa că s-au hotărât să-l însoțească pe David pentru totdeauna. Ei au rămas la el, au devenit garda sa de corp și au rămas credincioși casei împărătești chiar și sub Solomon.

B) Și Domnul Isus a fost respins și persecutat pe pământul acesta. Cu toate acestea, au existat câțiva, puțini, care au stat de partea Sa. Bărbați loiali, femei devotate, care au observat gloriile Sale și au rămas cu El. Acești credincioși au intervenit pentru El în toate timpurile ca „gardă de corp”. Ei L-au apărat, au intervenit pentru Numele Său și au căutat părtășia și apropierea Sa.

Cheretiții și peletii erau vrăjmași ai poporului lui Dumnezeu, „străini și fără cetățenie”, dar i-a atras „frumusețea” lui David. Ei s-au hotărât să meargă cu El și să lupte alături de El, din dragoste pentru El. Un exemplu frumos și pentru noi.

*Să Te iubesc, să Te cunosc,
Stăpân al meu să Te numesc,
Să stau la inima Ta,
Să fac numai voia Ta,*

*Pâine ești, izvor, iubire
Și dai prin puterea Ta,
Sufletelor mântuire,
Sfântă-adâncă pacea Ta.*

Soldații, vameșii, mulțimile din Ierusalim

Luca 3.10-14: Și mulțimile îl întrebau, spunând: „Atunci ce să facem?” Și el, răspunzând, le-a spus: „Cine are două cămăși să-i dea celui care nu are; și cine are mâncare să facă la fel”. Și au venit și vameși ca să fie botezați și i-au spus: „Învățătorule, ce să facem?” Și el le-a spus: „Nu luați nimic mai mult peste ce vă este rânduit”. Și îl întrebau și unii ostași, spunând: „Și noi, ce să facem?” Și el le spunea: „Nu asuprați pe nimeni, nici nu acuzați fără temeii și fiți mulțumiți cu solda voastră”.

Oamenii veneau în cete la Ioan Botezătorul. El zdruncina poporul cu vorbe aspre, să se pocăiască, să-și mărturisească păcatele și să arate prin fapte că o iau în serios cu întoarcerea (Luca 3.7). El și-a ales un loc bun pentru predica sa: pustia Iuda. Aici, departe de zgomotul străzilor Ierusalimului, nu deranjau nici negustorii, nici animalele de casă, nici bocitoarele, nici cerșetorii. Aici putea să vorbească în liniște cu oamenii. În liniște? Mesajul său era mai mult decât neliniștitor. Dar și-a ajuns scopul. El atinge conștiințele tuturor grupelor poporului: ale reprezentanților religioși de rang înalt (Matei 3.7), ale poporului de rând, ale funcționarilor publici și ale militarilor (Luca 3.10-14).

Ioan a pus Scriptura la baza predicii sale (Luca 3.5,6). Acesta este întotdeauna lucrul cel mai bun care se poate face. Ea a fost firul călăuzitor pentru construirea mesajului său. El predica botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor. Și după aceea, ei trebuiau să aducă roade vrednice de pocăință:

1. „Orice vale va fi umplută, și orice munte și orice deal vor fi coborâte”. Această cerere era valabilă în general pentru mulțimea de rând a poporului: cei nevoiași trebuiau ajutați, iar aceia care aveau ceva de prisos trebuiau să dea și altora

ceva. Ioan a aplicat imediat în mod practic acest lucru pentru oamenii care stăteau în fața lui. El vedea cum aleargă toți după el. De dimineața până seara. Unii aveau câte ceva de mâncare la ei, alții nu. Unii înghețau, alții se îmbrăcaseră gros. Ioan le-a cerut să se uite odată și la vecin, dacă nu cumva îi lipsea ceva, pentru că mulți rezistaseră lângă el ore în șir.

2. Apoi, Ioan s-a adresat grupei următoare, vameșilor. „Cele strâmbe se vor face drepte” (versetul 5), spunea el. Mașinațiile strâmbe ale slujbașilor vamali trebuiau să ia sfârșit. Acești oameni nu trebuiau să ceară mai mult decât era stabilit. Dispozițiile vamale trebuiau respectate cinstit și corect, căci pentru iudei, povara stăpânirii străine romane era și-așa deja destul de grea.
3. În cele din urmă, Ioan a avut un cuvânt și pentru soldați: „și cele denivelate, căi drepte” (versetul 5). Acesta era cuvântul potrivit pentru garnizoana romană. Poate că soldații veniseră aici numai ca să se îngrijească de ordine, la această affluentă a poporului. Și manierele lor brutale, adică tonul lor poruncitor, militaros – ei trebuiau să facă loc manierelor mai blânde, mai prietenoase. Jaful și omorul prin lovire trebuiau să aibă un sfârșit. Și trebuiau să se mulțumească numai cu cota soldei lor. Precis că puteau să fie mulțumiți cu venitul lor, pentru că deja sporul de străinătate și de pericolitate i-a promovat de fapt pe toți la o clasă mai înaltă de salarizare. Ioan știa aceasta și a și spus-o fățiș.

Cuvântul din Isaia a fost tocmai potrivit și bun pentru situația de aici, de la Iordan. Ioan a expus exact Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor care stăteau în fața lui, exact în acest loc, exact în acest timp. Cuvintele sale au atins la sigur conștiințele lor, încât ai fi crezut că Hristos Însuși, Mesia cel făgăduit, stătea în fața lor.

Cuvintele sale cereau hotărârea personală. Toate cele trei grupe au pus aceeași întrebare: „Atunci ce să facem?” Toate cele trei grupe au primit un răspuns. Fiecare știa ce trebuia să facă. Nici unul nu putea să se ascundă în spatele celuilalt. Fiecare avea de rezolvat propriile sale teme. Oare și le-au făcut? Sau rezultatul a fost după cum arată povestea noastră:

S-au întâlnit patru persoane: oricine, cineva, fiecare și nimeni. O sarcină importantă aștepta să fie rezolvată și oricine era invitat s-o facă. Oricine era convins că cineva se va apuca de ea. Fiecare ar fi putut s-o facă, dar nimeni nu era pregătit s-o facă. Cineva s-a supărat, pentru că era o sarcină pentru oricine. Oricine își zicea că fiecare putea s-o facă. Dar nimeni nu vedea limpede că nu era cineva care voia s-o facă. Rezultatul a fost că oricine a dat vine pe cineva că nimeni n-a făcut ce ar fi putut să facă fiecare.

Preoții și leviții

Ioan 1.19: Și aceasta este mărturia lui Ioan, când iudeii au trimis din Ierusalim preoți și leviți, ca să-l întrebe: „Tu cine ești?”

În Ioan 5, Domnul Isus le dă iudeilor patru dovezi că El este Fiul lui Dumnezeu. Pentru aceasta citează patru mărturii incontestabile: mărturia lui Ioan Botezătorul, mărturia lucrărilor Sale, mărturia Tatălui Său și mărturia Scripturilor (Ioan 5.33-39). Am putea crede că prima mărturie, cea a unui om, n-a avut multă valoare în ochii lor. Dar Ioan era printre iudei o persoană foarte stimată. Ei credeau în cuvântul său, îl ascultau cu atenție, veneau în cete la el, la Iordan, și erau botezați. Dar când au observat că și „dincolo de Iordan se boteza” (Ioan 3.26; 4.1) și toți veneau la Domnul Isus, atunci s-au ridicat îndoiele în inimile lor: oare cine era acum cu adevărat Hristosul, Mesia. Fariseii și cărturarii voiau s-o știe exact. S-au dus să se consulte între ei și au hotărât să trimită la Ioan o delegație de preoți și leviți de la Ierusalim. El trebuia să le dea informația cine este el și apoi, cine este Isus, Fiul lui Iosif, cel din Nazaret (Ioan 1.45). O sarcină jurnalistică pentru ei.

Jurnaliștilor nu le este ușor. Ei trebuie să fie familiarizați cu tematica. Trebuie să aranjeze timpul și locul pentru interviu. Reportajul lor trebuie să fie neutru. Persoana întrebată și cel care pune întrebări trebuie să poată să se întretină într-o atmosferă liniștită și relaxată.

Preoții și leviții aleși de farisei și-au luat misiunea în serios și se pare că au nimerit un timp bun ca să-i pună lui Ioan întrebările lor. El era un partener de discuție competent pentru ei. Și Ioan nici nu avea vreo teamă de această mobilizare în masă a teologilor școliți academic. Întâi și-a retras de tot din circulație propria persoană, liniștit și relaxat. Da, Ioan ar fi avut toate motivele să se scoată în

evidență, ca om, deoarece care om de pe pământul acesta a fost anunțat înainte de nașterea sa de un înger?

După ce Ioan s-a prezentat și le-a explicat că el nu este nici Hristos, nici Ilie, nici vreun alt proroc, a ajuns să vorbească despre conținutul predicii sale. Trimișii nu prea ar fi vrut, ce-i drept, s-o asculte, dar Ioan considera necesar să-i facă și pe ei să înțeleagă „pocăința pentru iertarea păcatelor”.

Aceasta a fost prima parte a cuvântării sale. Iar a doua parte a urmat imediat. Ioan voia – aceasta era dorința sa principală – să arate spre „Cel care vine după mine” (Ioan 1.27): spre „Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii”. Ioan voia să mărturisească despre El, că „Acesta este Fiul lui Dumnezeu”. El era preocupat de Domnul Isus Hristos, „Cel care vine de sus, Cel ceresc” (Ioan 3.31). Ioan nu mai dădea explicații acum, nu, acum își „împlinea alergarea” (Faptele apostolilor 13.25), deoarece Îl mărea pe Isus Hristos, pe care nu-L cunoșteau nici preoții, nici leviții (Ioan 1.26). Și mărturia despre Isus Hristos, și anume, că El era Fiul lui Dumnezeu, deci exact această mărturie era cea pe care iudeii nu voiau s-o creadă. Bine că Ioan le-a întipărit acest adevăr așa de durabil! Acum știau acești preoți și leviți cum stau lucrurile. Era vorba despre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care venise pe acest pământ ca să-i mântuiască pe păcătoși. Ioan Botezătorul trebuia să se retragă, ucenicii săi trebuiau transferați la Isus Hristos, o cale netedă trebuia croită pentru Mântuitorul lumii, chiar mama Domnului trebuia să se retragă în fața slavei Fiului lui Dumnezeu. El trebuia să crească, toți ceilalți trebuiau să pășească în planul din spate.

Aceasta a înțeles-o chiar un băiat mic din Africa Centrală: el a venit la credința în Domnul Isus prin misionari. Apoi i s-a dăruit un Nou Testament. El s-a alăturat unei societăți misionare și preotul l-a rugat să se lase botezat și să adere la biserică. El a primit un medalion cu chipul Mariei și a fost făcut să înțeleagă că:

„Rugăciunea este mult mai simplă dacă te adresezi Mariei. Ea va interveni apoi în cer pe lângă Isus, Fiul ei, și Îi va transmite mai departe cu plăcere rugăciunea ta.” Micuțul i-a urmat sfatul, dar după câteva luni l-a vizitat pe preot și i-a pus câteva întrebări. El nu era de acord s-o instaleze pe Maria între sine și Domnul Isus ca mijlocire. El avea și o motivare pentru părerea sa: „Am înțeles din Biblie că Maria și-a pierdut Fiul când au fost în Ierusalim și au început din nou călătoria spre casă, la Nazaret. M-am gândit că dacă-și pierde propriul băiat mic, mă poate uita și pe mine. De aceea cred că ar fi mai sigur să mă rog direct Domnului Isus”.

Slujitorii lui David îl înmormântează pe Asael

2 Samuel 2.32: Și au ridicat pe Asael și l-au înmormântat în mormântul tatălui său, care era în Betleem. Și Ioab a mers toată noaptea cu oamenii săi și li s-au revărsat zorile în Hebron.

După moartea lui Saul a existat o luptă lungă între casa lui Saul și casa lui David (2 Samuel 3.1). Conducătorii oștirii ambelor tabere aveau caractere foarte diferite. Ioab era un om care nu se dă înapoi de la nimic, Abner era un om plin de înțelegerere. Din nefericire este așa, că nu întotdeauna oamenii potriviți sunt la locul potrivit. Ioab, comandantul oștirii lui David, i-a dat mult de furcă stăpânului său cu acțiunile sale pripite. Iar Abner precis s-ar fi potrivit din fire mai bine cu David. Astfel se aprindea iar și iar lupta dintre cele două case, chiar și numai prin acești doi bărbați diferiți. De multe ori erau lupte între frați, fără sens și evitabile. A fost vărsat mult sânge nevinovat. Ambiția nebunească și supraevaluarea duceau de multe ori la moarte.

Așa a fost la Asael, fratele lui Ioab, nepotul lui David. Într-adevăr, Asael era „iute de picior, asemenea căprioarelor care sunt pe câmp” (2 Samuel 2.18), dar a trebuit să-și dea viața într-un duel nesăbuit cu Abner. Aceasta a fost la Mahanaim, dincolo de Iordan, în îndepărtatul Galaad. Citim apoi așa, în treacăt: „Și a fost așa: toți câți ajungeau la locul unde căzuse și murise Asael se opreau.” (2 Samuel 2.23b). Mda, oricum, se opreau, își dădeau pălăria jos, împreunau mâinile, plecau capul și așteptau o clipă în liniște, amintire plină de venerație pentru soldatul căzut. Apoi mergeau mai departe.

Cei care n-au mers mai departe au fost câțiva slujitori ai lui David. „Și au ridicat pe Asael și l-au înmormântat în mormântul tatălui său, care era în Betleem.” Lucrul acesta ne este relatat scurt și

cuprinzător. Și totuși, a fost o faptă eroică. Nici măcar porțiunea de drum n-a fost lipsită eroism. Sunt mult peste o sută de kilometri între Mahanaim și Betleem, locul său natal, locul de naștere al lui David și al familiei sale. Cortegiul funerar a traversat munți și văi, pe timp de noapte și ceață, peste Iaboc și peste Iordan. Slujitorii au procedat cu totul după gândul stăpânului lor, David. Și pentru David a fost important ca cei care au murit onorabil să primească un loc de odihnă adecvat. Bărbaților din Iabes-Galaad, care l-au îngropat pe Saul, David a pus pe atunci să li se transmită: „Binecuvântați să fiți de Domnul, că ați arătat această îndurare domnului vostru, lui Saul, și l-ați înmormântat!” (2 Samuel 2.5). De asemenea, David s-a îngrijit ca celor doi fii ai Riței să le revină o înmormântare în ținutul lui Beniamin (2 Samuel 21.13-14). David avea un sentiment profund față de valoarea unei înmormântări. Va fi învățat aceasta de le Avraam (Geneza 23.8)? Și pe Avraam cine l-a învățat despre aceasta? Știau ei în adâncul inimii lor că omul (Enoh=efemer; Adam= din pământ) „țărână era și în țărână se va întoarce” (Geneza 3.19)? Dumnezeu trebuie să le fi deslușit foarte limpede acest lucru. Cine trăiește în părtășie cu Dumnezeu, acela Îi cunoaște gândurile, acela se poartă plin de pietate cu osemintele celor decedați. Lucrul acesta îl vedem și la Iosif din Arimateea și la Nicodim (Ioan 19.42). Și Luca mai scoate în evidență un atribut remarcabil despre persoanele care l-au înmormântat pe Ștefan: au fost „bărbați evlavioși” (Faptele apostolilor 8.2; Deuteronomul 10.12).

Biblia cunoaște și contrariul înmormântării respectuoase. Oameni nelegiuți o fac adesea în mod nelegiuit. Incinerarea, de exemplu, Dumnezeu o numește fărădelege în Amos 2.1. Dumnezeu Însuși îi refuză necredinciosului Ioiachim o înmormântare adecvată. „Va fi înmormântat cu înmormântare de măgar” (Ieremia 22.19). Acestea sunt părțile umbroase tulburi ale înmormântării. Aceste contraste slujesc în cele din urmă ca să ne facem gânduri despre adevărata însemnătate a unei înmormântări biblice.

1 Corinteni 15 dedică acestei teme un capitol lung. În mormântarea seamănă cu un semănat în nădejdea învierii. „Este semănat în putrezire, înviază în neputrezire; este semănat în dezonoare, înviază în glorie” (1 Corinteni 15.42-43). Trupurile cerești sunt comparate cu splendorile soarelui, ale lunii și ale stelelor. Ce mângâiere minunată pentru toți cei care părăsesc acest pământ prin suferință adâncă și durere, slăbiciune și ramolisment! Credincioșii vor străluci mai târziu ca luminătorii cerești.

Și, această nădejde a învierii îi însuflețea și pe credincioșii din Vechiul Testament. Deja Iacov le-a dat poruncă fiilor săi să-l îngroape în țara strămoșilor, „În peștera care este în ogorul Macpela, în fața lui Mamre, în țara Canaanului” (Geneza 49.30). Și mulți, mulți iudei i-ai urmat exemplul, așa că cimitirul de la Muntele Măslinilor, din Ierusalim, este cel mai mare cimitir iudaic din lume. Și de ce? Pentru că acești iudei vor să fie imediat acolo la apariția lui Mesia, pentru întemeierea Împărăției păcii. Ei aplică slava descrisă în Psalmul 73.24 și Zaharia 2.12 direct la Domnul Isus, Mesia al lor. După ce această slavă, întemeiată în Persoana Sa, este arătată pe acest pământ, Dumnezeu va strânge rămășița credincioasă a poporului Său pământesc din toate popoarele și toate națiunile (Isaia 11.11,12). Aceasta se referă la poporul pământesc al lui Dumnezeu.

Și poporul ceresc al lui Dumnezeu? Credincioșii din timpul harului, mireasa Mirelui ceresc, ei vor fi scoși din morminte de Domnul Isus Însuși, „cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu”. Și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. (1 Tesaloniceni 4.15-18).

Despre această taină divină nu știau pe atunci nimic slujitorii lui David. Dar nouă ne este descoperit acest cuvânt profetic, și anume,

cu o completare minunată „Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte!”

Capii familiilor seminției lui Simeon

1 Cronici 4.34-41: Și Meșobab și Iamlec și Ioșa, fiul lui Amația, și Ioel și Iehu, fiul lui Ioșibia, fiul lui Seraia, fiul lui Asiel, și Elioenai și Iacobă și Ieșohaia și Asaia și Adiel și Ieșimiel și Benaia; și Ziza, fiul lui Șifei, fiul lui Alon, fiul lui Iedaia, fiul lui Șimri, fiul lui Șemaia. Aceștia, amintiți după nume, au fost capi ai familiilor lor, și casele lor părintești s-au înmulțit mult. Și au mers la intrarea Ghedorului, până spre răsăritul văii, să caute pășune pentru turmele lor. Și au găsit o pășune grasă și bună și un ținut întins și liniștit și rodnic, pentru că cei care au locuit mai înainte acolo erau din Ham. Și aceștia, scriși după nume, au venit în zilele lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și au lovit corturile lor și pe maoniți, care se găseau acolo, și i-au nimicit cu desăvârșire până în ziua aceasta și au locuit în locul lor, pentru că acolo erau pășuni pentru turmele lor.

Cartea Iosua ne descrie împărțirea de către Dumnezeu a țării Canaanului pentru poporul Său pământesc, Israel. Pentru toate cele douăsprezece seminții, Dumnezeu a prevăzut un anumit ținut care era potrivit pentru ei și pe care trebuiau să și-l cucerească singuri. O ofertă interesantă pentru ei. Unele seminții nici măcar n-au vrut la început să intre în țară. Ei găseau enormele întinderi de pășune din Basan și Galaad, la răsărit de Iordan, mult mai frumoase decât să meargă mai departe cu frații lor; cu toate că nici măcar nu intraseră în țara făgăduită, deci cu atât mai puțin îi admiraseră frumusețea. Alte seminții erau nemulțumite cu moștenirea distribuită lor și și-au căutat mai târziu alte ținuturi (de exemplu, Dan). Dar moștenirea cea mai frumoasă a fost atribuită leviților. Ei n-au primit teritorii mari, nu, numai cetăți deosebite și împrejurimile lor, cetăți de scăpare, dincoace și dincolo de Iordan. Partea lor de moștenire era Domnul Dumnezeu. Dar interesant, că tocmai locul despre care Domnul vorbise de mai multe ori și

deslușit în Deuteronomul, „ca să-Și pună Numele acolo” (Deuteronomul 12.5,14,18,21,26), a fost ocupat abia foarte târziu de poporul lui Dumnezeu. Abia David a cucerit Ierusalimul.

Deja bănuim ce valoare a pus Dumnezeu pe luarea în stăpânire a acestei țări. El răsplătește lupta pentru fiecare centimetru. Da, vorba lui Caleb din Numeri 14.7b I-a plăcut mult lui Dumnezeu: „Este o țară foarte, foarte bună”, a exclamat Caleb tare în fața mulțimii răzvrătite a poporului. Pentru aceasta, el a obținut de la Dumnezeu o parte deosebită în țară: cetatea Hebron.

Pentru noi, ocuparea țării înseamnă să ne însușim binecuvântările spirituale din locurile cerești (Efeseni 1.3). Nici aceasta nu se face fără luptă (Efeseni 6.12). Pentru aceasta trebuie să ne străduim: să investim timp, să jertfim banii de buzunar, să alegem un loc liniștit. Unchiul meu a spus odată: „Cine nu are nimic, acela nu are nimic”. Aceasta înseamnă după Ioan 14.21, că întâi trebuie să „avem” în mână Cuvântul lui Dumnezeu, ca apoi să-L putem „ține”, să-L studiem. Sau și mai limpede: ar trebui cândva să-mi procur câteva cărți, comentarii asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că fără o bună explicare a cărților Bibliei, cu greu voi înțelege gândurile adânci ale Scripturii. Așa a ținut el o cuvântare la nunta noastră despre cetatea Debir (tradus: „cetatea cărții”).

Dar înainte să spun ceva despre ținutul seminției lui Simeon, încă o mică observație preliminară: firește că nu fiecare israelit a putut să preia fiecare valoare mare a țării: pentru așa ceva, țara era mult prea mare. Dar el se putea bucura de partea pe care Dumnezeu i-a destinat-o. Iar pentru generațiile de mai târziu era vorba: „Ce ai moștenit de la părinții tăi, dobândește-l ca să-l posezi”.

Acum putem să facem pentru noi o aplicație pur personală la luarea în stăpânire a țării; putem s-o raportăm și la o adunare locală a copiilor lui Dumnezeu. Aici joacă un rol întrebări ca: pentru care

zonă de influență port eu personal responsabilitate sau poartă frații și surorile din adunarea locală? Mă las eu mereu slujit, personal sau chiar în mod comun ca strângere locală, de către frați străini talentați? Cât de aproape năzuiesc să fiu eu personal sau ca adunare, de „locul unde Domnul a promis prezența Sa”? Pe atunci era Ierusalimul; astăzi locul este acolo unde „doi sau trei sunt adunați în Numele Său” (Matei 18.20). Ce fel de dușmani trebuie eu personal să țin departe de zona mea, la ce influențe ostile trebuie fie atentă „o adunare din localitate” (sau o comunitate creștină locală)? Există așa de multe „vulpi mici care strică viile” (Cântarea Cântărilor 2.15)! Firește, toate acestea nu înseamnă că trebuie să mă izolez de recomandările bine intenționate ale altor frați și surori, ale părinților mei, ale prietenilor mei, dar trebuie, cu toate acestea, să duc o viață spirituală personală cu Domnul. Aceasta este valabil și pentru o adunare creștină locală. Ea nu este autarhică. Ea este în legătură cu ale adunări. Dar ea are și o anumită independență, o responsabilitate spirituală și administrativă locală.

Dar acum să ne întoarcem la seminția lui Simeon. Lucrul curios la această seminție este poziția sa la o parte de cele „zece” seminții din împărăția din nord. Deci, Simeon era intercalat în seminția lui Iuda. O poziție foarte neobișnuită, care chiar aducea cu sine multe probleme. Să meargă Simeon la război împreună cu Iuda sau invers (Judecătorii 1.17)? Prin împărțirea împărăției aveau legături diferite între seminții. Iuda făcea parte din împărăția sudică a celor două seminții (Efraim și Iuda), Simeon aparținea împărăției nordice a celor zece seminții. Dacă vom compara Iosua 15 și 19, constatăm că se pare că Iuda i-a cedat lui Simeon câteva cetăți de pe teritoriul său. Aceasta a fost amabil din partea lui Iuda, pentru că Simeon era, de fapt, seminția cea mai mică și mai slabă. Totuși, Beer-Șeba, care aici aparține ținutului seminției lui Simeon (Iosua 19.2), mai târziu a revenit din nou seminției lui Iuda. Păcat, Simeon n-a făcut impresia cea mai puternică la ocuparea țării. Ei s-au sprijinit permanent pe Iuda. Lor le lipsea orientarea spirituală proprie.

O aplicație la viața de adunare: S-ar putea ca adunările cu un număr mic de frați și surori să se simtă foarte dependente de „marile” adunări învecinate. Ele sunt formate și influențate în multe probleme de către frați din altă parte. Dar fiecare adunare creștină trebuie să aibă propria ei convingere despre adevărul Scripturii și locul strângerii. Altfel își pierde puterea spirituală și autonomia.

Deci, cu atât mai frumos este să observăm în 1 Cronici 4.34-41 o învioreare în seminția lui Simeon. Aici erau capi, conducători ai caselor părintești, care voiau să-și extindă ținutul. Ei căutau pășune pentru animalele lor mici și au găsit-o: „pășune grasă și bună și un ținut întins și liniștit și rodnic”. Iar acești pionieri sunt citați aici de Dumnezeu pe nume. Lui Dumnezeu îi place când căutăm bunuri spirituale. Aceasta este o vorbire deosebită pentru tații de familie. Ei poartă răspunderea ca familia să nu sărăcească, să nu flămânzească spiritual. Aici, capii au găsit „pășune grasă și bună, și un ținut întins”. Aceasta nu are nevoie de alte interpretări.

Aș dori să adaug o mică povestire, care trebuie să ne aducă în fața ochilor că Dumnezeu are pregătite pentru fiecare dintre noi mari bogății. Trebuie numai să le revendicăm, să ni le însușim:

Un bărbat a visat mult timp la o croazieră. După ani a economisit, în sfârșit, banii pentru un bilet. A ales croaziera visurilor sale și a cumpărat biletul. Dar s-a gândit că: pentru meniul costisitor de la bord nu-mi ajung totuși banii. Așa că și-a luat la bord propria aprovizionare cu alimente: sos de scrumbie și fructe uscate. Primele zile ale croazierei au fost copleșitor de frumoase și pentru tânărul bărbat n-a contat deloc că își lua mereu mesele singur în cabina sa. Dar după câteva zile a descoperit că el era probabil singurul de la bord care nu participa la bufetul de lux. Dar după o săptămână s-a săturat de conservele sale de pește și de fructele uscate. Nu mai putea să le vadă. Atunci, în sfârșit, și-a luat inima în dinți și s-a

informat la personalul de serviciu, cât de scumpe ar fi, de fapt, mesele la bord. Chelnerul, destul de iritat, i-a indicat uimit că mesele sunt incluse în prețul total. „Cum?” a reacționat tânărul bărbat îngrozit, „eu supraviețuiesc deja de o săptămână cu pește și fructe uscate.”

Bine că au fost capii de familie ai seminției lui Simeon mai bine informați. Ei au deschi ochii.

Lazăr

Ioan 12.1: „Isus deci, cu șase zile înainte de Paști, a venit la Betania, unde era Lazăr cel mort, pe care îl înviase Isus dintre morți.” ... (și în continuare).

Scriptura îi acordă lui Lazăr multă atenție. Într-adevăr, nu sunt pomenite nici vorbe, nici fapte de-ale lui, dar Domnul îl iubea. Oare de ce?

Întâi o mică descriere a sa:

El este cineva: Păi, spui tu, ce să însemne aceasta? Dar așa scrie în Ioan 11.1: „Și era un oarecare”; că acest „oarecare” era bolnav, aceasta este altă treabă. Orice om este o creatură valoroasă a lui Dumnezeu. Este unic înaintea lui Dumnezeu. El îi dă „viață și suflare și toate” (Faptele apostolilor 17.25). Să-I mulțumim zilnic pentru aceasta!

El era bolnav: Aceasta nu este o caracteristică tipică pentru Lazăr, dar fiecare om poate să ajungă în împrejurări, bucurătoare sau triste, cu care Domnul urmărește un scop; poate pentru a ne impune un exercițiu sau spre gloriificarea Sa.

Numele și domiciliul: Nu avem voie să credem că numele noastre și domiciliile noastre îi sunt indiferente lui Dumnezeu. La cei credincioși sunt scrise în cer. Numele său grecesc înseamnă în ebraică „Eliezer” (Geneza 15.2), tradus, înseamnă: „Dumnezeu ajută”. Și casa noastră, respectiv locuința noastră, trebuie să fie și ea un cămin pentru Persoanele divine (Luca 10.20; 19.5; Ioan 14.23). Ele intră cu plăcere, dacă găsesc ascultare pentru Cuvântul Lor.

Relațiile de familie: Dumnezeu observă și cum ne purtăm cu frații și surorile noastre trupești și spirituali. Nu degeaba a vizitat Domnul înainte de suferința sa amară, atmosfera plăcută din casa din Betania. (Cu toate că întâmplarea din Ioan 12 are loc în casa lui Simon leprosul (Matei 26.6).

Și aici încă câteva trăsături frumoase ale lui Lazăr:

Tăcut: Noi putem să fim o mărturie pentru Domnul cu cuvinte sau fără cuvinte. Scena din Ioan 12 se petrece în mod tăcut și fără cuvinte. Se simte măreția clipei. Primul care spune ceva este Iuda. Iar aportul său este mai mult decât eronat și trist.

Prietenos: Firește că Domnul îi iubește din inimă pe toți ai Săi. Așa de mult, încât Și-a dat viața pentru ei. Totuși, Ioan 16.27 și 20.2 arată că Domnul, pe baza anumitor manifestări exterioare practice ale vieții, are pregătită o dragoste specială. Dragostea Domnului pentru Lazăr a fost observată chiar și de lumea înconjurătoare (Ioan 11.36), și de surorile sale, în orice caz (Ioan 11.3), căci altfel I s-ar fi adresat Domnului în alt mod. Poate așa: „Doamne, iată, fratele nostru este bolnav”, sau „Doamne, iată, Lazăr este bolnav”. Dar și ucenicii îl iubeau pe Lazăr, pentru că Domnul le vorbește despre „prietenul nostru” (Ioan 11.11).

Ospitalier: Mie așa mi se pare, că vorbele: „I-au pregătit o cină acolo” (Ioan 12.2) îi includ pe toți trei: pe Maria, pe Marta și pe Lazăr. Frumos și că este evidențiat că-I pregătesc o cină, Lui, Domnului Isus. Ei nu aveau numai motiv de recunoștință pentru învierea fratelui lor, ci Maria a mai luat cu ea și ceva deosebit în casa străină. Toată casa va fi mai târziu umplută cu acest lucru deosebit (Ioan 12.3b). „O, scump cămin!”

Trebuie să ne imaginăm că Lazăr, în ultima zi, a experimentat o minune dumnezeiască în trupul său. Acest lucru chiar a depășit

experiența apostolului Pavel din 2 Corinteni 12.2-5. Se simte la Lazăr ceva din mândrie și aroganță? Eu nu găsesc nicio urmă de înfumurare la omul acesta. În Ioan 12.2 scrie foarte simplu: „Lazăr era unul dintre cei care stăteau la masă cu El”. „Unul dintre cei”. – Ce ar fi făcut lumea dintr-un asemenea om? Patru zile în mormânt ... Deja miroase ..., și apoi ... nici un „parfum de moarte pentru moarte” (2 Corinteni 2.16) ... dimpotrivă: sora lui s-a îngrijit de un alt parfum, aici, în casă. Lumea l-ar fi sărbătorit mult pe omul acesta. – Dar aici se intensifica ura față de iubitul nostru Domn, încât voiau să-l facă pe Lazăr să dispară.

Discret: Nici Lazăr nu a vorbit despre experiența sa de acolo, din paradis. Nici nu putea. Lucrarea Domnului încă nu fusese înfăptuită. Cu toate acestea: el era un martor tăcut al puterii și al slavei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

La încheiere mi-ar plăcea să mai fac o aplicație spirituală la Ioan 12.1: „Unde era Lazăr cel mort, pe care îl înviase Isus dintre morți”. Aici nu scrie, de fapt: „Unde era Lazăr, cel înviat”, cu toate că și aceasta ar fi fost corect.

Și noi – în măsura în care credem în Persoana și în lucrarea Domnului nostru – suntem „înmormântați și înviați” împreună cu Hristos (Coloseni 2.12; Romani 6.4,6,8.; Efeseni 2.1-6). Conform poziției ne putem bucura de acest adevăr iar și iar. Este o binecuvântare de neprețuit să-I aparținem Lui pentru totdeauna pe baza jertfei de la cruce. Pentru aceasta, Domnul nostru merită lauda și mulțumirea. – Totuși, noi trebuie să revelăm acest adevăr din viața noastră și în mod practic. Firește că mulți dintre noi au mărturisit public la botez: Am fost îngropați și am înviat împreună cu Hristos. Dar acest spirit al botezului ar trebui să ne însoțească toată viața noastră. Zilnic este din nou valabil, că trebuie să ne ținem omul vechi în moarte. Pornirile rele ale firii noastre vechi își ridică mereu pretențiile. Noi trebuie să le ținem în moarte. Iar

viața nouă din noi trebuie să devină vizibilă. – La Lazăr așa a fost. Și încă mai mult: numai prezența sa tăcută a fost o astfel de mărturie despre puterea și slava Domnului, încât „din cauza lui, mulți dintre iudei plecau și credeau în Isus” (Ioan 12.11,17). Aceasta a fost ascultarea rugăciunii Domnului nostru (Ioan 11.42).

Dar eu mă întreb dacă această rugăciune nu se poate aplica și la noi în mod spiritual. Adevărul, că noi suntem făcuți una cu Domnul în moarte și în înviere, are el și o influență practică asupra „mulțimii poporului” din jurul nostru? Văd ei ceva din Domnul în viața mea? Ceva din „comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți” (Filipeni 3 10-11)? Ar fi posibil ca bine cunoscutul verset din Ioan 12 24, care se referă fără îndoială la Domnul, să devină realitate și în viața mea? Vreau să devin mai limpede: dacă sunt făcut una cu moartea Domnului, atunci am și murit (Romani 6 6), și atunci ar putea să răsără rod și din „moartea” mea. Poate chiar „mult rod”. Ar fi totuși păcat dacă ar trebui să se stea înaintea Domnului mai târziu, cândva, cu cuvintele cântării: „Merge-voi cu mâna goală”:

*Merge-voi cu mâna goală
Înaintea Domnului?
Suflete, nu-I poți aduce
Nici un singur snop măcar?*

O ilustrație ca încheiere: Dacă cumpăr un bulb de floare, ea nu-mi va face nicio bucurie dacă n-o voi sădi în pământ. Pot să-l păstrez ani în șir, că nu va înflori și cu atât mai puțin se va reproduce. El trebuie să ajungă în pământ. Iar pentru înmulțire trebuie să moară. Atunci aduce rod. Atunci se bucură grădinarul.

Lazăr, cel mort, a adus rod în acest sens. „Mulți au crezut în Isus”. Cum stă treaba cu tine și cu mine? Că doar și noi am murit, nu? Se

vede lucrul acesta? Cuvintele nu sunt neapărat necesare. Aducem noi rod (Ioan 15.5)? Rodele ar putea fi, în cel mai bun caz, oamenii care sunt conduși la credința în Domnul Isus. Ah. Lazăr, mulțumim pentru mărturia ta tăcută, mulțumim pentru cuvântarea ta. Noi am înțeles-o.

Elihu

Iov, capitolele 32-37

Cineva l-a întrebat pe un iudeu: „De ce răspunzi mereu cu o întrebare la întrebarea mea?” Răspunsul său a fost: „De ce nu?” De fapt, o contra-întrebare poate fi un răspuns bun? Și de ce nu? Când Iov așteaptă la toate întrebările sale, în sfârșit, un răspuns corect, Elihu îi pune în capitolele 32 - 37 iarăși contra-întrebări și Dumnezeu vine după aceea la el de asemenea cu alte șaptezeci de întrebări. Bate la ochi că Iov, spre deosebire de cei trei prieteni, nu reacționează la explicațiile lui Elihu. Și nici nu era nevoie. Și încă ceva este foarte uimitor: la sfârșitul cărții, cei trei prieteni ai lui Iov au fost muștrați de Dumnezeu, dar Elihu, nu (Iov 42.7). Elihu dorea să-l îndreptățească pe Iov (Iov 33.32b). El îi reproșează lui Iov numai ce a auzit chiar de la el: nicio suspectare, nicio atribuire, nicio învinuire de păcate ascunse. Pe Elihu nu-l interesează să afle cauzele durerilor lui Iov, ci scopul lor.

Elihu reușește să ajungă la inima lui Iov. Prin primele „fulgere” din partea lui Dumnezeu, Iov devine accesibil și poate să-și însușească razele dragostei lui Dumnezeu (Iov 37.4,5). Lucrul acesta se datorează înțelepciunii lui Elihu. Pe acest bărbat tânăr îl vom examina pe scurt. Putem să învățăm multe de la el.

Buna cuviință: „Eu sunt tânăr și voi sunteți în vârstă. De aceea m-am sfiit să vă arăt ceea ce știu” (Iov 32.6). Elihu a arătat prin această atitudine respect pentru bătrânețe.

Răbdarea: Cu toate că el era „plin de cuvinte și duhul dinăuntru îl constrângea” (Iov 32.18), la început s-a abținut. Poate că locuia într-o împrejurime mai apropiată de Iov și a dat acolo peste cei trei prieteni, le-a ascultat răbdător cele douăsprezece discursuri și a

așteptat până când ei n-au mai avut nimic de spus (Iov 32.5). Este bine să așteptăm timpul lui Dumnezeu. El știe când vine pentru noi ocazia potrivită ca să ne exprimăm.

Ascultarea: Elihu pătrunde în afirmațiile antevorbitorilor săi (Iov 10.9; 33.6). El respinge, de exemplu, tradiționalismul (Iov 8.8) și arată că Dumnezeu vorbește și lucrează în multe feluri (Iov 33.14,15,29). Dumnezeu „încearcă până la capăt” (Iov 34.36).

Dumnezeu îi vorbește: Elihu se pricepea și la „viziunile lui Dumnezeu” (ca Faptele apostolilor 16.9; Iov 33.14,15). Un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să întrețină o „relație apropiată” cu Dumnezeu (Psalmul 27.5; Iov 32.8; 33.4). Astăzi, Cuvântul Său este un îndreptar pentru comportamentul nostru practic. Și Duhul lui Dumnezeu vrea să ne călăuzească, personal și în comun în adunări. Ce frumos, dacă și în străngerile laolaltă ne lăsăm călăuziți de Duhul lui Dumnezeu: un frate propune o cântare, un altul începe după aceea un pasaj biblic sau o rugăciune. Iar gândurile noastre au toate gloriificarea Domnului nostru înaintea ochilor, ca țință. Aceasta este binecuvântare. Aceasta este fericire.

Reținerea: „Buzele mele vor rosti limpede cunoștința” (Iov 33.3). Noi putem să-i slujim altuia numai cu ce ne-am însușit ca proprietate. „Orice cărturar care a fost făcut ucenic pentru Împărăția cerurilor este asemenea unui stăpân al casei care scoate din comoara lui lucruri noi și vechi” (Matei 13.52; vezi 2 Corinteni 1.4). Elihu nu și-a schimbat firea. Ce a spus, aceea a venit din propria experiență cu Dumnezeul său.

Din plinătatea inimii: „Duhul dinăuntru meu mă constrânge” (Iov 32.18). Elihu nu cunoștea nici un formalism. Cuvintele sale nu erau reci și găunoase. El vorbea cu deplină convingere, cu putere și în același timp cu dragoste.

Nepărtinitor: „Nu voi părtini pe nimeni, nici nu voi linguși pe cineva” (Iov 32.21). Iacov 2.1 ne îndeamnă: „Frații mei, să nu aveți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul gloriei, primind după înfățișare.” Domnul Isus ne este în aceasta un model frumos. Despre El au fost nevoiți chiar și vrăjmașii declarați să admită: „Știm ... că nu-Ți pasă de nimeni, pentru că nu privești la înfățișarea oamenilor” (Matei 22.16).

Smerenia: „Iată, înaintea lui Dumnezeu eu sunt ca tine” (Iov 33.6). Taina lui Elihu stă în a se face una cu Iov. Apariția smerită a lui Elihu conduce în cele din urmă acolo, că Iov își deschide inima ca să asculte ce spune Dumnezeu.

Lui Dumnezeu I se cuvine onoarea: „Pentru că Dumnezeu este mai mare decât omul” (Iov 33.12). Elihu ajunge să pună, cu toată puterea, măreția lui Dumnezeu în fața inimii lui Iov. Disputele pot fi aplanate numai dacă devenim conștienți că stăm înaintea lui Dumnezeu. Abia atunci este posibil să găsim soluții pentru toate neînțelegerile. Și apoi poate Elihu să-i pună foarte încet întrebarea lui Iov: „De ce te plângi împotriva lui Dumnezeu? ... Tu ai spus: «Eu sunt mai drept decât Dumnezeu!»” (Iov 33.13; 35.2).

El vorbește despre har: „Pe cel întristat, El îl scapă ... Chiar așa te-ar fi scos și pe tine din gura nenorocirii, la loc larg, unde nu este strâmtoare” (Iov 36.15-16). Elihu îl conduce pe Iov tot mai aproape de Dumnezeu. Aceasta ar trebui să fie ținta fiecărui duhovnic, a fiecărei „slujiri a Cuvântului”.

Rolul de mijlocitor: Cu toate că Elihu în mod firesc nu putea vorbi despre Domnul Isus, el simțea totuși necesitatea unui mijlocitor între Dumnezeu și om. „Dacă ar veni un mijlocitor, unul dintre o mie ... atunci va fi îndurător cu el și va spune: «Scapă-l, ca să nu coboare în groapă; am găsit o răscumpărare»” (Iov 33.23-24). Ce

privilegiu avem totuși să putem să spunem: Noi am găsit acest Mijlocitor „și El este ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2.2).

Elihu și-a îndreptat în mod sensibil cuvântarea către Iov spre un punct foarte precis: Dumnezeu trebuia să devină mare pentru Iov. Numai El putea să-l ajute. Elihu trebuia să se retragă. El a fost numai unealta ca să dezvăluie slava lui Dumnezeu. Această slujbă a putut să se petreacă numai când Elihu s-a retras modest, ca să lase să strălucească măreția lui Dumnezeu.

Un băiat a intrat cu tatăl său într-o clădire veche de biserică. Soarele lumina prin ferestrele cu vitralii colorate, pe care erau pictate persoane din Biblie. Involuntar, tatăl și fiul s-au scufundat în atmosfera solemnă a acestei biserici venerabile. „Tăticule”, a șoptit băiatul, „ce fel de oameni sunt acolo sus, în ferestre?” „Aceștia sunt bărbați ai lui Dumnezeu”, a venit răspunsul tatălui. „O...”. Băiatul a șovăit, a devenit foarte tăcut și și-a formulat liniștit impresiile: „Deci, bărbații lui Dumnezeu sunt oameni prin care strălucește lumina cerească...”.

Elihu a fost un asemenea bărbat. Frumos ar fi să fim și noi!

Mama Rebecăi

Geneza 24.55: Și fratele ei și mama ei i-au zis: „Să mai rămână cu noi copila câteva zile sau măcar zece; după aceea să meargă“.

Geneza 24 se potrivește întotdeauna bine pentru cuvântările de nuntă. Isaac trecuse deja de patruzeci de ani și era timpul să se găsească pentru el o soție potrivită. Avraam, tatăl său, dorea ca ea să provină din Padan-Aram, unde el făcuse atunci o oprire provizorie în călătoria sa spre țara Canaanului. Aici a crescut Rebeca. Deci, o rudă îndepărtată din neamul lui Terah. Milca, bunica ei, era sora lui Lot. Rebeca ar fi putut să scrie volume despre istoria strămoșilor. Dar pe mama ei o cunosc cei mai puțini. Și tocmai pe ea vrem s-o studiem ceva mai îndeaproape, adică s-o auzim, pentru că la cererea în căsătoria a chipeșei sale fiice, ea a exprimat o frază marcantă, care trebuie să ne preocupe întrucâtva.

De fapt a fost așa, că Eliezer, robul lui Avraam, era în călătorie ca să caute o soție pentru Isaac. Și a găsit-o în Padan-Aram, situat la o mie de kilometri nord de Beer-Șeba, „lângă o fântână cu apă, la vremea serii” (Geneza 24.11): Rebeca, fiica lui Betuel, sora lui Laban. Ea este descrisă cu toate calitățile ei: „era frumoasă la față”, „s-a grăbit și și-a coborât vadra pe mână”, „voia să scoată și pentru cămile”, „s-a grăbit și și-a golit vadra în adăpătoare”, „a alergat din nou la fântână”, „a lăsat să i se pună inelul și brățările”, „a alergat și a spus aceste cuvinte casei mamei sale”, apoi l-a invitat pe om în mod ospitalier în casa părinților ei. Aici și-a expus Eliezer dorința: „să iau pe fiica fratelui său pentru fiul stăpânului meu” (Geneza 24.48). Deoarece familia lui Betuel era convinsă că „lucrul acesta vine de la Domnul (Geneza 24.50), ea a consimțit ca „Rebeca să fie soția fiului stăpânului tău, după cum a spus Domnul” (Geneza 24.51). Și după ce robul a despachetat și a împărțit „obiecte de argint, și obiecte de aur, și haine, și lucruri de preț”, în dimineața

următoare s-a sculat cu intenția: „Dați-mi drumul la stăpânul meu”. Dar acum a bătut ceasul mamei. Ea a obiectat: „Să mai rămână cu noi copila câteva zile sau măcar zece, după aceea poate să meargă” (Geneza 24.55).

Această frază se poate tălmăci și răstălmăci în felurite privințe:

- A. Din punctul de vedere al mamei,
- B. Din punct de vedere profetic,
- C. Din perspectiva Rebecăi,
- D. Ca explicație a lui Dumnezeu la multele întrebări „De ce?”

Să studiem pe scurt punctele, unul după altul.

A) Firește că este greu pentru orice inimă de mamă să-și lase fiica să plece din părtășia familială, mai ales dacă a fost bună, harnică și prietenoasă. Mamele au o mare participare în creșterea copiilor lor. Ele le cunosc simpatiile și antipatiile și înțeleg prea bine că răspunsul la o problemă atât de importantă, ca cea a soțului, nu poate fi dat hodoronc-tronc. Această decizie are nevoie de timp și de chibzuință liniștită.

B) Firește că din punct de vedere profetic este limpede că Eliezer, care este o imagine a Duhului Sfânt, care vrea s-o facă pe mireasa cerească să prindă drag de Mire, vrea să ne călăuzească pas cu pas. Fără întârziere. Duhul lui Dumnezeu este întotdeauna gata să-L glorifice pe Domnul Isus și să-L aducă mai aproape de noi. În general, lucrul acesta nu tolerează amânarea. Totuși, „vrutul și făcutul” (Filipeni 2.13) au nevoie din partea noastră de energie și ... de asemenea, de timp pentru chibzuință (Ioan 7.17).

C) Acum la Rebeca personal. De la sine înțeles că ea a remarcat atenția și simpatia lui Eliezer, iar în spatele acestui om a recunoscut și valoarea, și dragostea lui Isaac. Ea a cerut deja sfatul părinților și

a lui Laban, dar trebuia să-i fie și ei personal limpede dacă-l poate iubi pe Isaac. Inelele și brățările de aur sunt frumoase, dar ele nu înlocuiesc simpatia reciprocă. Rebeca nu are voie să fie silită la fericirea ei; aceasta este înțelepciunea vieții mamei. Și ea este corectă. Dragostea se bazează, în esența ei, pe simpatia liberă, reciprocă, legată cu stima absolută a liberului arbitru al partenerului. Această libertate a mai trebuit Rebeca să și-o ia în orele liniștite. Și și-a luat-o. Așa că drumul a devenit deja curând liber prin afirmația ei bucuroasă: „Da, voi merge” (Geneza 24.58). Mama se va fi îngrijit apoi, de asemenea, ca doica și suficient personal însoțitor, inclusiv provizii de călătorie să-i stea la dispoziție. Astfel de mame clarvăzătoare și prevăzătoare valorează aur.

D) În broșura sa „De ce îngăduie Dumnezeu aceasta”, prof. dr. Wilder-Smith descrie dragostea lui Dumnezeu și solicitarea acestei dragoste pentru părtășia cu El. Wilder-Smith deduce din rugămintea mamei Rebecăi, că trebuie să i se permită totuși copilei o clipă de chibzuință, să respire. Dragostea include libertatea absolută de a și dori să-l iubești pe celălalt. Wilder-Smith arată că prin dragoste nu înțelegem o simplă unire trupească, ci unirea trupului, a sufletului și a duhului. „În caz că la cei doi îndrăgostiți apare constrângerea în loc de dragoste, dispare posibilitatea să se iubească sincer și consecința acestui fapt poate fi ura. Trebuie să existe o veritabilă libertate de a iubi, ceea ce include, firește, și contrariul, adică o autentică libertate de a nu iubi.”

Wilder-Smith: „Biblia ne învață că Dumnezeu este dragoste. Pentru că El Însuși este dragoste, caută dragostea împărtășită, dragoste curată, caldă, autentică din partea noastră, pentru că dragostea este satisfăcută numai dacă se bazează pe reciprocitate. Dumnezeu nu ne poate impune dragostea. Sa ori să ne constrângă la ea. Isus Hristos face mai mult decât aceasta în atragerea de oameni. El Își lasă viața pentru vrăjmașii Săi și astfel ne aduce înaintea ochilor cea

mai mare dragoste. Dar și dragostea Sa aspiră la dragostea împărtășită. Dar stă în firea dragostei, că aspirația după dragoste este un risc, că dragostea nu trebuie să fie împărtășită. În general, Dumnezeu nu folosește nicio metodă care i-ar sili pe oameni să-I accepta dragostea, pentru că nimeni nu poate să fie obligat la dragostea care este căutată de Dumnezeu. Dumnezeu nici nu l-a făcut pe om ca pe un automat, care răspunde dragostei Sale ca la apăsarea unui buton. Nu, Dumnezeu chiar a îngăduit ca universul să cadă în păcat, pentru că planul pentru o lume care este aptă de dragoste autentică și virtute include acest risc; planul de a întemeia o împărăție a dragostei, o împărăție a libertății depline. Fără această posibilitate de liberă hotărâre a voinței, tocmai că nu se poate obține ce este cel mai bun.”

Mama Rebecăi a înțeles lucrul acesta. Ea a procedat înțelept. Într-un alt articol vom examina povestea de dragoste a lui Amnon și Tamar (2 Samuel 13), unde constrângerea și nerăbdarea au distrus deja din fașă orice înclinație spre dragoste.

Tamar

| 2 Samuel 13

Dragostea autentică între mire și mireasă se bazează pe consimțământul reciproc, liber, de a dori să parcurgă împreună calea în căsnicie. Dacă la unul dintre îndrăgostiți apare constrângerea în loc de dragoste, dispare posibilitatea să se iubească durabil și consecințele pot fi ură profundă și dispreț. Alegerea liberă pentru a iubi sau a nu iubi este condiția pentru o dragoste adevărată. Mama Rebecăi i-a acordat timp ca să facă în liniște această alegere liberă (Geneza 24.55). Ea l-a folosit și a ajuns la un rezultat limpede: „Da, vreau să merg.” Este bine așa, Rebeca.

În Rebeca putem să vedem și imaginea unui credincios din zilele noastre, care dă un răspuns consimțitor la solicitarea dragostei lui Dumnezeu și a Domnului Isus. Orice om este pus în viață sa o dată (sau de mai multe ori) în fața întrebării: „Crezi în Domnul Isus Hristos? Vrei ca El să devină Domnul și Mântuitorul tău? Vrei să faci parte din ceata copiilor lui Dumnezeu, din Adunarea Dumnezeului celui viu, din mireasa lui Isus Hristos?” (1 Timotei 3.15; Apocalipsa 21.9). Oricui îi este acordată libertatea să răspundă cu „Da” la întrebare sau și cu „Nu, mulțumesc”. Dar de ales, trebuie să aleagă: așa sau așa. Abținerea contează ca respingere, valorează ca un refuz.

Astăzi ne stă în față o întâmplare din Vechiul Testament, unde o curtare falsă, silită, a dus la o respingere și un refuz al relației dintre doi oameni tineri. Am amintit această întâmplare numai pentru că ea ne aduce în mod plastic în fața ochilor, așa cum nu are voie să se petreacă o câștigare a dragostei. Așa cum numai constrângerea și duritatea pot să distrugă delicatețea omenească și să frângă inimi. Nu acesta este felul cum dragostea lui Dumnezeu se străduiește

astăzi să ajungă la suflete, să-i călăuzească pe oameni la pocăință și să-i conducă la credința în Domnul Isus Hristos (Faptele apostolilor 20.21). O cântare de școală duminicală exprimă frumos în cuvinte cum trebuie comunicată vestea bună.

*Isus te invită să vii:
„O, vino, te chem Eu!
La Mine fericit vei fi,
Căci jugul Meu nu-i greu.”*

Dar acum, la trista poveste a Tamarei.

Tamar a fost o persoană atractivă, un fenomen, fermecătoare. „Sora frumoasă a lui Absalom” este numită (2 Samuel 13.1). Și Amnon, fratele ei după tată, o iubea, chiar foarte mult. O iubea așa de mult, încât voia să lege o relație cu ea. Dar îndrăgostirea sa era așa de impetuoasă, încât îi lipsea răbdarea ca să-i câștige dragostea și consimțământul. Tamar a fost surprinsă de el într-un mod perfid, amăgită și atacată impertinent. Și anume, sub pretextul unei prietenii stângace. Ce trebuia să facă Tamar. Ea fusese trimisă la Amnon de către împăratul David, a preparat ascultătoare turta, iar când Amnon a devenit tot mai insistent, ea l-a avertizat serios. Dar Amnon a mers până la extrem. Și când Tamar nu i-a împărțit dragostea, atunci dragostea inițială a lui Amnon s-a transformat în ură. Sărmanul Amnon! Sărmana Tamar! Fapta rușinoasă a lui Amnon este începutul unei serii de fapte violente și de distrugere a familiei lui David. O mâhnire fără sfârșit.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu este sincer și cinstit, așa că lecțiile pe care trebuie să le învățăm din întâmplări, aproape că nu trebuie să fie explicate mai îndeaproape.

Învățătura practică pentru fetele tinere stă în aceea, că nu este voie să te joci cu bărbații tineri. Ei nu trebuie să fie jigniți. Cât de ușor

se petrece aceasta prin aluzii echivoce, prin apropieri „prietenești”. Dragostea nu poate fi impusă și forțată. Ea este o plantă mică, delicată, care vrea să crească încet și prudent.

Vreau să fac o a doua observație pentru „pețirea miresei”. De data aceasta din partea lui Dumnezeu. În dragostea Sa, El caută să-i câștige pe oameni. El le-a dat creaturilor Sale alegerea liberă a deciziei. Aceasta se referă și la Lucifer, căpetenia îngerilor. El s-a decis împotriva lui Dumnezeu, I-a întors spatele cu intenția conștientă să nu iubească. Astfel a căzut sub sentința de condamnare și vrea să atragă de partea sa atâția oameni cât este posibil. Adam și Eva au fost primii care au căzut sub influența lui rea. Și oamenii stau până în ziua de astăzi în fața alegerii libere: să consimtă la ademenirile viclene, rele, ale diavolului sau să dea ascultare delicatei, prietenoasei solicitări a lui Dumnezeu. Pe de o parte, zgomotul tare și tirania forțelor nelegiuite, pe de altă parte, solicitarea liniștită și afectuoasă a bunătății și a harului lui Dumnezeu, care s-au plecat așa de adânc spre oameni, încât Fiul lui Dumnezeu a mers la moarte pe crucea de pe Golgota pentru păcătoși, în ocară și rușine.

Poate că Dumnezeu te mai așază astăzi încă o dată în fața alegerii libere, pe care drum să apuci. Dumnezeu nu te constrânge; sper că ai înțeles aceasta, dar „calea spre viață”, spre adevărata fericire este descrisă în Matei 7.13 etc. Citește-o, te rog! Și Dumnezeu invită prietenos pe fiecare să intre pe această cale: „Alege dar viața, ca să trăiești!” (Deuteronomul 30.19).

Agur

| Proverbele 30

„Și înțelepciunea lui Solomon a întrecut înțelepciunea tuturor fiilor răsăritului și toată înțelepciunea Egiptului” (1 Împărați 4.30). Deci, Solomon nu era singur aici cu înțelepciunea sa. Ca să nu mai vorbim despre bonul „înțelepciunii” (Proverbe 8.12 etc.; 1 Corinteni 24.30). Cartea Proverbe mai conține și alte „cuvinte de înțelepciune” (Proverbe 22.17; 24.23), cărora trebuie să le dăm atenție. Și de la Agur putem să învățăm mult. El provine, ca și Lemuel, din Massa (vezi trimiterea de la Proverbe 31.1) și este un urmaș al lui Ismael (Geneza 25.14). Deci, de asemenea un înțelept „fiul al Răsăritului”, ca Iov, care a scris chiar o carte întreagă.

Acest Agur îi învață aici pe doi dintre elevii săi: Itiel și Ucal (Proverbe 30.1). Este frapant că el se prezintă așa de smerit ca învățător în fața ucenicilor săi. El se așază pe aceeași treaptă cu ei, da, chiar ocupă locul cel mai de jos. Ca învățător, aceasta vrea să însemne ceva. Dar Agur explică imediat despre ce înțelepciune vrea să vorbească. Nu o înțelepciune lumească, pământească, cea care se predă în facultăți (1 Corinteni 1.19), nu, Agur vorbește despre înțelepciunea dumnezeiască. El o numește „cunoștința Celui Sfânt” (Proverbe 30.3). Iar această înțelepciune nu se face accesibilă decât oamenilor smeriți. În Talmud scrie: „Apele curg întotdeauna spre punctul cel mai de jos”. Altfel spus: Cuvântul lui Dumnezeu Își desfășoară cea mai mare eficacitate acolo unde oamenii pun deoparte propria lor presupusă înțelepciune. Cu cât un om se evaluează mai umil, cu atât mai multă cunoștință poate să asimileze. Agur a făcut lucrul acesta. Cele patru întrebări pe care le pune aici: „Cine s-a... cine a făcut aceasta sau aceea”, acestea sunt întrebări retorice, la care trebuie să se răspundă cu „Nimeni”. Și elevii lui Agur vor fi răspuns la aceste întrebări tot în acest sens:

„Lucrul acesta nu poate să-l facă niciun om. Nimeni nu este capabil de așa ceva”. Întrebări asemănătoare a trebuit și Iov să asculte odinioară (Iov 38). La fel a trebuit și Iov să-și pună mâna la gură în fața măreției lui Dumnezeu. Tot așa și la Agur: „Mâna la gură!” (Proverbele 30.32). Procesul de învățare, de a nu dori să faci nimic din tine, durează toată viața noastră. Așa este. Agur și-a dat seama de lucrul acesta. El și-a dat seama, de asemenea, că propriul său nume și cel al fiului său (Proverbele 30.4b) nu pot contribui cu nimic la reputația persoanei sale.

La aceasta vreau să adaug ceva pe scurt: Am arătat că Agur ar putea să fie unul dintre „fiii Răsăritului”, un urmaș al lui Ismael (Geneza 25.12). Deci, în societatea arabă se obișnuiește să te adresezi unui bărbat, începând de la nașterea primului său fiu, cu „Abu”, urmat de prenumele acestui fiu. „Ab” înseamnă tată în arabă, iar „Abu” înseamnă „tată al lui...”. Președintele palestinian, Mahmoud Abbas, este numit „Abu Mazen” în Orientul Apropiat. Iar de când prim-ministrul israelian, Benjamin Netanyahu, le face concesii arabilor, aceștia i se adresează după fiul cel mai mare, „Abu Yair”. Deci, cine are un „Abu” în numele său, reprezintă ceva deosebit, este un bărbat distins.

De aceea pune Agur din nou aici întrebarea: „Există sub soare vreun nume care este vrednic să fie lăudat și slăvit?” Agur nu cunoaște niciun om căruia să-i revină o asemenea apreciere. Aceasta este smerenie. Aceasta este înțelepciune. Dumnezeu poate să le ajute pe persoanele cu o asemenea atitudine.

Dar înainte să pătrundem scurt în versetele următoare, vreau să arăt totuși că noi, astăzi, după trei mii de ani, știm foarte bine răspunsul la întrebările lui Agur. Ele își găsesc răspunsul în Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos. El S-a suit în cer și S-a coborât (Romani 10.6; Efeseni 4.9). El a „adunat vântul în pumni”. Această putere a pus-o Domnul Isus și practic în fața ucenicilor pe lacul

Ghenezaret. Cu uimire le-a ieșit de pe buze: „Cine deci este Acesta, că și vântul și marea ascultă de El?” – Ah, ce frumos ar fi dacă am putea învăța și noi din nou uimirea! Noi cunoaștem Numele lui Dumnezeu. El este Tatăl nostru. Cunoaștem Numele Fiului Său. El este Domnul și Mântuitorul nostru.

După ce Agur a descris Cuvântul lui Dumnezeu și i-a îndrumat pe cei doi elevi ai săi să nu mintă, a îngenuncheat pentru rugăciune. El se roagă în forma „eu”. Și este remarcabil că îndemnul către Itiel și Ucal, adică să nu mintă, îl raportează la sine: „depărtează de la mine minciunile” (Proverbele 30.8). Agur a înțeles că indicațiile pe care le dăm cu plăcere altora la drum, trebuie să le urmăm și noi personal. Un principiu care este așa de important pentru toți învățătorii, șefii, părinții și educatorii, pentru că „Cuvintele învață, exemplele acaparează”.

Agur a văzut lumea și le indică elevilor săi în șase pasaje, fiecare cu patru puncte, ispitele rele, diavolești (Proverbele 30.11-14), dorințele nesățioase ale poftelor carnale (Proverbele 30.15-16), căile insondabile, minunate, ale lui Dumnezeu cu oamenii, apoi autoritățile insuportabile, autopromovate (Proverbele 30.21-23), creaturile slabe dar înțelepte (Proverbele 30.24,29) și naturile mărețe (Proverbele 30.29-31).

„Cunoștința celui Sfânt” (Proverbele 30.3), „fiecare cuvânt al lui Dumnezeu ” (Proverbele 30.5) și „Numele Dumnezeului meu” (Proverbele 30.9), acestea sunt chestiunile de interes ale acestui Agur smerit. El respinge ceea ce este rău, păcătos și trecător în această lume și îi avertizează și pe elevii săi de aceste lucruri.

În imperiul Roman era o obișnuință: să se aprindă o făclie și în anumite zile de sărbătoare să fie adusă înaintea împăratului, când acesta defila pe străzile Romei în costumul complet, oficial, de ceremonii. Ofițerul care era desemnat pentru lucrul acesta trebuia

să strige tare: „Sic transit gloria mundi“ (Așa trece gloria lumii). Împăratului îi se amintea, prin fumul flăcării și prin strigătul heraldului, de vremelnicia măreției acestei lumi.

„Ce este viața voastră? Este doar un abur, care se arată pentru puțin și apoi dispare” (Iacov 4.14). „Iarba se usucă, floarea se ofilește, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna” (Isaia 40.8).

Lemuel

Proverbele 31

Spre casele împăraților sunt îndreptați în mod deosebit ochii poporului. Chiar și pentru cele mai mici gafe se bate toba. Ferice de împăratul care nu calcă în vestitele străchini! Cât de repede se poate întâmpla aceasta în viața zilnică! Este frumos dacă și viața de familie prosperă. Scandalurile sunt distrugerea unor asemenea case distinse. Și cât de repede se întinde cleveala! De ea se teme și mama lui Lemuel. De aceea îl avertizează insistent față de primejdia femeilor străine și a băuturilor tari. Acestea sunt capcane în care pot să cadă nu numai împărații. Și o dorință mare a mamei: Alege-ți soția potrivită, care poate să-ți fie un sprijin, care să-ți dea mână liberă pentru îndatoririle tale profesionale, care să reglementeze treburile de familie și grijile din gospodărie.

Astfel ne-a dat această mamă o grilă de calități și de munci gospodărești ale unei femei care este într-adevăr la un nivel înalt. Dumnezeu i-a dezvăluit mamei aceste frumoase calități practice ale unei soții. Ea i le-a transmis lui Lemuel, iar el le-a notat, călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

Noi suntem acum invitați să urmăm aceste instrucțiuni. Nu este deloc simplu. Lemuel însuși pune în versetul 10 întrebarea: Cine a văzut vreodată o femeie atât de valoroasă.

De aceea au fost pornite pe parcursul timpului multe încercări de a afla sensul acestui capitol. Ce vrea să ne spună Duhul lui Dumnezeu cu descrierea unei asemenea femei perfecte? Doar nu ar dori să intimideze fetele mai puțin talentate practic. Cu atât mai puțin ar vrea să-i poftască pe bărbații tineri: Ia duceți-vă acum în căutarea unei asemenea femei de un nivel superior.

Mulți comentatori ai Scripturii au tălmăcit apoi versetele din punct de vedere al Noului Testament. Am avea aici o frumoasă privire de ansamblu asupra reprezentării dorită de Dumnezeu, a „Adunării Dumnezeului celui viu” în această lume. Mai puțin văzută din partea ei responsabilă, pentru că ar fi putut să fie numai poticniri mai degrabă, decât cum o vede Dumnezeu, sfântă și fără cusur (Efeseni 5.27). O priveliște frumoasă: ce strălucire, ce valoare mare are Adunarea în ochii lui Dumnezeu! Pentru ea S-a dat Domnul Isus. Această perlă voia s-o posede (Matei 13.46).

Dar Lemuel nu ar fi înțeles prea multe despre aceasta. Această taină a lui Dumnezeu îi era pe-atunci încă ascunsă. Dar ce vrea Duhul lui Dumnezeu să ne spună nouă? Lemuel ne dezvăluie lucrul acesta în versetul 30: „Femeia temătoare de Domnul – aceea va fi lăudată”: Acesta este versetul-cheie al întregului capitol. Să te temi de Domnul. Dar ce să înțeleg din aceasta? În acest capitol nu aud nimic despre: studiul biblic, împărțirea tractatelor, mic dejun al femeilor, lucrarea Domnului, slujba de păstor și tema pentru școala duminicală. De aceea și cred unii, că toate însușirile bune care sunt citate aici, ar fi un fel de slujbă religioasă. Cine ar spune că versetul 20 nu este după voia lui Dumnezeu? „Ea își întinde mâna către cel întristat; și își întinde mâinile către cei nevoiași”. Firește că Dumnezeu vede toate aceste activități nobile. El le prețuiește mult. Totuși, și necredincioșii pot face aceste lucruri. Și o fac din abundență. Acțiunile sociale sunt foarte prețuite în lume.

Sau poate că Lemuel crede în versetul 30 că cei credincioși, după munca făcută, ar trebui să activeze și mai sârguincios pentru Domnul? Puțin probabil. Pentru că seara suntem distruși, obosiți, extenuați. Compozitorul cântării spune: „Consacrați cele mai bune puteri Domnului Isus Hristos”. Nu, Lemuel nu despică ziua în două jumătăți: prima parte pentru îndatoririle pământești, partea a doua pentru dedicare în slujba Domnului. Acest punct de vedere este

greșit. Lemuel, în enumerarea frumoaselor activități ale acestei femei, nu privește munca așa, ca pe un rău necesar, pe care ar trebui s-o rezolvăm cât mai repede posibil, ca să avem timp liber pentru „lucrarea Domnului”. Sensul mai profund pentru „frica de Domnul” stă ascuns în aceasta, că toate ostenele și eforturile acestei femei eu el fac din dragoste pentru Domnul. Dacă îndeplinesc îndatoririle foarte firești, zilnice, pentru Domnul și cu Domnul, atunci „slujesc Domnului Hristos” (Coloseni 3.24). Acest cuvânt li se spune robilor din Colose, care nu puteau folosi timpul de după terminarea muncii zilnice, ca să mai activeze și „în slujba Domnului”. Nu, dragostea și devotamentul lor pentru Domnul trebuia să se exprime în munca lor zilnică. Dacă orice muncă repartizată mie de Domnul o fac cu bucurie și cu recunoștință față de Domnul, atunci viața devine plină de însemnătate, atunci ea va fi binecuvântată din belșug. Depinde de atitudinea mea, de dragostea mea pentru Domnul și Mântuitorul. Încă o dată: deci, eu pot să fac o muncă absolut fără importanță într-o atitudine spirituală și atunci este bine. Dar eu pot să fac și o muncă spirituală într-o atitudine nespirtuală și atunci este rău. – Imaginează-ți că Maria, în Luca 10, ar fi stat la picioarele Domnului într-un fel greșit de a gândi și într-o atitudine nespirtuală, iar Marta ar fi făcut serviciul la bucătărie într-un fel spiritual – atunci poate că vorbele Domnului ar fi avut alt rezultat. Deci: „Maria, uită-te la Marta, care are așa de multe de făcut!”

Dragostea pentru Domnul și adevărata teamă de Dumnezeu trebuie să-și pună amprenta pe toată munca noastră, oricât de simplă ar fi. Bine că Lemuel, chiar la sfârșitul Proverbelor, a dorit să ne mai încredințeze această indicație: „Cei ce se tem de Domnul vor fi lăudați”.

Un om al lui Dumnezeu

2 Cronici 25.5-10: Și Amația a adunat pe Iuda și i-a rânduit după casele lor părintești, după căpeteniile peste mii și căpeteniile peste sute, în tot Iuda și Beniamin; și i-a numărat de la vârsta de douăzeci de ani în sus și i-a găsit: trei sute de mii de oameni aleși, care ieșeau la luptă, mânuind sulița și scutul. Și a tocmit din Israel o sută de mii de bărbați viteji cu o sută de talanți de argint. Și un om al lui Dumnezeu a venit la el, zicând: „Împărate, să nu meargă cu tine oștirea lui Israel, pentru că Domnul nu este cu Israel, cu toți fiii lui Efraim. Dar, dacă vrei să mergi, fă-o; fii tare pentru luptă: Dumnezeu te va face să cazi înaintea vrăjmașului, pentru că Dumnezeu are putere să ajute și să doboare“. Și Amația a zis omului lui Dumnezeu: „Dar ce vom face cu cei o sută de talanți pe care i-am dat cetii lui Israel?“ Și omul lui Dumnezeu a zis: „Domnul poate să-ți dea mai mult decât atât“. Atunci Amația a despărțit ceata care venise la el din Efraim, ca să se ducă acasă. Și mânia lor s-a aprins foarte mult împotriva lui Iuda; și s-au întors acasă în mare mânie.

Dintre cei douăzeci de împărați ai lui Iuda și ai lui Beniamin, la șapte (opt cu împăratul Iotam, dar pe el vreau să-l las deoparte aici) li s-a dat calificativul: „a făcut ce este bine în ochii Domnului“. Dar acești șapte împărați - și este păcat - și-au încheiat toți cariera fără glorie și urât. Și totuși, toți au început așa de bine, dar pe durata anilor au căzut în capcane rele. Chiar și Amația. La el a fost la început lipsă de încredere în Domnul. El a dorit să sporească numărul trupelor, ca să fie suficient de tare în războiul împotriva edomiților. Și după ce a biruit Edomul, a căzut în idolatrie. Iar la sfârșitul vieții, succesele sale militare l-au făcut atât de mândru și de arogant, încât a devenit trufaș. Și mândria merge înaintea căderii (Proverbele 16.18). Aceasta s-a întâmplat cu el.

Doi oameni ai lui Dumnezeu l-au avertizat insistent înaintea hotărârilor importante. Pe unul nu l-a lăsat nici mărar să termine de vorbit, atunci cu atât mai puțin să-i fi urmat sfatul (2 Cronici 25.13), pe celălalt l-a ascultat și a consimțit la avertizarea sa. Vom privi mai îndeaproape acest al doilea caz.

„În zilele lui, Edomul s-a rupt de sub mâna lui Iuda și și-au pus un împărat peste ei.” (2 Împărați 8.20). Amația n-a putut să lase aceasta așa și și-a ridicat trupele: 300 000 de eroi viteji. Dar i s-a părut prea puțin. La urma urmei, strămoșii săi au avut pe atunci o tabără de oștire mai mare (2 Cronici 14.8; 17.14-16). Deci, Amația a solicitat pentru 100 de talanți de argint (3,5 tone) încă 100 000 de oameni destoinici din împărăția de nord, Israel. O greșeală uriașă. N-avea el chiar nicio încredere în Dumnezeul său? Nu mai cunoștea el povestea lui Ghedeon? Și a trebuit un om al lui Dumnezeu să-i explice întâi cum gândește Dumnezeu despre împărăția din nord? Domnul l-a caracterizat pe Ioas, împăratul împărăției de nord, ca nelegiuit și a declarat limpede că oamenii din împărăția celor zece seminții îl urăsc (2 Cronici 19.2). Omul lui Dumnezeu știe lucrul acesta și îi reproșează lui Amația că este o absurditate să recruteze mercenari din această împărăție, ca să meargă cu ei la război împotriva Edomului.

Omul lui Dumnezeu îl lămurește pe împărat că aici nu este vorba despre oameni care-L iubesc pe Domnul. Aceasta aparține trecutului. Sigur, pe vremuri se suiau încă toate semințiile la Ierusalim, la sărbătorile Domnului. Toți se bucurau să-L întâlnească acolo pe Domnul (Psalmul 122.1). Dar aceasta a fost tare demult. Dar acum, omul lui Dumnezeu trebuie să-i arate lui Amația „că Domnul nu este cu Israel” (2 Cronici 25.7). Și apoi, acest om anonim al lui Dumnezeu și-a adunat tot curajul și a declarat: „Dacă vrei să mergi, fă-o; fii tare pentru luptă: Dumnezeu te va face să cazi înaintea vrăjmașului, pentru că Dumnezeu are putere să ajute și să doboare”. Aceste cuvinte au ceva de spus nu

numai lui Amația, ci și nouă tuturor, pentru că nimeni nu poate pune automat la socoteală ajutorul lui Dumnezeu, dacă nu umblă pe căile Sale. Și dacă întindem un deget lumii care-L urăște pe Domnul, atunci Domnul va acționa împotriva noastră.

O scurtă întâmplare pentru aceasta: O fată de șaptesprezece ani voia să vadă împreună cu prietenele ei un film cu conținut indecent, nedeslușit. Când a spus aceasta acasă, mama, care tocmai curăța fructe pentru salata de fructe, a amestecat din nou, spontan, cojile murdare cu salata. „Dar ce faci acum?”, a exclamat îngrozită fiica ei. Dar mama a răspuns liniștită: „M-am gândit că dacă n-ai nicio problemă să asimilezi acest lucru fără valoare, atunci și stomacul tău va putea digera bine acest gunoi”. – Mesajul mamei a avut efect.

Amația l-a ascultat pe omul lui Dumnezeu. Încă nu era așa de împietrit ca la ocaziile de mai târziu. Îi părea rău numai după cei 100 de talanți pentru cei 100 000 de oameni viteji, pe care îi avansase. A ieșit prost. Dar ce folos!? Acum urmează renumitul răspuns al omului lui Dumnezeu: „Domnul poate să-ți dea mai mult decât atât” (2 Cronici 25.9b).

N-am cheltuit și noi de multe ori bani pentru lucruri nefolositoare? N-a trebuit să facem și noi de multe ori alegerea între a ține morțiș de o idee fixă care ne-a costat mulți bani sau să renunțăm la ea și să ne încredem în Domnul, care ar fi putut să ne despăgubească dublu sau triplu?

În asemenea situații trebuie să fim totuși atenți, să nu vrem să înfrumusețăm în așa măsură cuvintele omului lui Dumnezeu, că Dumnezeu ne sprijină întotdeauna dacă revocăm o decizie greșită. În cazul de mai sus căutăm zadarnic o despăgubire pentru Amația, pentru că el a ascultat de cuvântul omului lui Dumnezeu, să-i trimită din nou acasă pe cei 100 000 de bărbați războinici din Israel și să renunțe la returnarea celor 100 de talanți. Ba mai mult, pungașii de

șarlatani din Israel l-au mai și atacat viclean pe la spate pe Amația. Căci pe când era în luptă împotriva Edomului, ei au pătruns în cetățile lui Iuda, au făcut prăzi mari, chiar au mai omorât 3 000 de oameni din ținutul Samariei până la Bet-Horon.

Cu toate acestea: cuvântul omului lui Dumnezeu s-a mai adeverit totuși în cele din urmă (chiar dacă a fost mai târziu, sub împăratul Iotam, 2 Cronici 27.5), pentru că biruința lui Amația asupra Edomului a fost legată cu pradă bogată și i-a dat împăratului un asemenea avânt, încât el, din păcate, din păcate, a căzut în următoarea cursă a diavolului. „A adus pe dumnezeii fiilor lui Seir și i-a rânduit dumnezeii ai săi și s-a plecat înaintea lor și le-a ars tămâie” (2 Cronici 25.14). Prin această acțiune a dat să se înțeleagă că are o mare neîncredere în omul lui Dumnezeu. Aproape că spune: „Oare unde este Domnul? Nu văd nimic de la El. Acum îi prefer totuși pe dumnezeii Edomului.” Amația, cum ai putut să fii atât de orbit! Consecința păcatului său este scrisă în versetul 15: „Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Amația”. Și iarăși a trimis Domnul un proroc la el, dar care a putut să rezolve puțin împotriva împăratului supărat.

Reținem din această întâmplare că un Dumnezeu îndurător are mereu la îndemână mesageri, chiar și în cele mai întunecate vremuri, care îi avertizează de căderea în păcat pe poporul său și pe împărați. Ei au transmis curajos și ascultător cuvântul lui Dumnezeu, au fost de multe ori refuzați și înțeleși greșit. Dar Dumnezeu le-a pus cuvintele în gură la timpul potrivit și la locul potrivit. El i-a ajutat, le-a dat puterea necesară pentru slujba lor. Aceasta o mai face și astăzi. El i-a dat mamei din exemplul de mai sus, la decojitul fructelor, ideea potrivită și electrizantă, iar acum ar vrea să ne lege în slujba Sa pe tine și pe mine. Curaj!

Zaharia

2 Cronici 26.5: Și a căutat pe Dumnezeu în zilele lui Zaharia, care avea pricepere în viziunile lui Dumnezeu: și, în zilele cât a căutat pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să prospere.

În Deuteronomul 17 găsim un mic Codex de comportamente pentru împărați, când poporul Israel se va fi stabilit în țara Canaanului. Printre altele, preoții și leviții trebuie să-l instruiască pe împărat „să citească în ea în toate zilele vieții sale, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeuul său, ca să păzească toate cuvintele legii acesteia și rânduielile acestea, ca să le facă;” (Deuteronomul 17.19). Câțiva preoți s-au conformat. Astfel, bătrânul preot Iehoiada l-a însoțit în anii tineri pe împăratul Ioas. „Și Ioas a făcut ce era drept în ochii Domnului în toate zilele în care l-a învățat preotul Iehoiada” (2 Împărați 12.2). Apoi, treburile au luat-o la vale în viața lui Ioas. O desfășurare asemănătoare a luat-o viața lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și lângă el a așezat Dumnezeu un om înțelept: Zaharia. Dar când împăratul a devenit puternic, a ajuns la cădere (2 Cronici 26.16). Deci, contează mult ce dascăli și educatori îi formează pe oamenii tineri și aceasta se potrivește în mod deosebit pentru împărați, căci de influența lor atârnă soarta unui popor întreg.

Ozia a avut noroc. El s-a bucurat de instruirea lui Zaharia. Despre acest dascăl citim numai un verset în Biblie, dar acest verset ajunge ca să-l caracterizăm după merit. Comentatorii buni ai Scripturii preferă totuși să citească 2 Cronici 26.5 așa: „Și a căutat pe Dumnezeu în zilele lui Zaharia, care l-a inițiat în teama de Dumnezeu, și, în zilele cât a căutat pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să prospere.” Iată, aici o avem din nou, teama de Dumnezeu, despre care vorbește Deuteronomul 17.19. Și dacă traducerea „Elberfelder” citează că Zaharia „avea pricepere în viziunile lui

Dumnezeu”, atunci Psalmul 25.14 arată că „taina Domnului („destăinuirea familiară”) este pentru cei ce se tem de El”. Ambele traduceri trag în aceeași direcție: celor ce se tem de El le vor fi dezvăluite viziuni, destăinuiri familiare ale Domnului. Zaharia avea deci pe inimă să-l educe pe tânărul împărat (avea tocmai 16 ani) în teama de Dumnezeu. Aceasta era important pentru el.

Deci, dacă vrem să participăm la lecție, atunci trebuie să deschidem Biblia și să întrebăm ce înțelege ea prin teama de Dumnezeu. Este un studiu foarte binecuvântat pentru noi toți. În plus, Ozia trebuie să fi fost un elev capabil, pentru că de două ori ni se relatează în verset, că el l-a căutat pe Dumnezeu, respectiv, pe Domnul. Căutarea presupune interesul de a cerceta ceva temeinic, de a găsi acel ceva.

O scurtă povestire ne va explica noțiunea de căutare: Doi bărbați au petrecut mult timp în India. Acum se întorc din nou în Anglia, cu aceeași corabie. În lunga lor călătorie au ajuns la conversație. Unul era misionar, celălalt era un vânător pasionat. Vânătorul i-a spus misionarului: „Am stat în India douăzeci și cinci de ani, dar încă n-am întâlnit niciodată un indian convertit.” „Îmi pare rău”, a spus misionarul. Dar tigri ai văzut în India?” Răspunsul a venit ca lansat: „Sute de tigri am văzut.” La aceasta, misionarul a replicat: „Ei bine, și eu am fost destul de mult timp în India, dar tigri n-am văzut niciodată. Dar prin puterea Evangheliei am văzut cum sute de indieni au venit la credință.” - Cum s-a ajuns la experiențe atât de diferite la cei doi? Forte simplu: Unul venise în India ca să pândească tigri, celălalt căuta suflete pierdute. Experiențele pe care le facem în viața noastră depind în cea mai mare măsură de ceea ce căutăm zeloși în urmărirea unui scop, de ceea ce ne interesăm.

Dar acum la „teama de Dumnezeu”, pe care Zaharia „i-o preda împăratului Ozia”. Ea face parte dintre atitudinile de bază ale unui om, ca: smerenia, fidelitatea, sinceritatea, veridicitatea și așa mai

departe. Avraam a fost testat în Geneza 22.12 pentru teama de Dumnezeu. Lumea nu cunoaște, în general, o asemenea teamă de Dumnezeu (Geneza 20.11). Dar care sunt caracteristicile acestei temeri de Dumnezeu? Să privim scurt în programa de învățământ a lui Zaharia:

1. „Teama de Domnul este curată” (Psalmul 19.9). Iacov spune asemănător: „Înțelepciunea de sus este întâi curată” (Iacov 3.17). Pentru a satisface această pretenție în vremea de astăzi, presupune pentru noi toți multă energie și părtășie intimă cu Domnul nostru. Iată, aici avem din nou această „prietenie familiară cu Domnul” (Proverbele 3.32). Prin peisajul mediatic, diavolul ne-a deschis ușa și poarta ca să cădem în mlaștina păcatului. Iosif s-a împotrivit atunci ispitei și a rămas „curat” (Geneza 39.7 și mai departe). El este un exemplu pentru noi în aceasta.
2. Psalmul 25.12 și 14 sunt o încurajare pentru oamenii tineri care au de luat decizii. „Cine este omul care se teme de Domnul? El îl va învăța calea pe care s-o aleagă.” Nu-i aceasta grozav? De câte ori nu ne-am răsucit noaptea în pat și am dorit să aflăm voia lui Dumnezeu pentru calea noastră?! Aici se oferă o soluție: teama de Domnul ne poate deschide căi pe care noi nu le-am văzut mai înainte.
3. Psalmul 111.10 ne trimite la cartea înțelepciunii, Proverbele lui Solomon. Acolo citim în capitolul 8.13, că teama de Domnul este „urârea răului”. Ura merge foarte departe. Nu numai că trebuie să evităm răul (mândria, trufia, absurditatea), ci să-l disprețuim, să-l detestăm regulat. Cu siguranță că Zaharia va fi ținut mai multe ore de studiu despre aceasta. Recunosc: până astăzi n-am priceput bine lecția.

4. „În temerea de Domnul este tăria încrederii (în Dumnezeu): și copiii săi vor avea un loc de adăpost.” (Proverbele 14.26). Aici este abordată viața noastră cotidiană de familie. Tații sunt invitați direct (Deuteronomul 10.12) să umble în căile Domnului, să-L iubească și să-L slujească pe Domnul, și anume, în fiecare zi (Deuteronomul 17.19). De ce? Simplu: Teama de Dumnezeu este pentru ei „izvor de viață” (Proverbe 14.27) - și pentru copii. Deuteronomul 31.12-13 se pronunță asupra momentelor devoționale ale familiei. O treabă deloc simplă, deoarece copiii noștri, poate în anumite împrejurări, au o agendă mai plină de programări decât noi, părinții. Cu toate acestea, dragi părinți, mai citiți o dată ambele versete pe îndelete, cu băgare de seamă. Și îndepliniți-le – dacă este posibil.

5. Să facem un salt în Noul Testament și să trecem puțin dincolo de domeniul personal. În Faptele apostolilor 9.31 sunt enumerate binecuvântări care privesc Adunarea ca întreg. Deci, binecuvântări care sunt valabile nu numai pentru o adunare locală, ci îi includ pe toți copiii lui Dumnezeu. Dacă teama de Dumnezeu există în inimă, atunci acestea au efect: în viața mea personală, în familie, în adunarea locală și în „Adunare (singular)” pe plan mondial. Pace între frați și surori, hrană și zidire în străngeri, înmulțirea credincioșilor și încurajarea Duhului Sfânt. Totul depinde de aceea, dacă umblăm în „teama de Dumnezeu”.

Acesta va fi fost, în linii mari, programa de învățământ a lui Zaharia la curtea împăratului Ozia. Dacă învățătorii buni pot face materia plăcută elevilor lor, scânteia se transmite. Zaharia a fost un învățător bun și Ozia a început să-L caute pe Dumnezeu. Nu, el L-a căutat „pe Domnul”. El a avut o relație, o legătură strânsă cu „Domnul său”. Și Dumnezeu atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, „l-a făcut să prospere”. (Interesant: Două Nume ale lui

Dumnezeu într-un singur verset.) Dumnezeu l-a copleșit cu binecuvântări în domeniile militar și agricol. Și poporul a fost beneficiarul acestor binecuvântări mai bine de 50 de ani. Ei erau apărați de atacurile vrăjmașului, aveau hrană pentru ei, pentru familiile lor și pentru animale. – Dar din nefericire, din nefericire, la sfârșitul vieții sale, Ozia n-a știut să se poarte cu aceste binecuvântări. El a căzut în trufie și a sfârșit – ah, da, am putea să plângem – în spital (2 Cronici 26.21).

Am vrea să învățăm lecția din această întâmplare: este bine și frumos „să fii o oiță a Domnului Isus”, să fi trăit o convertire autentică. Acesta este un început bun. Dar trebuie să ne continuăm calea în teama de Dumnezeu. Lucrul acesta este legat cu responsabilitate. Părinți dragi, oameni buni, frați înțelepți și surori înțelepte ne-au arătat calea, ca acest Zaharia capabil și credincios. Și acum? Ai în clipa aceasta dorințe de rugăciune? Școala, profesia, prietenul sau chiar partenerul de viață? Atunci lasă-te încurajat de Ioan 9.31: „Dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă”. Și pe tine.

Ido

Ezra 8.17: Și i-am trimis la Ido, capul, în localitatea Casifia; și am pus în gura lor cuvintele pe care să le spună lui Ido și fraților săi, slujitorii templului, în localitatea Casifia, ca să ne aducă slujitori pentru casa Dumnezeului nostru.

Împăratul Artaxerxes al Persiei (475–424 î. H) „dăduse poruncă” (Ezra 7.13,21), ca Ezra împreună cu oamenii serviabili din poporul său să plece la Ierusalim. Ei trebuiau să-și ia suficiente provizii de alimente și materiale din Babilon, „ca să înfrumusețeze casa Domnului care este în Ierusalim;” (Ezra 7.27). Fără îndoială că Dumnezeu i-a pus împăratului în inimă această „poruncă”. Artaxerxes nu numai că i-a dat lui Ezra aprobarea să aducă iarăși înapoi multele comori ale casei lui Dumnezeu, nu, el a dat ordin legitim pentru aceasta. Se vede: Dumnezeu îndreaptă inimile împăraților ca pe niște izvoare de apă (Proverbele 21.1). Inimaginabil de frumos în acest caz! Mai mult: casa Domnului din Ierusalim trebuia „să fie glorificată”.

În urmă cu trei generații se întorsese în țara strămoșilor primul transport de iudei, sub Zorobabel și Iosua. Ei au zidit altarul și – după lungi întreruperi – Templul, din nou pe locul de mai înainte. Dar în Ierusalim a adormit oarecum din nou slujba la casa lui Dumnezeu. Spiritul viii al strămoșilor își pierduse din intensitate. Survenise formalismul. Este trist că dragostea dintâi (Apocalipsa 2.4) trebuie reaprinsă iar și iar de-a lungul anilor. Aceasta este valabil astăzi, ca și atunci. Cât de remarcabil este, dimpotrivă, dacă vin porunci din a treia parte: Popor al lui Dumnezeu, gândește-te să înfrumusezeți casa Domnului! Vreau să parafralez mai îndeaproape cuvântul „a înfrumuseța”. În el există mai mult decât credem. Casa Domnului trebuie să strălucească din nou, podoaba sa, găteala sa trebuie să iasă la iveală limpede și mare. Sfintele vase

de argint și de aur (Ezra 8.26) nu trebuiau să zacă prăfuite prin colțuri. Ele trebuiau să vestească sclipitor slava și măreția lui Dumnezeu. Acum se pune întrebarea: Ce fel de vase sunt acestea? Ce au ele să ne spună? 2 Timotei 2.19 și 21 ne dau răspunsul: despre noi este vorba. Noi, cu totul personal, tu și eu.

De aceea este din nou necesară trezirea și în zilele noastre. Aici, în Babilon, a trecut pe-atunci o șoaptă prin poporul de două seminții al iudeilor: „Vrei să vii și tu la Ierusalim?” Îmi pot imagina bine cum s-a discutat această întrebare în familii. Au fost comparate cheltuielile și câștigul. Totul a fost pus pe cântar. Tatălui, mamei, copiilor, ah, tuturor le mergea totuși așa de bine aici, în sătula țară a celor două râuri, în Mesopotamia! Doar nu le lipsea nimic. „Să ne supunem efortului de a călători luni în șir prin pustie cu cățel și cu purcel? Valorează așa de mult pentru noi cetatea care zace în ruine? Mulți au refuzat printr-un semn negativ al mâinii. Dar trezirile sunt întotdeauna lucrarea unor persoane individuale. Ezra a început. Apoi i s-au alăturat mai mulți. Erau, într-adevăr, hotărâri grele pentru acești iudei. Tata și mama trebuiau să fie de acord să-și schimbe planurile vieții și să ia asupra lor eforturile. În cele din urmă au decis credința și dragostea pentru Dumnezeul lor, care nu-i părăsise niciodată.

Se alăturau tot mai mulți capi de familie intenției lui Ezra, așa că în cele din urmă au fost 1500 de bărbați care voiau să meargă cu el. În comparație cu numărul total al iudeilor din Babilon, aceasta era numai o mică parte. Dar oricum: aceste șase până la șapte mii de persoane au făcut o alegere bună. Mâna bună a Dumnezeului lor (de șase ori amintită: Ezra 7.9,28; 8.18,22,31) i-a binecuvântat îmbelșugat. Cu toate acestea, o umbră mică a căzut peste întreg proiectul: „N-am găsit pe niciunul dintre fiii lui Levi” (Ezra 8.15). Și tocmai lor le revenea slujba la casa lui Dumnezeu. N-ar trebui să fie o bucurie pentru orice slujitor al lui Dumnezeu, fie preot sau levit, „să înfrumusețeze casa Domnului”? Dar când credincioșii

importanți eșuează, atunci Dumnezeu are alții care calcă pe urmele lor. Dumnezeu nu-Și lasă poporul să piară. Nici chiar astăzi.

Ezra trimite bărbați la Ido, „capul, în localitatea Casifia” (Ezra 8.17). Bravo, Ezra! De unde îl cunoști pe acest prieten, Ido? Faptul este pur și simplu frumos, că copiii lui Dumnezeu se cunosc între ei (Maleahi 3.16). Uneori până dincolo de granițe. Dumnezeu însuși a înnodat această legătură a dragostei și a atașamentului.

*Dumnezeu știe un drum,
Chiar de vezi totul umbrit,
Crede ferm acest cuvânt,
Că el nu-i de ne-implinit.
Dumnezeu știe un drum.
Dumnezeu știe un drum.*

Ido a reușit să câștige 258 de bărbați pricepuți pentru întoarcerea la Ierusalim. Și dintre acești oameni, 220 s-au denumit frații săi. Aceasta trebuie s-o explic: De fapt, Ido nu este un iudeu „autentic”. El face parte dintre slujitorii Templului, dintre netinimi. El este mai-marele lor. Netinimii (de la Natan, dat spre slujire) erau adăugați leviților, ca să le fie de ajutor în slujba din Templu. Ei au stat la dispoziția leviților deja pe vremea lui Moise (Deuteronomul 29.11). Ei au preluat muncile grele din cortul întâlnirii și mai târziu din Templu: „tăietori de lemne și cărători de apă” sunt numiți. Poate că astăzi i-am numi „muncitori străini”. Ei au fost recrutați pe atunci dintre gabaoniți și alte popoare canaanite. (Iosua 9.21; 1 Împărați 9.21; Neemia 3.26). Ei sunt numiți dintr-o singură suflare cu leviții, deoarece le veneau în ajutor la muncile de la casa lui Dumnezeu: oameni harnici, supuși, cărora le plăcea să stea în prezența lui Dumnezeu.

Face bine să vezi asemenea oameni, cum se sacrifică în „lucrarea Domnului”. Tăcuți, modești, în general jucau un rol subordonat. Ei

nu vorbesc mult, dar la sunetul trâmbițelor sunt la post (Numeri 10.4). Și Dacă preoții și leviții se împotmolesc, atunci pășesc ei spontan în față. Cu trup și suflet. Ido i-a indicat pe nume pe toți cei 220 de netinimi (Ezra 8.20). Nu numai el îi cunoștea pe acești bărbați devotați; Dumnezeu i-a văzut și a pus să fie notați. Și apoi, mâna lui Dumnezeu a fost cea care a condus întreaga trupă. Dumnezeu a pregătit pentru tați, pentru mame, pentru copiii mici și pentru tot avutul (Ezra 8.21) „o cale dreaptă” până la Ierusalim. Sună bine, dar aceasta a fost o minune a lui Dumnezeu. Câte primejdii nu pândeau pe-atunci pe drum: animale sălbatice, tâlhari, jefuitori, oameni răi care voiau să le închidă drumul, influențe meteorologice, extenuări trupești ale copiilor mici. Dar Dumnezeu S-a lăsat înduplecat. Chiar comorile numărate și cântărite au ajuns toate complete la țintă (Ezra 8.29,34).

De câte ori nu ne-a croit Dumnezeu deja „o cale netedă, dreaptă” din necaz! Iată câteva exemple:

1. Ei rătăceau prin pustiu, pe o cale neumblată, nu găseau cetate de locuit. Flămânzi și însetați, sufletul li se sfârșea în ei. Atunci au strigat către Domnul în strâmtorarea lor; El i-a scăpat din necazurile lor și i-a condus pe o cale dreaptă, ca să ajungă într-o cetate de locuit. (Psalmul 107.4-7).
2. Și ea a zis: „S-a depărtat gloria din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat!” „Și vacile au mers drept înainte pe drum, pe drumul spre Bet-Șemeș: mergeau pe un drum ridicat, mergând și mugind, și nu s-au abătut nici la dreapta nici la stânga. Și căpeteniile filistenilor au mers în urma lor până la hotarul Bet-Șemeșului.” (1 Samuel 4.22; 1 Samuel 6.12).
3. Vor veni plângând și-i voi conduce cu cereri; îi voi face să umble pe lângă pâraiele de apă, pe o cale dreaptă, pe care

nu se vor poticni. Pentru că Eu îi voi fi tată lui Israel, iar Efraim va fi întâiul Meu născut . (Ieremia 31.9).

*Dumnezeu știe un drum,
Deci, curajul să-ți aduni!
Bucură-te și fii ferm
Dumnezeu face minuni.
Dumnezeu știe un drum.
Dumnezeu știe un drum.*

Tit 2.10 spune tocmai robilor că au posibilitatea să împodobească învățătura care este a Dumnezeului nostru Mântuitor. Ne-am fi așteptat poate să le spună bătrânilor și supraveghetorilor, dar nu, Dumnezeu i-a ales pe robii credincioși, nebătători la ochi, ca ei să-L glorifice în slujba lor zilnică. La aceasta au fost hărăziți și netinimii. Ei au ținut atunci locul leviților care lipseau. Ido îi cunoștea, îi prețuia și îi iubea. Ei au urmat invitația lui fără opunere. Ei știau: „Ido este un bărbat demn de încredere, el ne vrea binele, lui putem să ne încredințăm. El ne cheamă la însărcinarea lui Ezra și a lui Dumnezeu. Dumnezeu ne va netezi cale. Participăm.”

Șecania

Ezra 10.2: Și Șecania, fiul lui Iehiel, dintre fiii lui Elam, a răspuns și a zis lui Ezra: „Noi am lucrat cu necredincioșie împotriva Dumnezeului nostru și am luat soții străine dintre popoarele țării. Totuși acum este o speranță pentru Israel în această privință.

Datorită bunătății lui Dumnezeu și a încrederii lui Ezra în ajutorul Său a mers totul așa de bine. Aproape șapte mii de voluntari au plecat din Babilon ca să se stabilească în Ierusalim, cetatea Marelui Împărat (Psalmul 48.2), și să construiască din nou, minunat, „casa Domnului” (Ezra 7.27). Ei au ajuns la Ierusalim fără pază însoțitoare, după o călătorie lungă, primejdioasă. Acolo, întâi s-au familiarizat trei zile (Ezra 8.32), în a patra zi s-a efectuat inventarierea tuturor comorilor și a valorilor aduse cu ei. Și iată, inventarul corespundea până la o centimă. Un motiv în plus să-I mulțumească lui Dumnezeu din inimă și să-I aducă arderi-de tot (o mică întrebare în treacăt: N-ar fi fost 72 de oi din versetul 35 un număr mai bun? De ce oare?) Și după ce au prezentat toate actele de vamă în fața satrapilor bine intenționați și a guvernatorilor, au primit vizita mai-marilor poporului. Acești conducători băștinași ai iudeilor au vegheat asupra sufletelor acelor care între timp au locuit în țară 80 de ani de la prima călătorie de întoarcere din Babilon, sub Zorobabel. Din nefericire, acești conducători au venit la Ezra cu fața tristă. Ei au venit cu suspine și voiau să dea socoteală de situația din popor (vezi Evrei 13.17).

Acum s-a aflat: iudeii se amestecaseră cu popoarele Canaanului: hitiții, forziții, iebusiții, amoniții, moabiții, egiptenii și amoriții. Națiuni foarte diferite, caractere foarte diferite, înclinații foarte diferite spre rău. Aceasta a fost prea mult pentru Ezra. Rugăciunea sa, care a urmat, atitudinea sa în rugăciune, „rușinea feței” sale și cuvintele sale au făcut o asemenea impresie asupra compatrioților

săi, încât o foarte mare adunare de bărbați și de femei și de copii s-au strâns la un loc ca să se întristeze și să plângă împreună cu el (Ezra 10.1). Duhul lui Dumnezeu chiar ne descrie foarte exact timpul când a avut loc „smerirea înaintea Domnului”: a fost în timpul jertfei de seară (Ezra 9.5).

Deci, în timp ce se aducea jertfa de seară pe altarul nou construit, Ezra și-a întins mâinile spre Domnul Dumnezeu său și a mărturisit nedreptățile poporului. El L-a rugat pe Dumnezeu „ca Dumnezeuul nostru să lumineze ochii tuturor și să le dea puțină înviore în robia lor” (Ezra 9.8). Apoi a urmat o mărturisire sinceră a vinei și a păcatului.

Câteva gânduri pe scurt despre propoziția secundară „ca Dumnezeuul nostru să ne lumineze ochii”. Vina și păcatul putem să le judecăm corect numai în lumina lui Dumnezeu. Un exemplu în acest sens: Voiam să facem o plimbare de seară și eu am întrebat: „Dar este uscat afară?” Copiii au privit prin fereastră la strada întunecată și credeau că afară ar fi uscat. Și apoi au spus: „Dar sub felinarul străzii ninge.” Numai acolo unde bătea lumina se vedea zăpada căzând. Aceasta este o lecție bună. Există atâtea lucruri în viața noastră care nu sunt bune! Dar noi nu le vedem. Ce știm noi despre păcatele din propria noastră inimă? Păcatele tipice ale canaaniților? Ale hetitilor, ale fereziților, ale iebusiților, ale amoniților, ale moabiților, ale egiptenilor și ale amoriților? Ar merita totuși odată un studiu ca să aflăm însușirile rele ale femeilor străine din aceste țări. Poate că ele dormitează și în inimile noastre. Cu siguranță! Când lumina lui Dumnezeu cade în viața noastră, atunci tresărim speriați de multe ori, că atât de multe lucruri au greșit drumul. Dar în același timp este bine să ne amintim că este aprinsă o jertfă de seară. Jertfa ne dă lumină pentru noapte: salvare, eliberare, nădejde, ieșire din hățișul păcatului. Această ieșire este în Vechiul Testament comparată cu Valea Acor (Iosua 7; Osea 2.15). Măhnirea, prin mărturisirea păcatelor, se va transforma într-o „ușă

a speranței”. Trebuie numai să ne uităm unde în Scriptură, în timpul jertfei de seară, inimile smerite depun o mărturisire a vinei; și apoi li se face parte de bucuria mântuirii și de iertare. Aceasta a trăit-o Daniel (Daniel 9.21), aceasta a trăit-o Ilie pe Carmel (1 Împărați 18.36), aceasta a trăit-o Corneliu din Cezarea (Faptele apostolilor 10.3), iar aici o trăiește Ezra, în Ierusalim. Jertfa de seară a adus întoarcerea din necazul păcatului pentru toți acești slujitori smeriți ai lui Dumnezeu. Și de ce a fost aceasta așa? Pentru că toate arderile-de-tot de seară își preiau semnificația și eficacitatea numai din jertfa de pe Golgota a Mântuitorului nostru. Totuși, la „timpul îndurării”, când credincioșii își primeau răspunsurile divine (Psalmul 69.13; Isaia 49.8), Dumnezeu a rămas mut pe Golgota. Doamne Isuse, Îți mulțumim că Tu ai mers acolo, în părăsirea de Dumnezeu, ca noi să ne putem apropia și să ne întâlnim cu Dumnezeu în timpul jertfei de seară.

Și acum am ajuns la Șecania (tradus: locuirea cu Dumnezeu). Acest om bun stătea în mijlocul mulțimii poporului care plângea, care se adunase în jurul lui Ezra. Și el mărturisea vina de a fi „luat soții străine dintre popoarele țării” (Ezra 10.2). Chiar tatăl său era atins de problemă (Ezra 10.26). Dar el a înțeles sensul jertfei de seară, pentru că el a apărut cu o încurajare pentru popor. El spune: „Totuși este o speranță”. Acesta a fost un cuvânt la timpul potrivit – cum bine se spune în Proverbe 15.23). Șecania nu numai că i-a sărit curajos în ajutor sărmanului Ezra în aceste momente de necaz, dar i-a convins și pe păcătoși prin Cuvântul lui Dumnezeu (Ezra 10.3) și a făcut spontan un plan după care să fie tratată fărădelegea. Într-adevăr, aceasta l-a pus pe Ezra din nou pe picioare.

Dacă mărturisirea păcatului și credința în lucrarea Domnului nostru merg împreună unite, atunci există speranță. Atunci avem și puterea interioară să ținem în moarte germenii păcatului, care răsare iar și iar (Romani 6.11). Șecania a mărturisit păcatele împreună cu Ezra și poporul, dar el a dovedit și o credință puternică în jertfa de seară.

Aceasta i-a dat putere să-i tragă și pe alții cu el și să-i ridice și să facă așa, ca la mulți bărbați menționați nominal să se maturizeze decizia de a rupe cu păcatul. O slujbă grea, dar legată cu mântuire și binecuvântare. Ai lucrat bine, Șecania!

Șabtai

Ezra 10.15: Singuri Ionatan, fiul lui Asael, și Iahzia, fiul lui Ticva, s-au împotrivit acestui lucru; și Meșulam și Șabtai, levitul, i-au ajutat.

Iudeii întorși din Babilon în patrie au de făcut o acțiune grea de disciplinare. Mulți dintre frații lor de credință s-au căsătorit cu femei străine. Acestea trebuiau acum îndepărtate. Așa a poruncit Dumnezeu în Lege. În Noul Testament, lucrurile stau puțin altfel, văzute din punct de vedere practic: dacă partenerul unui soț necredincios vine la credință, atunci sunt valabile recomandările de la 1 Corinteni 7.12-16. Și apostolul Petru explică în 1 Petru 3.1 și mai departe, că este voia lui Dumnezeu ca amândoi să fie călăuziți la pocăință și la credința în Domnul Isus. Dar învățătura spirituală vrem s-o luăm din Ezra 10: despărțirea de lume este necesară, ca să se ducă o viață spirituală.

În modul lor de a proceda cu tratarea răului, iudeii ne-au dat un exemplu demn de urmat. Ei au lăsat Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească; Ezra li l-a explicat. Ei s-au smerit și s-au apucat cu zel de rezolvarea problemelor, dar cu dragoste și răbdare, deoarece cazurile respective au fost tratate toate individual, și anume, timp de trei luni. Ei au procedat fără să se uite la înfățișare, pentru că trebuie să ne gândim că și Iosua, marele preot, se număra printre vinovați (Ezra 10.18).

La tratarea unei probleme atât de grele de disciplină nu este exclus să apară păreri diferite. La fel și aici. A existat împotrivire în popor. Dar dacă cele patru persoane numite în versetul 15 voiau să răstoarne tot planul sau dacă nu erau de acord numai cu rapiditatea executării acțiunii de disciplinare, cine știe? În orice caz, acești oameni au ridicat obiecție și chiar levitul Șabtai i-a sprijinit pe

critici. Acum deci, trebuie să fim atenți. Dar fără să anticipăm. Totul a mers încă o dată bine. Datorită conducătorilor înțelepți, focul a putut să fie stins repede.

Cunoașteți planta sanseviera? Ea poartă numele puțin măgulitor, trivial, de „Limba soacrei”. Poate din cauza frunzelor ei ascuțite, foarte înalte. Această plantă este foarte simplu de îngrijit. Abia dacă îi trebuie apă și se înmulțește luxuriant și repede. Ea se lasă ușor transplantată în alt ghiveci. Ea este în această privință o imagine plauzibilă a limbii noastre. Iacov a avertizat deja acum două mii de ani în legătură cu comentariile critice. Cât de ușor se răspândește o remarcă rostită negândit! O asemenea remarcă se reproduce. Copiii noștri o preiau. Nu ai nevoie de manual pentru îngrijirea plantei sanseviera. Ea crește ca de la sine.

Numai bine că aici în Ezra putem să observăm o contragreutate puternică față de critici. Chiar dacă nu s-a ajuns la unanimitate, totuși a fost unanimitate. Măsurile de disciplină n-au fost blocate, totul a fost reglementat potrivit lui Dumnezeu și chiar a fost dus la încheiere. Așa că a fost din nou vizibilă fără echivoc mâna bună a lui Dumnezeu, care prin Duhul Sfânt a reglementat această problemă dificilă. Și nu numai că Ezra și căpeteniile au avut grijă în mod deosebit de situația fiecărei familii, ci chiar în inima lui Șabtai s-a putut constata o schimbare a modului de a gândi.

În Neemia 8.7 el apare împreună cu diferiți alți leviți, ca să talmăcească limpede și pe înțeles Legea lui Dumnezeu. Poate, ca să fie ușor de înțeles, a menționat în treacăt și viața sa de mai înainte. Asemenea experiențe negative personale, dar care apoi sunt biruite prin harul lui Dumnezeu, ajută de multe ori la a se desluși calea dreaptă potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. În Neemia 11.16 chiar îl vedem pe Șabtai cum a fost pus să se ocupe de „lucrările de afară ale casei lui Dumnezeu”. Este ca și cum am avea în fața noastră un

Ioan Marcu din Noul Testament, care a devenit de folos pentru slujbă.

Răbdarea lui Dumnezeu este mare. Cine a experimentat-o nu poate decât să laude harul lui Dumnezeu și să mulțumească. Dar planul lui Dumnezeu funcționează întotdeauna, chiar dacă durează o vreme. Acțiunile de disciplinare nu sunt lucruri simple și n-a existat întotdeauna unanimitate între frați și surori. Dar dacă există unanimitate, atunci un incident păcătos poate fi curățat. În 2 Corinteni 2.6 pare să fi fost tot așa, că unii au pledat pentru o pedeapsă mai blândă, dar în cele din urmă au fost de acord cu sentința „celor mulți”. Exact așa a fost la conferința fraților din Faptele apostolilor 15. Și aici a existat o chestiune litigioasă (Faptele apostolilor 15.2). „Bătrânii au examinat problema, s-a iscat multă controversă”, dar în cele din urmă „au fost toți într-un gând” (Faptele apostolilor 15.25) și Duhul lui Dumnezeu Și-a atins ținta.

Șabtai a parcurs patru trepte de dezvoltare în viața sa, dar la sfârșit Dumnezeu l-a dus acolo unde a vrut să-l aibă: greșit – instruit – dovedit – dorit.

Cei din urmă dintre fiii lui Adonicam

Ezra 8.13: Și dintre fiii lui Adonicam, cei din urmă, ale căror nume erau acestea: Elifelet, Ieiel și Șemaia, și cu ei șazeci de bărbați.

Dacă păsările călătoare pleacă toamna în ținuturi sudice, mai calde, ele parcurg multe mii de kilometri. O călătorie primejdioasă pentru ele, pentru că păsările răpitoare mari îi atacă în mod deosebit pe tovarășii mai mici ai speciei, care n-au aproape nici o posibilitate de apărare. Dar un avantaj tot pot să folosească: să rămână împreună cât mai aproape posibil. Pentru că o pasăre de pradă nu se va repezi asupra unui stol de mii de păsări. Ea are în vizor ariergarda, animalele slabe și obosite, care au pierdut contactul cu celelalte.

Această lecție este valabilă și pentru creștini. Dacă nu ne „înțelegem” cu alți frați și surori de credință, atunci este trist pentru noi. Pentru alergătorii de pe margine este greu în viață. Viața spirituală sărăcește. Noi ne lipsim de binecuvântarea mângâietoare și ocrotitoare a părtășiei frățești. Vrajmașul își dă seama de aceasta și are o treabă ușoară cu noi.

Ezra 2.13 ne relatează despre 666 de bărbați, care făceau parte din neamul lui Adonicam. Ei toți s-au întors din robia Babilonului la Ierusalim și în Iuda, în 536 î. H. Era prima repatriere din Babilon, sub Zorobabel și Iosua. În Ezra 1.5 scrie că „Duhul lui Dumnezeu îi trezise, s-au ridicat ca să se suie și să înalțe casa Domnului, care este în Ierusalim”. Aceasta s-a petrecut sub împăratul persan, Cyrus. Dacă Duhul lui Dumnezeu preia conducerea în viața noastră, atunci va fi bine. Tot așa a fost binecuvântarea lui Dumnezeu și peste această trupă, cu un număr considerabil de aproape 50.000 de oameni.

Au trecut ani. O generație a înlocuit-o pe alta. Ei s-au apucat să construiască din nou altarul și casa lui Dumnezeu în locul de mai înainte. O lucrare frumoasă. Dar după 80 de ani a trebuit să se constate că focul și zelul strămoșilor au scăzut și au pălit în copii și în copiii copiilor. Dumnezeu a văzut venind aceasta. Și – o, minune! – El l-a determinat în 458 î. H. pe împăratul persan, Artaxerxes, să dea o poruncă pentru a doua repatriere a iudeilor la Ierusalim. De data aceasta, Ezra a adunat 6.000 de iudei în jurul său, ca să înceapă călătoria din Babilon spre vest. Și cine a plecat cu ei, printre alții? „Dintre fiii (adică neamul) lui Adonicam, cei din urmă”. Cum ați spus? Da, am citit corect: ultimii din familia lui Adonicam s-au pornit din Babilon, ca să meargă la strămoșii lor din Iuda. Erau oameni cu reacție întârziată, dar oricum! Ce revedere aici, în Ierusalim! Dar deja curând s-a amestecat în bucurie un gust secundar, amar. S-a dovedit că iudeii se încuscriseră cu multe națiuni păgâne.

Dar astăzi vrem să ne ocupăm numai cu „cei din urmă dintre fiii lui Adonicam”. Ce s-a petrecut în ei, ca să lase să încolțească și în ei frumoasa hotărâre a străbunilor lor, de a pleca la Ierusalim? Ce dor i-a mânat să caute părtășia cu Dumnezeu și cu frații de credință în locul unde Dumnezeu dorea să lase să locuiască Numele Său? S-a simțit în Babilon lipsa părtășiei cu Dumnezeu în așa fel, încât n-au mai putut să reziste acolo? Înainte să detaliez pe scurt, vreau să povestesc ceva din viața unor oameni tineri:

După terminarea școlii, mulți dintre ei părăsesc adesea casa părintească și studiază în marile orașe. Unii își îndeplinesc serviciul civil obligatoriu sau au fost recrutați în armata federală cu ani în urmă. Atunci sunt pe cont propriu, stau în cămăruțele lor sau împart un menaj comun cu mai multe persoane sau odaia din cazarmă cu alți camarazi. Aceasta poate face plăcere - sau nu chiar. După ani se observă la cineva dacă a petrecut vremuri de singurătate, fără

prieteni adevărați, fără oameni cu care a putut să-și împartă sentimentele interioare. S-ar putea ca atunci să devină un excentric, un individualist. Ca să nu piardă echilibrul spiritual, oamenii au nevoie de relație cu alții. Aceasta o vei constata repede în viața personală. Când mi-am făcut pregătirea profesională de bază, în iarna aspră din 1968, în Kassel-Wilhelmshöhe, și în același timp H.L. Heijkoop ținea în Bergneustadt prelegerile despre jertfele din Leviticul 1 până la 7, vă puteți imagina cum m-am simțit. A trebuit să ascult glumele ieftine ale camarazilor mei, în timp ce acasă, frații și surorile erau adunați în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea am și fost atunci așa de bucuros că frații și surorile din Kassel m-au primit atât de plăcut și de amabil. Ulterior: încă o dată mulțumire cordială pentru aceasta, dragilor! Nu!, pentru a fi cu adevărat fericiți trebuie să avem prieteni cu care să putem să facem schimb de idei, care să ne ajute să ajungem mai departe în viață. Sufletul are nevoie de hrană bună, să facă schimb cu cei care au aceleași concepții. Singurătatea poate îmbolnăvi. Dar mania de a face glume nu poate compensa aceasta. Trebuie să ai pe cineva care te înțelege, care te acceptă așa cum ești. Asemenea oameni sunt rar semănați. Dar există. Această fericire se poate trăi între frații și surorile de credință, în căsnicie, în familie și între prieteni. Atunci, lucrurile atrăgătoare ale lumii devin nevaloroase. Domnul nostru le respinge, cu cât mai departe, cu atât mai mult. Și dacă știi să cânti „Prietenul cel mai bun e-n cer”, atunci ai câștigat. Domnul Isus te acceptă așa cum ești, în El poți să ai încredere, cu El ai cele mai mari bucurii, dar poți, de asemenea să împarți cu El cele mai mari griji și temeri ale tale. Și invers: El vrea să împartă cu tine bucuriile Sale și durerile Sale (Isaia 63.9). Să întreținem o relație reciprocă de dragoste cu Dumnezeu și cu Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos, acesta este considerabil lucrul cel mai mare pe care un om poate să-l obțină pe pământul acesta.

Ajungem la cei „60 cei din urmă dintre fiii lui Adonicam”. Poate că tații și mamele lor, care au venit în urmă cu 80 de ani la Ierusalim

cu Iosua și Zorobabel, au făcut să se înalțe la cer rugăciuni serioase, ca totuși și în inimile „ultimilor” din familia lor să se nască dorința de a aduce laudă și mulțumire Dumnezeului lui Israel, în locul pe care l-a ales El. Acești oameni bătrâni, credincioși, au murit de mult, dar rugăciunile lor sunt ascultate acum. Ezra aduce la Ierusalim 60 de bărbați din neamul lui Adonicam, împreună cu familiile lor. Ce revedere în locul sfânt! Ce bucurie cu „vechile rude”, pe care probabil că nu le-au văzut niciodată! Dar înainte de toate, ce bucurie pentru inima lui Dumnezeu, să găsească adoratori care I se vor închine în Duh și în adevăr!

La încheiere, o întrebare personală către tine: Dacă ai înțeles cu adevărat „locul străngerii”, atunci ești tu și în părtășie cu Domnul și cu ai Săi (așa cum se spune)? Iei parte la frângerea pâinii? Domnul dorește aceasta de la fiecare care îi aparține, să-L iubească, să vrea să-I slujească. Dacă nu, atunci alătură-te ultimilor fii ai lui Adonicam. Este timpul. Fă-o de dragul Domnului! Nu te uita la frați și la surori! Ei sunt plini de greșeli; aceasta devine foarte limpede mai târziu, în Ezra 9. – Domnul te așteaptă. Vino și tu! Prezintă-te! Nu vei regreta.

Meremot

Ezra 8.33: Și, în ziua a patra, argintul și aurul și vasele au fost cântărite în casa Dumnezeului nostru în mâna lui Meremot, fiul preotului Urie; și cu el era Eleazar, fiul lui Fineas, și cu ei Iozabad, fiul lui Iosua, și Noadia, fiul lui Binui, leviții.

Există multe poezii, cântări și povestiri despre „mâinile mamei”. Iată una dintre ele:

Elevii au avut ca temă să relateze despre mâinile mamei. O fată a scris: „Cu o mână extrage unt din laptele proaspăt, cu cealaltă coase, cu cealaltă gătește, cu cealaltă mătură...” Învățătorul, care citea lista cu glas tare, a întrerupt cititul, râzând: „Cu cealaltă... cu cealaltă... Mama ta trebuie să fie, desigur, un multi-talent. Așa de multe mâini! Câte mâini are, de fapt?” Nejenată, fata a răspuns: „Două pentru tata, câte două pentru fiecare dintre cei șapte copii ai noștri; acestea sunt paisprezece; pentru vaci, grajd și câmp, respectiv câte două, acestea sunt încă șase în plus, două pentru oamenii care au nevoie de ajutor, două pentru Dumnezeu când se roagă: acestea sunt douăzeci și șase de mâini.” Râsul din clasă a amuțit brusc, iar învățătorul i-a uimit pe toți și a spus: „Ai scris cea mai bună enumerare. Meriți un 10.” Că mâinile mamei erau și mâini rugătoare, acesta a fost punctul pe i la sfârșit. Da, mâinile mamei s-au împreunat tăcut de multe ori, aceasta nu i-a scăpat fetiței: pentru tata, pentru fiecare copil, pentru toți și toate s-au împreunat în rugăciune.

Ezra 8 și 9 sunt „capitolele mâinilor”. Aici găsim mâini bune și mâini rele. Dar „Mâna buna a lui Dumnezeu” domină toate mâinile. Ei nu i se poate împotrivi nimeni și nimic. Apoi mai sunt aici și celelalte mâini: mâinile rele ale mai-marilor și ale căpeteniilor (Ezra 9.2), mâna vrăjmașului și a celor care pândeau pe drum (Ezra

8.31), mâna administratorilor cântarului (Ezra 8.26) și la urmă mâna lui Meremot (Ezra 8.33). Cu preotul Meremot vrem să ne ocupăm puțin.

Acest bărbat avea misiunea să controleze cu documentele însoțitoare, după cantitate și greutate, toate lucrurile valoroase pe care le aduseseră iudeii cu ei din Babilon. Deci, controlul actului de livrare. Și apoi mai erau anexate livrării și alte documente vamale emise în numele împăratului Artaxerxes (Ezra 7.24b): certificatele de origine (unele comori veneau din Babilon, altele mai proveneau din Templul lui Solomon), factura de transport (cu sume amețitoare) și licența de import. Împăratul Artaxerxes s-a gândit la toate. Pentru controlul de intrare au fost atribuiți preotului încă trei leviți. Aceasta a fost necesar, pentru că o asemenea livrare voluminoasă și prețioasă trebuia confirmată prin doi sau trei martori (Deuteronomul 19.15). În trecut observat: lucrul acesta mai este valabil și astăzi. Număratul banilor de la străngerile laolaltă nu trebuie lăsat în seama unei singure persoane. Încrederea este bună, controlul este și mai bun. – Versetul 34 chiar ne împărtășește simplu rezultatul îmbucurător: „Toate erau după numărul și greutatea lor”.

Meremot și leviții puși la dispoziția sa erau vistiernici cinstiți (citește pentru aceasta Neemia 13.13). Mâna bună a lui Dumnezeu a putut atunci, ca și acum, să pună sarcinile administrative importante numai în mâini cinstite. Dumnezeu știa că Meremot era un om cinstit. Astfel de oameni nu se evidențiază. Ei își fac slujba în planul din spate, curat și conștiincios. Cinstea nu are nimic de-a face cu darurile spirituale deosebite. Cinstit poate să fie oricine. Cinstea are de-a face cu veridicitatea și cu seriozitatea. Chiar și astăzi - și tocmai astăzi caută Dumnezeu asemenea oameni: „În rest, se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit conștiincios”, spune 1 Corinteni 4.2. Și când este vorba despre trimiterea sumelor de bani de la adunările din Macedonia către frații și surorile din Iudeea, atunci apostolul subliniază în 2 Corinteni 8.20-21: „evitând ca

cineva să ne învinuiască în acest belșug administrat de noi; pentru că îngrijim de ceea ce este bine nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.”

Noi am văzut mâna Dumnezeului nostru, cum ea „este spre bine pentru toți aceia care-L caută” (Ezra 8.22). Aceasta a fost pentru Ezra o veritabilă încurajare și el a reluat-o încă o dată în versetul 31: „Mâna Dumnezeului nostru era peste noi și ne-a scăpat”. Aceasta este mângâierea și adevărul din 2 Timotei 1.12b: „Dumnezeu poate să păzească ce I-am încredințat”. Lui Dumnezeu nu-I scapă nimic din mână (Psalmul 78.72). Ce Îi încredințăm este păstrat sigur, nu se poate pierde, acel ceva îl vom revedea bucată cu bucată în cer. – Dar, și acesta este reversul: Dumnezeu ne încredințează și El ceva nouă. Și noi trebuie să ne punem prima întrebare: ce atitudine avem față de acel ceva? Suntem noi administratori cinstiți, ca Meremot? Acest preot n-a sustras nimic, n-a delapidat nici un ban, cum chiar au făcut alții la astfel de provocări uriașe (vezi Acan, Iuda și alții). Nu, el este un exemplu model pentru 2 Timotei 1.14, unde apostolul Pavel ne pune insistent pe inimă: „Lucrul bun încredințat ție păstrează-l prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.”

Mâinile credincioase ale lui Dumnezeu ne-au scos adesea și pe noi printre stânci și primejdii „din mâna vrăjmașului și a celor care pândeau pe drum” (Ezra 8.31). Cât de recunoscători suntem pentru aceasta! Dar să nu uităm să ne îndeplinim și noi responsabilitatea de a administra în mod credincios bunul încredințat nouă; de aceea cântăm și ne rugăm:

*Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna și mă condu,
De-acum și-ntotdeauna, precum vrei Tu.
Eu singur nu pot face măcar un pas,
Deci spune-mi unde-Ți place să merg eu azi.*

Soția lui Ezechiel

Ezechiel 24.15-18: Și cuvântul Domnului a fost către mine, zicând: „Fiu al omului, iată, cu o lovitură voi lua de la tine plăcerea ochilor tăi. Totuși să nu jeleşti și să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, nu face plângere pentru morți; leagă-ți podoaba pe tine și pune-ți sandalele în picioare și nu-ți acoperi barba și nu mânca pâinea oamenilor“. Și am vorbit poporului dimineța, și soția mea a murit seara. Și dimineța am făcut cum mi se poruncise.

La prorocii Vechiului Testament, Dumnezeu a folosit adesea circumstanțele lor familiare, respectiv conjugale, ca să dea poporului lecții precise. Așa a trebuit Osea să se căsătorească cu o femeie infidelă, ca să dea poporului învățătura concretă despre cât de rea era propria lor relație cu Dumnezeu lor (Osea 1.2). Ieremia trebuia să rămână necăsătorit (Ieremia 16.2), pentru că judecata asupra Ierusalimului era aproape. Un al treilea exemplu este Ezechiel (623-573 î. H.). El era deja căsătorit, dar Domnul i-a comunicat că îi va lua soția, pentru a-i prezenta poporului prin aceasta, cât de dureros este pentru inima Sa să părăsească cetatea, țara și Templul, despre care puțin mai înainte încă spusese că este „podoaba tuturor țărilor” (Ezechiel 30.6,15).

Cu toții facem bine să recunoaștem căile lui Dumnezeu - și să le lăsăm să ne vorbească. Psalmul 77 spune: „Calea Ta era în mare și cărările Tale în apele mari; și urmele Tale nu s-au cunoscut”. Dar psalmistul nu se oprește aici, el vrea „să-și amintească de minunile Sale de odinioară; da, să se gândească la toate lucrările Sale și va lua aminte la faptele Sale. Dumnezeule, calea Ta este în sfântul locaș. Cine este un dumnezeu măreț ca Dumnezeu?” (Psalmul 77.12,13,19). Asaf a ajuns la concluzia că este mai bine să laude

semnele și minunile lui Dumnezeu, decât să le pună la îndoială sau chiar să le ignore de tot.

Felul de a proceda al lui Dumnezeu poate să fie foarte diferit. În Vechiul Testament, acesta este de multe ori foarte direct și evident, în timp ce noi, în timpul de astăzi al harului, vorbim despre o „guvernare indirectă a lui Dumnezeu”, aceasta înseamnă: călăuzirile lui Dumnezeu în viața noastră pământească sunt „nepătrunse și de neînțeles” (Romani 11.33) și poate să dureze mult până încolțește sămânța, dar încolțește, chiar dacă nu în viața aceasta pământească, atunci totuși „la timpul potrivit” (Galateni 6.9) din viața viitoare.

Din acest motiv aș vrea să exprim numai câteva gânduri scurte despre vorbirea lui Dumnezeu către Ezechiel, în legătură cu soția sa.

Ezechiel este preot și proroc în țara caldeenilor. Potrivit cu Numeri 4, el a fost consacrat cam la 30 de ani în slujba preoțească. Cum s-a putut face aceasta într-o țară îndepărtată, lângă râul Chebar, un afluent al Eufratului? Aici nu exista niciun templu, niciun altar, nici slujbă a jertfelor. Ierusalimul era foarte departe. Cu toate acestea: Dumnezeu avea misiuni importante pentru Ezechiel. El a fost chemat de Dumnezeu ca să fie proroc ca Ieremia și ca Daniel. Toți trei și-au ridicat glasul de avertizare către popor: Ieremia de la Ierusalim, Daniel de la curtea împărătească din Babilon, iar Ezechiel a prorocit de la râul Chebar căderea și reînvierea Ierusalimului. Da, „Dumnezeu le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți” (Evrei 1.1). Mulți și-au făcut slujba cu prețul vieții lor. „Ei, de care lumea nu era vrednică” (Evrei 11.38), s-au lăsat bătuți și omorâți (Matei 21.35). Aceasta a mers atât de departe, încât Dumnezeu a trebuit să se întrebe. „Ce să fac?” (Luca 20.13). Și la urmă, Dumnezeu L-a trimis

pe propriul Său Fiu iubit. Ei „L-au scos afară din vie și L-au omorât” (Luca 20.15).

Ezechiel, fiul omului, cum este numit în multe locuri din cartea sa, este în capitolul 24 o imagine a Domnului nostru. Domnul Isus S-a bucurat de „mireasa Lui iudaică”, de rămășița lui Israel, cu care S-a făcut una în botezul de la Iordan (Psalmul 16.3; Ioan 3.29). Dar această bucurie trebuia să fie păstrată pentru un timp mai târziu, pentru Împărăția păcii, pe care Ezechiel o descrie așa de pe larg și de amănunțit în ultimele sale capitole. Aici, în capitolul 24 încă nu s-a ajuns acolo: aici este vorba să se prezinte poporului ce suferință înseamnă pentru inima lui Dumnezeu să părăsească cetatea iubită, respectiv Templul de acolo. Ea este „fortăreața lui Dumnezeu, bucuria gloriei Lui, plăcerea ochilor Lui și dorința sufletului Său” (Ezechiel 24.25). De ce poporul Israel nu știe aceasta, de ce distrug ei prin păcatul lor cetatea împreună cu Templul ei? Și nici măcar nu se întristează pentru lucrul acesta.

Ezechiel trebuie să arate acum acestui popor orb, în propria sa viață, cu iubita lui soție, cât de mare este durerea și mâhnirea lui Dumnezeu pentru starea lor. În versetul 16, Dumnezeu îl face pe Ezechiel să știe că El îi „ia cu o lovitură” plăcerea ochilor săi, adică pe soția sa. Și nu numai atât, dar el nici nu are voie să-și arate deschis durerea pentru aceasta. Oamenii îl vor întreba, desigur: De ce nu plângi, de ce nu te întristezi, de ce refuzi oaspeții pentru bocit, care vin cu pâine și vin (Ieremia 16.7; Luca 22.19,20)? Dar Ezechiel le răspunde că el este un semn pentru ei (Ezechiel 24.27). Că doar nici ei nu se întristează pentru căderea Ierusalimului, nici ei nu dau nimic pe frumusețea cetății Marelui Împărat (Psalmul 48.2). Ezechiel vrea să-i roage să se întoarcă la Domnul, să-și mărturisească păcatele și să le lase.

Cea care rămâne cu totul în planul secund în această scenă este soția sa. Ei nu i se pomenește nici măcar numele. Cu toate acestea: ea

este personajul principal. Din descrierea ei devine limpede direct (Ezechiel 24.16) și indirect (Ezechiel 24.25), ce persoană prețioasă trebuie să fi fost ea. În fond, cine este asemănat cu Templul din Ierusalim? (De altfel, Dumnezeu ne privește și pe noi așa; vezi 1 Corinteni 6.19). Tăcut și ascultător, Ezechiel a plecat cu ea la Babilon. Ea s-a stabilit cu el lângă râul Chebar, a împărțit cu el orice suferință. Ea l-a îmbărbătat, l-a întărit (ea a fost „mândria puterii sale”), el se bucura de ea („bucuria gloriei ei”), ea a fost o femeie deșteaptă și frumoasă („plăcerea ochilor săi”), ea avea întotdeauna pregătită o încurajare pentru el („dorul sufletului său”). Cât de importantă este o asemenea persoană pentru proroci, care trebuie să se ocupe cu murdăria greșelilor omenești! Ea este așa de potrivită în imaginea pe care o descrie Lemuel în Proverbe 31 despre o soție înțeleghătoare, care „se teme de Domnul”.

Și apoi, această soție va fi luată de lângă Ezechiel „cu o lovitură” (Ezechiel 24.16). El nu mai are timp decât câteva ore (Ezechiel 24.18) ca să rămână cu ea, s-o plângă. Dar cu acest caz de moarte, Dumnezeu vrea să se adreseze vecinilor și oamenilor din cetate, să-i scuture. Ei vor, într-adevăr, să-l mângâie, dar în loc de aceasta, el profită de ocazie să le spună că păcatul poporului este cauza pentru toată această nenorocire pe care ei o trăiesc momentan. Distrugerea Ierusalimului, capturarea și deportarea în Babilon și în cele din urmă și cazul de moarte al propriei, iubitei sale soții: toate sunt consecința înstrăinării lor de Dumnezeu, care îi iubește atât de mult.

Am citit într-o carte veche: „Încercările grele sunt pentru suflet ca picăturile de ploaie prin tavanul camerei. Știm prima dată că acoperișul nu este etanș, dacă o stropeală puternică se revarsă peste acoperiș și apa picură ici și colo prin crăpăturile mici. Poate nu știm multe rele mici din viața noastră, până când furtunile de încercări nu aduc la lumina zilei necredința noastră, nerăbdarea noastră, greșelile noastre.”

Dumnezeu îngăduie lucrul acesta. Și poate că Dumnezeu vrea ca și din gura noastră să vină odată strigătul de ajutor: „Salvează-mă, Dumnezeule, pentru că mi-au pătruns apele până la suflet!” (Psalmul 69.1).

Unul care a scăpat

Ezechiel 24.26; 33.21.22: În ziua aceea cel care va scăpa va veni la tine, ca să te facă să auzi aceasta cu urechile tale. ...

Și a fost așa: în al doisprezecelea an al deportării noastre, în luna a zecea, în a cincea zi a lunii, unul care scăpase din Ierusalim a venit la mine, zicând: „Cetatea a fost lovită!“

Ianuarie, 585 î. H.: Ezechiel așteaptă și așteaptă. El îl așteaptă pe mesagerul din Ierusalim, care trebuie să vină dacă cetatea a căzut. Așa a prezis Dumnezeu. Dacă acest bărbat vede steagul alb al capitulării deasupra ruinelor Ierusalimului, atunci este timpul pentru el să fugă, să fugă la Babilon, la prorocul Ezechiel. Lui trebuia să-i transmită el întâi vestea tristă. „Cetatea a căzut, păcatul a atins punctul său culminant, vrăjmașii ne-au copleșit, judecata lui Dumnezeu a lovit.” Dumnezeu i-a promis lui Ezechiel că după căderea Ierusalimului, un fugar îl va vizita și îi va explica mai îndeaproape împrejurările catastrofei. Sunt trei ani de atunci (Ezechiel 24.1; 33.21).

Mica ceată din Ierusalim trebuie să se fi apărat desigur curajos împotriva caldeenilor. Așa putem să credem. Dar despre curaj nu poate să fie vorba. Păcatul atinsese punctul său de fierbere. Dumnezeu pusese capăt îndeletnicirii rele a poporului Său. Dumnezeu intervenise aici.

Dar Dumnezeu Își ține cuvântul și față de rămășița credincioasă. În aceasta s-a încrezut Ezechiel. El știa: „Un om care a scăpat va veni la mine. El îmi va povesti cum a ars casa lui Dumnezeu, cum au fost dărâmate zidurile Ierusalimului și cum au fost distruse palatele, precum și obiectele de valoare de către vrăjmaș” (2 Cronici 36.19). Acest supraviețuitor, acest fugar, acest om bun care va scăpa din mâna caldeenilor, el va reuși să mă găsească chiar dacă va trebui să

parcurea mai bine de 1.000 de kilometri, să treacă peste munți, râuri, să biruiască multe primejdii – el mă va găsi aici, în Tel-Abib (Ezechiel 3.15), la cei deportați, lângă râul Chebar. – Dumnezeu mi-a promis solemn lucrul acesta și am încredere că așa va fi.

Și iată că bărbatul sosește, acest „scăpat”, obosit și epuizat ajunge la țintă. Un om pe care Dumnezeu l-a destinat deja cu ani în urmă să-i transmită lui Ezechiel vestea despre prăbușirea Ierusalimului. Dumnezeu își cunoaște oamenii, pe cei pe care îi pune în slujba Sa. El le dă și puterea necesară pentru această slujbă. La fel și perseverența necesară, pentru că solul trebuia să rămână în Ierusalim până la sfârșitul amar. El trebuia să privească cu proprii săi ochi prăbușirea tristă a cetății. Arderea Templului, pârâitul și trosnetul în foc ale prețioaselor sale grinzi de cedru, strigătul copiilor, al femeilor, al bărbaților, mugetul vitelor, al vițelilor, behăitul oilor. Toate, toate le-a văzut. N-a trebuit să le noteze; acest eveniment barbar se întipărise prea adânc în memoria sa; niciodată nu-l va uita. Dumnezeu îi dăduse acestui om credincios sarcina să reziste în Ierusalim până la sfârșit. Abia când cetatea s-a predat de tot vrăjmașului, atunci trebuia să fugă. Dumnezeu Își va ține mâna asupra lui. Astfel și-a îndeplinit acest bărbat misiunea cu toată credincioșia și cu tot devotamentul. Cu tot riscul, dar cu încredere în Dumnezeul său.

„Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni.” (Coloseni 3.23). La a 80-a aniversare a renumitului muzician, Arturo Toscanini, fiul său a fost întrebat ce ar prețui cel mai mult la tatăl său. El a răspuns: „Aș vrea s-o exprim așa: Orice ar face, face cu cea mai mare dăruire, indiferent dacă dirijează o orchestră sau curăță o portocală. Fie că sarcina este mică sau mare, el o împlinește cu tot interesul.” O recomandare frumoasă și pentru felul nostru zilnic de a proceda. În orice caz, „omul scăpat”, din textul nostru biblic, și-a luat sarcina foarte în serios. Să-l însoțim scurt pe drumul său.

Pe ce rută va fi luat-o spre Babilon? De-a curmezișul prin pustia siriană? Nu, nimeni nu îndrăznește să facă așa ceva. Aceasta ar fi fost nechibzuință. Drumul l-a dus în direcția nordică, la ținutul izvoarelor Iordanului, apoi peste renumitul teatru de război de la Carchemiș, Acolo, în urmă cu aproape douăzeci de ani, Nebucadnețar a bătut forța armată a faraonului Neco (Ieremia 46.2). El a trecut pe lângă vechea cetate a patriarhilor, Haran, și a cotit apoi spre sud, intrând în țara celor două râuri, Eufrat și Tigru. Aceasta era calea comercială obișnuită spre Babilon. Săptămâni, ba chiar luni trebuie să fi fost pe drum. Dar el îl va găsi pe Ezechiel. De navigație n-a avut nevoie. Dumnezeu l-a condus și l-a dus la țintă fără ocolire.

Și Ezechiel a văzut „seara, mai înainte de a veni cel ce scăpase” (Ezechiel 33.22), minunea că el poate să vorbească din nou oamenilor. De fapt a fost așa, că Ezechiel n-a mai avut voie o vreme să vorbească poporului (Ezechiel 3.26; 24.27) și anume, atâta timp, până când cel scăpat va veni la el. Această zi, această dimineață (Ezechiel 33.22) se ivise acum. – Mulțumire acestui sol credincios! – Un nou început în viața lui Ezechiel, o licărire de nădejde în viața poporului Israel, după un timp întunecat, încărcat de păcat și vină. Ezechiel vestește timid acest început al unei noi perioade: „Iată, va veni” (Ezechiel 33.33). Și mai deslușit: „Pentru că așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt aici” (Ezechiel 34.11); până când, în cele din urmă, toată marea împărăție a păcii își croiește drum în ultimele capitole.

Căile lui Dumnezeu duc întotdeauna spre o țintă clară:

1. Sentința judecătorească asupra oricăror „înălțimi și superiorități. Dumnezeu distruge aceste fortărețe” (vezi prăbușirea Ierusalimului) 2 Corinteni 10.5.

2. Glorificarea Sa în Domnul Isus. El este bunul Păstor (Ezechiel 34) și Prințul păcii, care va veni (Ezechiel 40-48). Este frumos dacă există slujitori credincioși și slujitoare credincioase, care se lasă folosiți de Dumnezeu, astfel încât planurile Sale ajung la îndeplinire. În orice caz, omul scăpat din Ierusalim a fost pentru Ezechiel îndemnul să facă declarații minunate despre Domnul Isus ca bunul Păstor.
3. Și Ezechiel descrie în continuare, din capitolul 40 până în 48, o vreme de care s-a bucurat deja atunci tata Iacov: „Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo.” (Geneza 49,10).

Dumnezeu trebuie să pedepsească răul, aceasta este adevărat, dar inima Sa bate întotdeauna și pretutindeni pentru aceia care Îl iubesc și țin poruncile Sale.

Un bărbat tânăr nu se descurca cu Romani 9.13: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”. Un frate mai în vârstă i-a răspuns: „Da, acesta este un verset dificil. Dar cu care parte a versetului ai dificultăți?” „Cu a doua parte, firește. Nu pot să înțeleg că Dumnezeu l-a urât pe Esau.” Fratele a răspuns: „Dar știi tu că eu am asemenea probleme cu prima parte a frazei? Eu nu pot să pricep că Dumnezeu l-a iubit atât de mult pe Iacov. Tocmai pe acest Iacov, care și-a urmat drumul cu încăpățănare și i-a înșelat pe alții. Cum poate Dumnezeu să-l iubească pe acest Iacov. Dar și mai puțin înțeleg că Dumnezeu m-a iubit pe mine.”

Cel înviat

2 Împărați 13.20.21): Și Elisei a murit și l-au înmormântat. Și, la începutul anului, au năvălit în țară cete de moabiți. Și a fost așa: pe când înmormântau pe un om, iată, au văzut venind o ceată și l-au aruncat pe om în mormântul lui Elisei; și omul a căzut și s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și a stat pe picioarele sale.

Timp de 45 de ani îndelungați nu s-a mai auzit nimic despre Elisei. Dar acum, la sfârșitul vieții sale, se mai întâlnește o dată cu un împărat al lui Israel, cu Ioas. Acest împărat tânăr îi spune bătrânului proroc aceleași cuvinte pe care odinioară tânărul Elisei le-a rostit în fața bătrânului Ilie: „Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călăreții lui!” (2 Împărați 2.12; 13.14). În ambele cazuri, cei doi bărbați tineri voiau să spună: „Învățătorule, dacă ne părăsești, atunci Israel pierde cât o întreagă forță armată spirituală. În tine s-a strâns la un loc întreaga putere dumnezeiască într-o singură persoană. Ne vei lipsi.” Nu, nu, așa nu trebuia să se întâmple. Ilie și-a aruncat atunci mantaua peste Elisei și tânărul proroc a preluat astfel puterea înaintașului său, Ilie. Tot așa ar fi putut să fie și la împăratul Ioas, dacă, dacă totuși acesta ar fi arătat ceva mai multă credință și încredere într-un Dumnezeu atotputernic. Din nefericire, Ioas nu a satisfăcut această exigență. Ioas a lovit numai de trei ori cu săgețile în pământ „și s-a oprit” (2 Împărați 13.18). Păcat! Astfel n-a putut să fie decât de trei ori „salvatorul” pentru Israel din mâna sirienilor (2 Împărați 13.5). De înțeles că Elisei a fost dezamăgit, ba chiar „s-a mâniat”. Apoi a murit omul bătrân și l-au îngropat într-un mormânt în munții locului său de naștere, Abel-Mehola.

Cu toate acestea, sfârșitul vieții lui Elisei seamănă într-un anumit fel cu cel al lui Ilie. Atât înălțarea la cer a lui Ilie, cât și moartea lui Elisei sunt mărturii puternice ale puterii de înviere a lui Dumnezeu:

la Ilie: pentru că a fost primit în cer fără să moară; la Elisei: pentru că moartea sa a fost premisa pentru viața unui alt om.

S-au petrecut următoarele: la vremea recoltei, un convoi mortuar era pe drum spre munții de la Abel-Mehola. Morții erau îngropați în peșterile de acolo. Convoiul funerar înainta încet. Toți sunt cu gândurile la mortul iubit. Ei doreau să-l mai însoțească pe ultimul său drum. Dar deodată au fost atacați. Cete răzlețe de moabiți goneau spre ei. Se apropiau riguros și brutal. Cei îndoliați s-au risipit, au fugit în toate părțile. Numai câțiva prieteni credincioși, curajoși, au mai reușit să ajungă la primul mormânt care le-a ieșit în cale. Au rostogolit grăbit piatra la o parte și au depus mortul.

S-a întâmplat o minune a lui Dumnezeu: bărbații nimeriseră exact mormântul lui Elisei. Lucrul acesta l-a provocat mâna lui Dumnezeu. Și când intervine Dumnezeu, atunci se întâmplă lucruri uimitoare. Biblia relatează aceasta succint, dar impresionant: „și omul a căzut și s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și a stat pe picioarele sale.” Nu vreau să descriu mai departe scena și ce s-a întâmplat după aceea - n-am fost de față, dar semnificația spirituală a acestui episod scurt, pe aceasta trebuie să ne-o punem bine la inimă.

„Omul lui Dumnezeu”, Elisei, este în multe puncte o imagine a Domnului Isus, dar are și trăsături exemplare pentru urmarea Domnului. Încep cu ceea ce Îl privește pe Domnul Isus personal:

Toată viața lui Elisei a fost o mărturie puternică despre puterea de înviere a lui Dumnezeu. Elisei

- S-a îngrijit de uleiul din ulcior (2 Împărați 4.6)
- A vindecat apa rea de la Ierihon (2 Împărați 2.22)
- L-a trezit la viață pe fiul sunamitei (2 Împărați 4.34)

- A adus viața înapoi acolo unde era moartea în oală (2 Împărați 4.41)
- A dat mâncare celor flămânzi (2 Împărați 4.43)
- A făcut fierul să plutească (2 Împărați 6.6)
- A dat viață, chiar dacă murise deja (2 Împărați 13.21,)
- Și așa mai departe.

Cine altcineva decât Domnul Isus a putut și poate să dea naștere la viață din moarte? Apostolul Pavel ne descrie acest adevăr în Romani 6.4 și 5: „Deci am fost înmormântați cu El prin botez, pentru moarte, pentru ca, după cum Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoirea vieții. Pentru că, dacă ne-am făcut una (textual: am concrescut) cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii Lui”.

Cel mort a venit în contact cu Elisei, care zăcea în mormântul din peșteră. Imediat a venit mișcarea în trupul său – aproape că ni se amintește de Ezechiel 37.5 - și el a stat pe picioare, drept. De neînțeles pentru puterea noastră de imaginație. – Dar exact același lucru s-a petrecut cu oricine a venit în contact cu Domnul Isus, care I s-a încredințat Lui, care și-a mărturisit Lui păcatele. Exact așa cum noi ne mirăm de întâmplarea din peștera Abel-Mehola – nu vrem totuși s-o punem la îndoială, nu? -, tot așa să ne mirăm întotdeauna cum „(fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) (Efeseni 2.5). Ce putere de înviere iese totuși din Domnul Isus și din lucrarea Sa de pe cruce! Doamne Isuse, Îți mulțumim că ai făcut să avem parte de această putere!

În această scenă mai există o învățătură profundă pentru noi personal. Elisei, omul lui Dumnezeu, ca model pentru noi în viața zilnică. Pentru aceasta trebuie să deschidem la Ioan 12.24. Domnul vorbește acolo despre moartea seminței și rodirea rezultată din ea. Cu referire la Domnul și Mântuitorul nostru, aceasta înseamnă: El,

bobul de grâu, va fi pus în pământ, va muri și va aduce rod. Cei credincioși sunt „rodul muncii sufletului Său” (Isaia 53.11). Așa a vrut Dumnezeu. Domnul Isus a semănat cu lacrimi și în curând va secera cu bucurie (Psalmul 126.5). – Totuși după Ioan 12.24 urmează două versete care se referă la slujitorii care vor să-L urmeze pe Domnul. Nouă personal ni se adresează aici. Despre noi este vorba, despre tine și despre mine. Tu întrebi: Putem și noi să murim și să aducem rod după aceea? Da, putem. Citim în Romani 6.6: „știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului.” Ah, ce frumos ar fi dacă am putea traduce acest verset zi de zi în viața practică! Atunci am semăna cu omul mort din Abel-Mehola, care a venit în contact cu Elisei (o imagine a Domnului) și „să umblăm în înnoirea vieții”. Atunci se pot ivi roadele minunate ale noii vieți: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare (Galateni 5.22).

Un exemplu: După o convertire radicală, Augustin mergea odinioară pe străzile Romei. O prostituată nerușinată, pe care o vizitase de multe ori înainte de convertirea sa, l-a văzut și a strigat în urma lui: „Hei, August, alo!” Dar Augustin s-a făcut că nu aude. Ea a fugit după el și n-a încetat să insiste. Până la urmă, Augustin s-a întors spre ea: „Tu îl strigi pe vechiul Augustin, dar acela este mort. El nu mai aude glasul tău. Augustin cel nou este legat cu Hristos. El este o creație nouă și nu se mai poate implica în îndeletnicirea ta.” Astfel a lăsat-o acolo. Curajos, nu-i așa? „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5.17).

Bărbații lui Israel

Iosua 9.7: Și bărbații lui Israel au zis heviților: „Poate că voi locuiți între noi; și cum să facem legământ cu voi?”

Iosua bătuse cetățile Ierihon și Ai. Cetățile învecinate au de-a face cu teama. Ce să facă? Se sfătuiesc între ele. Chefira, Beerot, Chiriat-Iearim și Gabaon (Iosua 9.17) au ales bărbați cu dibăcie la tratative și un anumit talent actoricesc. Toți gabaoniți. Ei trebuiau să reglementeze problema. Ei și-au ales hainele cele mai vechi și pâine mucegăită. Bine pregătiți, acum se întâlnesc cu Iosua. Ce au de gând? Ei bine, ei se pricep la scrierile lui Moise. Ei cunosc și Deuteronomul 20.15. Uimitor! Nu-i așa? Un verset important pentru baza lor de negociere, cum cred ei. Aici li se interzice israeliților să pună mâna pe cetățile situate departe. Cetățile din țara Canaanului trebuiau să le nimicească, dar altor cetăți trebuiau să le „ofere pace” (Deuteronomul 20.10). Posibilitatea acesta voiau s-o folosească.

Așa că acum, solii din Gabaon, dintr-o cetate cam la zece kilometri nord de Ierusalim, din moștenirea seminției lui Benjamin, stau în fața misiunii dificile de a se camufla ca străini dintr-o țară îndepărtată. Ținta lor: să încheie un legământ de pace cu poporul Israel. Ce se impune mai degrabă decât să se dea drept niște globe-trotter care au călătorit mult, cu bărbi lungi, cu haine neîngrijite, pe jumătate morți de foame, cu încălțăminte uzată? Așa au apărut în fața lui Iosua, cu nădejdea că înșelăciunea nu va eșua. Gabaoniții sunt șireți. Ei se folosesc de necunoașterea lui Iosua, pentru că el nu putea să-i cunoască după limba lor și nu avea nici un fel de punct de reper ca să le descopere proveniența. Carte de identitate cu fotografie de pașaport? Informație falsă. La acest „interviu”, Iosua a fost dependent de propriile lor declarații succinte și chiar de apariția lor (ne)demnă de crezare. O treabă riscantă. Mai ales că nu

li se putea totuși contesta acestor oameni o anumită venerație evidentă față de Dumnezeu copiii lui Israel. Ei se pricepeau la istoria lui Israel, cunoșteau minunile pe care Dumnezeu le-a făcut în Egipt, știau despre biruințele lor asupra lui Sihon și Og. Ei chiar atribuiau aceste biruințe Domnului, Dumnezeului lui Israel (Iosua 9.9,10). Cuvintele lor semănau cu cuvintele lui Rahav către iscoade (Iosua 2.9-11). Desigur, cu deosebirea precisă că Evrei 11 mărturisește credința lui Rahav, dar despre gabaoniți nu spune nimic. Pentru Iosua a fost greu să le verifice cuvintele după miezul lor de adevăr. Și tocmai de aceea ar fi trebuit să ceară în clipa aceasta sfatul Domnului. Dar n-a făcut-o. Aceasta a fost greșeala sa.

Dar în clipa aceasta cer cuvântul „bărbații lui Israel”. Simpli „bărbați ai lui Israel”, deci nu căpetenii (Iosua 9.18), bătrâni, căpetenii, judecători și dregători (Iosua 24.1). Și acum trebuie să privim foarte exact la ce spun ei: „Poate că tu locuiești în apropierea mea”. Cuvântul „poate” trebuie aici să intensifice declarația lor deosebită: în sensul de „Poate că voi sunteți câțiva”. Acești „bărbați ai lui Israel” au o bună capacitate de discernământ. Ei cam presimt că aici ceva nu este în ordine. Dacă gabaoniții ar fi fost într-adevăr așa de evlavioși cum pretindeau (Robii tăi au venit datorită Numelui Domnului Dumnezeului tău, spun ei), atunci Domnul, despre care vorbesc mereu, ar fi putut să cruțe procesul de uzură al hainelor lor (vezi Deuteronomul 8.4). Și, de fapt, n-au auzit ei niciodată despre codul vestimentar pentru interviu? Nu le este rușine? „Bărbații lui Israel” au pătruns totul. Bărbați simpli, așa cum erau, îi formulează o scurtă obiecție lui Iosua. – Dar, din nefericire, cuvintele lor s-au pierdut în vânt, iar conducătorii poporului cad în eroare. În desfășurarea de mai târziu a întâmplării nu citim nici măcar o dată că ei s-ar fi scuzat față de „bărbații lui Israel”, cu atât mai puțin atunci față de Domnul.

Tot așa pot și frații și surorile de credință, bătrâni sau tineri, surori sau frați, care altfel nu ies așa în evidență în public, să emită o părere echilibrată, potrivită. Uneori sunt chiar copiii cei care au un simț bun pentru adevăr. „Gura copiilor adevăr grăiește.”

Ah, dacă am fi întotdeauna așa de „simpli” cum sunt copiii! Probabil că am putea să pătrundem mai bine trucerile și aparența acestei lumi – cu ajutorul Domnului nostru. Într-o metropolă, într-o zi rece și cețoasă, stătea o fată la marginea drumului. Voia să traverseze strada. Nu îndrăznea singură. De aceea alerga de colo până colo și observa fețele oamenilor. Unii priveau indiferenți, alții aveau mai degrabă o expresie morocânoasă a feței, iar alții se grăbeau. Nimeni nu-i insufla încredere. În cele din urmă a venit acolo un om înalt, bătrân. El și-a urmat drept drumul, a salutat prietenos. În sfârșit, fetei i s-a părut că a găsit persoana potrivită care s-o traverseze strada. Ea a fugit spre el și l-a întrebat jenată: „Domnule, ați fi așa de amabil să mă treceți strada?” Plină de încredere i-a dat mâna și omul a ajutat-o să treacă strada. Când bărbatul a povestit mai târziu această scenă, a spus: „Încrederea pe care această fetiță și-a pus-o în mine a fost cel mai mare compliment pe care l-am primit vreodată.” Nu poți întotdeauna să ai încredere în oameni. Ei sunt ca „un leagăn; Isus al meu stă neclintit”. Ar trebui să ne încredințăm Lui mai mult, în rugăciune copilărească.

În povestirea noastră au fost bărbați simpli, înțelepți, care și-au dat votul. Firește că nu le-a fost ușor să se opună „Mainstream”-ului căpeteniilor și conducătorilor poporului. Bine că au făcut-o! De altfel, glasul lor tot n-a fost ascultat. Din nefericire!

Și noi trebuie să ne angajăm pentru cauza Domnului dacă se maturizează în noi o convingere mică, interioară. Domnul nu ne părăsește. Firește că respectăm Evrei 13.7 și 17: „Amintiți-vă de conducătorii voștri ... imitați-le credința!” Dar și ei se pot înșela.

Iosua a ignorat obiecția „bărbaților lui Israel”. Și eșecul își urmează cursul. Următorul capitol din cartea Iosua este chitanța pentru că el și căpeteniile poporului „n-au întrebat gura Domnului” (Iosua 9.14) și au încheiat nehibzuit un legământ cu gabaoniții.

Gabaoniții

Iosua 9.3 etc.: Locuitorii Gabaonului au auzit ce făcuse Iosua Ierihonului și cetății Ai.

La prima vedere nu pare să fie mare lucru de capul gabaoniților: un popor mincinos, care le-a dar mult de furcă israeliților. Din cauza lor, poporul lui Dumnezeu a trebuit chiar să intre în război, ca aliat al acestora (Iosua 10), iar pentru împăratul Saul au devenit la sfârșitul vieții sale o cursă și o prăbușire (2 Samuel 21.1-9). Toate acestea și-au avut începutul atunci când câțiva gabaoniți i-au păcălit cu minciuni pe Iosua și pe conducătorii poporului și au vrut să-i facă să creadă că ar veni dintr-o țară îndepărtată și ar dori să încheie un legământ de pace cu Israel. Iosua a căzut în capcană și a fost obligat din partea lui Dumnezeu să respecte legământul cu gabaoniții.

Cetatea Gabaon, numai la 8 kilometri nord-vest de Ierusalim, nu mai avea deci voie să fie atacată de israeliți, cu atât mai puțin să fie nimicită. Legământul cu gabaoniții era valabil juridic și Dumnezeu cerea ca poporul Său să-l recunoască.

Eu mă mir, pur și simplu, de harul lui Dumnezeu, care se arată chiar și în aceia care din fire n-au niciun drept la binecuvântarea divină, dar care au o dorință tăcută, ba chiar poartă un dor după pace în inima lor. Și tocmai pe aceasta n-aș vrea, în cazul nostru, să le-o refuz gabaoniților.

Nu suntem noi toți din fire păcătoși, gabaoniți? De câte ori n-am vrut și noi să ieșim basma cutară printr-o minciună (de nevoie)? Suntem noi mai buni decât gabaoniții? Nu cred. Noi toți semănăm totuși ca pietrele aspre, necioplite, care mai trebuie aduse tare în

formă de către Meșterul divin. – Să aruncăm o privire scurtă în atelierul unui asemenea sculptor.

Dacă artistul ia o mostră de piatră, atunci el o studiază din toate părțile. În capul lui el deja își imaginează piesa finită. El așază piatra ba așa, ba așa; o ocolește de multe ori; o privește de la distanță și din apropiere, cu ochii mișiți și deschiși. Ia măsura cu degetele, cu palma și cu lungimea brațului. Apoi desenează câteva linii pe bolovanul de piatră. Și din nou pune piatra sub ochii lui severi. În cele din urmă începe. Lovește cu ciocanul, taie cu fierăstrăul, șlefuieste cu dalta, cu râșpelul, cu pila. Unele locuri sunt prelucrate grosolan, dar altele, fin și atent. Proiectul ia forma, exact așa cum și-a imaginat-o maestrul. Sau mai bine am spune: forma pe care i-o oferă piatra? Sculptorul scoate din materialul său aceea la care se „pretează” piatra sa. El lovește, și sapă, și bate jos de pe piatră tot ce nu se potrivește în statuie.

Tot așa m-a modelat Dumnezeu și pe mine. El a descoperit în mine ceva deosebit. Dar, din nefericire, mai trebuie îndepărtat prin cioplire mult material inutil. Mai este necesară multă muncă. Aceasta și doare uneori. Dar eu știu că ce face El este corect. Dar în curând va fi trasă jos învelitoarea de pe portret, iar sculptorul – sper – va fi lăudat.

Să vedem ce a făcut harul lui Dumnezeu din gabaoniți. Eu nu pot decât să mă minunez.

În Iosua 21.17, Gabaonul este ales să fie cetate a leviților. Potrivit Numeri 35.7, el aparține celor 48 de cetăți alese, de dincoace și de dincolo de Iordan, care stau sub binecuvântarea deosebită a slujbei levitice. Este un privilegiu pentru o cetate (cetățile sunt prototipuri ale unei adunări locale; vezi, de exemplu, Leviticul 22.15 și verstele următoare), dacă ea este administrată de conducători pricepuți, spirituali. Leviții exercitau, va să zică, funcții de judecători, de

cântăreți, de ușieri și de slujitori ai lui Dumnezeu. Tocmai Gabaon trebuia acum să ajungă și la privilegiul acestor forte binecuvântate slujbe levitice!

În Neemia 3.7 este pomenit în mod deosebit un bărbat, Melatia, care a participat la repararea zidului Ierusalimului. Și lângă Melatia au lucrat și alți „bărbați din Gabaon”. Ei nu numai că au avut un interes pentru propria lor cetate, dar au intervenit și pentru siguranța „cetății Marelui Împărat” (Psalmul 48.2). Ei aveau pe inimă tot poporul Domnului, și odată cu acesta și locul pe care îl alesese Domnul ca să-și pună în el Numele Său (Deuteronomul 12.21). Dumnezeu binecuvântează o asemenea atitudine.

Mai târziu, Gabaonul a fost locul unde a stat cortul întâlnirii (2 Cronici 1.3,6). Aici a înălțat Solomon, la această ocazie, o mie de arderi-de-tot. O binecuvântare inimaginabil de mare pentru o cetate care era situată în apropiere de Ierusalim. Dar Solomon a jertfit aici, în Gabaon, la cortul întâlnirii. Gabaoniții vor fi știut să prețuiască această cinste.

Și cine i-a stat alături lui Solomon la pregătirea tuturor acestor arderi-de-tot? Preoții. Da, aceasta este adevărat. Dar aceștia au fost suprasolicitați la o mie de jertfe. De aceea au trebuit să pună mâna și leviții. Dar nici măcar cooperarea lor n-a ajuns pentru această cantitate. Aici au trebuit să mai pună mâna mulți netinimi. Acești ajutători ai ajutătorilor erau robi care prestau la cortul întâlnirii o muncă banală, dar foarte valoroasă: cărau apă și spărgeau lemne (Iosua 9.27; 10.29). Și de unde veneau acești oameni? De exemplu, din Gabaon. Iosua i-a angajat pe atunci să-și facă meșteșugul la casa lui Dumnezeu, care slujea onoarea lui Dumnezeu. Acestea au fost contribuții insignifiante, dar valoroase spre promovarea închinării la marele nostru Dumnezeu. Cu totul în apropierea sfântului locaș. Ce activitate binecuvântată pentru acești netinimi, acești gabaoniți.

În încheiere vreau să-l mai pomenesc pe Ișmaia (1 Cronici 12.4). El a fost un mare erou sub împăratul David. Un gabaonit care deja de timpuriu s-a declarat de partea respinsului „om după inima lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 13.22). El posedea eroism, ca să-l apere pe împăratul său (vezi și Iosua 10.2b).

Tot așa ne pot sluji și nouă spre încurajare acești gabaoniți. Ce blocuri de piatră, strâmbe, nearătoase, suntem noi totuși din fire de multe ori! Dar sub mâna Maestrului divin putem chiar noi, ca bolovani aspri, să devenim monumente ale harului Său. Veșnică mulțumire lui Dumnezeu pentru aceasta!

Tatăl care strângea dimineața mana

Exodul 16.16: Acesta este cuvântul pe care l-a poruncit Domnul: «Strângeți din ea, fiecare după cât poate mânca, un omer de cap, după numărul sufletelor voastre; să luați fiecare pentru cei care sunt în cortul lui».

De opt ori este pomenită în Exodul 16 murmurarea copiilor lui Israel. Se săturaseră să rățăcească prin pustie, să le fie foame și sete. Dar Dumnezeu îi întâmpină îndurător pe acești oameni nemulțumiți: cu pâine din cer (Exodul 16.4) și cu slava Sa personală (Exodul 16.7). Așa este Dumnezeu: îndurător, generos, pregătit să ierte. De data aceasta, în pustie, El Și-a aprovizionat patruzeci de ani poporul cu mană. Aprovizionat? Apostolul Pavel exprimă aceasta altfel, mai bine. El vorbește în Faptele apostolilor 13.18 despre aceasta, că El i-a „îngrijit” regulat. Îngrijirea are de-a face cu dragostea, cu atenția și cu devotamentul. Da, Dumnezeu și Tatăl nostru ne îngrijește și pe noi, zilnic și cu toate darurile bune.

*O, cine poate spune
cât Tu ne îngrijești
Și să cunoască, Tată,
Ce mult Tu ne iubești?
Tu ne-ngrijești într-una,
ne porți, ne dai puteri.
Tu ne-ai dat a Ta pace,
Ne ușurezi poveri.*

De noi depinde acum să ne lăsăm îngrijiți. Cine se lasă cu plăcere îngrijit? Să ne recunoaștem slăbiciunea și neajutorarea, treaba aceasta nu o poate face oricine. Și totuși, uneori trebuie să plecăm capul și să ne abandonăm în mâinile îngrijitorilor. Ei ne vor binele. Și în mod deosebit atunci când Dumnezeu Însuși preia acest

serviciu. În Exodul 16, El S-a îndreptat binevoitor spre popor. El a oferit hrană fiecăruia în parte ca „să vă săturați” (Exodul 16.8). Și aceasta patruzeci de ani, zi de zi.

Dacă vrem să ne lăsăm îngrijiți, atunci trebuie să urmăm instrucțiunile îngrijitorului. El se pricepe. El are intenții de dragoste cu noi, chiar dacă nu înțelegem întotdeauna măsurile sale. De noi depinde să ne subordonăm. Atunci vom avea folos. Și Dumnezeu binecuvântează.

Așadar, Dumnezeu stabilește acum trei lucruri:

1. Mana a căzut numai în afara taberei, pe roua pământului.
2. Nu putea fi adunată decât dimineața devreme.
3. Numai unul trebuia să adune pentru cei care erau în cortul său.

Dacă ne gândim că numărul copiilor lui Israel, numai cei „traiți” (Exodul 12.37; Numeri 26.51), depășea șase sute de mii, atunci putem pleca de la un număr total al poporului de două până la trei milioane. Acesta corespunde unei suprafețe locuite cam cum este Köln. Dar nu fiecare cort era situat la periferia taberei, așa încât să se poată aduna ușor dis-de-dimineată mana, care era de găsit în jurul taberei. Unii trebuiau să plece deja devreme ca să ajungă în zona marginală a taberei. Poate deja pe noapte și pe ceață. Această sarcină îi revenea capului familiei. Să-l însoțim puțin în drumul său din orele timpurii ale dimineții.

Tata se scoală la ora 5. Își împachetează la un loc coșul, felinarul și haina și părăsește cortul. El știe că trebuie să adune mană pentru soție și copii. El cunoaște rațiile zilnice ale soției sale și ale tuturor copiilor, (la sfârșitul săptămânii trebuie cantitate dublă), știe și cât are el nevoie astăzi și, eventual, și părinții săi vârstnici. Între timp cunoaște drumul printre corturi până la marginea taberei. Pe lângă

cortul acesta și acela, apoi la stânga, apoi doi kilometri drept înainte, apoi pe lângă seminția vecină și iar la stânga și așa mai departe. După o oră a ajuns. Deoarece unii deja au adunat, mai trebuie să meargă o bucată. Soarele deja răsare. Trebuie să se grăbească. El adună și adună. Coșul devine tot mai greu și mai greu. Apoi o ia pe drumul de întoarcere. El are o bună capacitate de orientare și după două ore și jumătate ajunge din nou cu bine acasă. Toți îl așteaptă deja. Cam așa îmi imaginez eu turul tatălui în fiecare dimineață. Mai târziu, după ce fiul sau fiii s-au făcut mai mari, au voie să meargă și ei. Atunci totul este mai simplu. Pe drum pot să discute. Este mai bine să meargă împreună. Și când fiii s-au făcut mari și independenți, atunci vor ști dintr-o bună experiență ce exemplu practic le-a dat tatăl lor ani la rând.

Vreau să pun aici limită imaginației mele și să ajung să vorbesc pe scurt despre semnificația spirituală a acestei scene. Firește că noi, ca tați, am auzit deja de nenumărate ori că suntem răspunzători de binele spiritual al familiilor noastre. Să fi observat copiii noștri vreodată că noi suntem dimineața pe drum ca să adunăm mană? Un tată isprăvește în cinci minute, un altul are nevoie de 10 până la 15 minute pentru adunat. Iar altul nu se descurcă într-o jumătate de oră. Recunosc, nu vreau să vorbesc aici Cuvântul ca o formalitate. Dar tații trebuie să-și „întrețină” familia, adică s-o aprovizioneze cu hrană spirituală. Pentru aceasta nu este în primul rând școala duminicală sau ora de tineret. Și ele sunt folosite și la locul lor, dar ele nu pot prelua responsabilitatea tatălui și a mamei. Strânsul manei este legat de muncă; aceasta tocmai am descris-o mai sus amănunțit. Dumnezeu a încredințat taților această muncă. Aceasta nu merge fără rugăciune și fără Cuvântul lui Dumnezeu. În plus, este o misiune deosebit de frumoasă și de binecuvântată. Copiii vor căpăta binecuvântare; sper că și noi la fel. De fapt, de ce este aceasta așa de important. Pentru că mana este o imagine a Domnului și Mântuitorului nostru. Și să-I descriem frumusețea nu trebuie să

devină niciodată ceva împovăraător pentru noi. Dimpotrivă. Bucuria Persoanei Sale ne dă zilnic putere nouă (Neemia 8.10).

*Bea tu însuși zilnic cu sârguință
Din pârâul lui Dumnezeu,
Urmează-L în căile Sale
Pe Domnul Isus, Fiul Său.
Numai așa poți fi pentru ceilalți
O binecuvântare de la El,
Puterea de a ajuta, de a salva,
Vine numai de la El.*

de Walter Gschwind

Bărbații care era necurați pentru un timp scurt

Numeri 9.6-12: Și au fost niște bărbați care erau necurați din cauza trupului mort al unui om și nu puteau ține Paștele în ziua aceea; și au venit în ziua aceea înaintea lui Moise și înaintea lui Aaron. Și bărbații aceștia i-au zis: „Noi suntem necurați din cauza trupului mort al unui om: pentru ce să fim opriți și să nu aducem darul Domnului la timpul hotărât pentru fiii lui Israel?” Și Moise le-a zis: „Stați aici, și voi auzi ce poruncește Domnul pentru voi“. Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește fiilor lui Israel, zicând: «Dacă cineva dintre voi sau din generațiile voastre va fi necurat printr-un trup mort sau va fi în călătorie, departe, totuși să țină Paștele Domnului. Să îl țină în luna a doua, în ziua a paisprezecea, între cele două seri; să îl mănânce cu azime și cu ierburi amare. Să nu lase nimic din el până dimineată și să nu frângă nici un os din el; să îl țină după toate rânduielile Paștelui.»”

De la Horațiu (65-8 î. H) provine maxima „Carpe diem, quam minimum credula postero” (Folosește ziua, să n-ai încredere în ce va veni mai târziu). Prima parte a frazei este corectă; asupra părții a doua vom medita puțin.

Deci, în capitolul nostru sunt prezentați bărbați care ar fi dorit să folosească ziua judicios, dar dintr-un motiv nevinovat n-au putut. Dar Dumnezeu le-a rânduit o a doua șansă. Pentru aceasta au fost recunoscători.

Era în al doilea an după ieșirea din Egipt și acești bărbați doreau foarte mult să-și amintească, după legea Dumnezeului lor, de eliberarea de sub puterea Egiptului. Voiau să sărbătorească Paștele. Mieii fără cusur deja îi „luaseră în păstrare” (Exodul 12.6). Dar apoi i-a surprins subit moartea unuia dintre aparținătorii lor. Erau necurați; deodată, nevinovați. Acum erau triști de două ori. O dată

pentru cel care a murit; și altă dată pentru că nu puteau să aducă mielul de jertfă. Această a doua tristețe I-a plăcut tare mult lui Dumnezeu.

În versetul 6 se spune: „Au venit în ziua aceea înaintea lui Moise și înaintea lui Aaron”. Deci, bărbații n-au zis: „Bine, Dumnezeu ne-a văzut bunăvoința. Atunci, anul acesta am economisit tot ce are legătură cu Paștele”. Și nici n-au tăcut în secret și și-au zis: „N-avem ce face. Nu depinde de noi că de data aceasta scăpăm fără jertfă”. Nu, ei caută o discuție cu Moise și cu Aaron și dezvăluie o atitudine a inimii, în privința căreia nu putem decât să ne minunăm: „De ce să fim opriți?” Aceasta este ceva nobil. Aceasta Îi place lui Dumnezeu. Ei simt această împiedicare, de a aduce o jertfă, nu ca pe un avantaj pentru câștig, ci ca pe o pierdere amară pentru sufletul lor.

Și acum, problema își urmează cursul. Lui Moise nu i se pare pagubă să-și recunoască neștiința în fața acestei întrebări și știe că Dumnezeu va răspunde repede la ea. El spune: „Stați aici!” Ca și când ar ști că Dumnezeu îi va răspunde neîntârziat. Și așa s-a și întâmplat. Dumnezeu a răspuns imediat. Dumnezeu aproape că așteaptă asemenea rugăminți și întrebări frumoase. Și El își extinde răspunsul și la alte cazuri similare.

Dumnezeu spune: Puteți în luna următoare să sărbătoriți un Paște, voi, la fel și cei care sunt în călătorie de afaceri; și ei au ocazie în luna următoare să recupereze ce au pierdut. Așa este Dumnezeu. Dacă vrea cineva să-I aducă o jertfă, atunci El înlătură din cale toate obstacolele, atunci El ne face acces liber în locurile Sale sfinte (Evrei 10.19 și în continuare).

Păcat că atitudinea acestor bărbați a găsit așa de puțină imitare în popor! Abia sub Ezechia (2 Cronici 30) s-a aprins din nou un imbold așa de frumos față de Dumnezeu, să-I mulțumească pentru

răscumpărarea din Egipt. Un capitol plin de binecuvântare, plin de mulțumire și plin de bucurie (2 Cronici 30.26). Uitați-vă și voi!

Înapoi la bărbații noștri. După ce Dumnezeu le-a rânduit acum o a doua posibilitate ca să sărbătorească Paștele, El le-a dat și indicații precise cum trebuie să-l sărbătorească. Aceasta ne amintește de Ioan 4: Tatăl se bucură de închinători adevărați. El chiar îi caută. Dar dacă vin, atunci trebuie și să se închine în Duh și în adevăr. Aceasta este condiția. Aceasta trebuie să fie. Aceasta este și piatra de încercare pentru noi, când venim duminica în apropierea Sa. Aproximarea de Dumnezeu sfânt, care acum este Tatăl nostru. Bărbații din Numeri 9 au fost cu siguranță conștienți de sfințenia lui Dumnezeu și de dragostea Sa. Și noi?

Remarcabil în istorisirea aceasta mai este că Dumnezeu ne povestește acest caz de excepție numai în legătură cu Paștele. O masă festivă, de fapt, care a trebuit luată cu ierburi amare (Exodul 12.8; Numeri 9.11). „Ierburi amare”. Da, acestea au fost ierburi amare pentru ei acolo, în Egipt. Ei au mâncat în această țară „pâinea întristării” (Deuteronomul 16.3). Referitor la noi, epistolele apostolului Pavel exprimă aceasta așa: „odinioară erați morți în greșeli și păcate”, „odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele”, „altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți diferitelor poftă și plăceri...” (Efeseni 2.1; Coloseni 1.21; Tit 3.3). Și referitor la iubitul nostru Domn, ne gândim la suferința Sa și la moartea Sa pe Golgota. Acestea ne-au adus răscumpărarea, iertare păcatelor prin sângele Său. Toate aceste adevăruri minunate sunt legate de Paști. Iar Domnul nostru este tema centrală în toate (1 Corinteni 5.7). Paștele este pentru noi temelia mântuirii noastre, începutul cu Domnul în viața unui credincios. Iar pentru Dumnezeu este o profundă satisfacție să vadă sângele (Exodul 12.13): „Da, unde Dumnezeu se odihnește, la odihnă-s pus și eu.”

Deci, Cuvântul lui Dumnezeu ne-a prezentat bărbați care au pus preț pe a sărbători Paștele. Ei voiau să-și amintească de biruința grandioasă asupra puterii întunericului și a morții. Aceasta stătea în fața privirilor lor. Și aceasta ar trebui să fie și să rămână și pentru noi un motiv de veșnică adorare. „Sângele Mielului ne curățește și face totul nou”. Subliniez acest gând pentru că poate că ar fi fost mai ușor și mai frumos din punctul de vedere al sensibilității naturale pentru credincioși, dacă Dumnezeu ne-ar fi prezentat oameni care n-ar fi vrut să piardă ambele sărbători care erau legate cu bucurie, binecuvântare și fericire: sărbătoarea săptămânilor și sărbătoarea corturilor (Deuteronomul 26.11,15). Așa am fi putut gândi. Sau? Nimeni nu vrea să piardă bucuria. Nici binecuvântarea. Doar am vrea să luăm parte și noi. Dar nu, Dumnezeu ne prezintă bărbați care au în fața ochilor mielul. Un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an, dintre oi sau dintre capre (Exodul 12.5). Acesta este Domnul Isus, Paștele nostru. El a fost junghiat pentru noi (1 Corinteni 5.7). El, numai El trebuie să aibă prioritate în toate. De aceea se pune pentru fiecare dintre noi întrebarea: Valorează ceva pentru noi orele de duminică dimineața? De fapt, iei tu deja parte la frângerea pâinii? Și dacă da, atunci, în aceste ore, stau în prim plan binecuvântările noastre, iertarea păcatelor și a greșelilor, sau este Persoana prețioasă a Domnului nostru?

*Păcatul de-i mare – pe jertfa Ta contăm;
Meritu-mpăcării de Tine e dat.
Izbăvitor și Miel, Ție ne închinăm,
Ție, Cel înălțat, pe tron așezat!*

Iuda

Ioan 14.22: Iuda, nu Iscarioteanul, I-a spus: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii?”

În orașul meu natal, Bergneustadt, există în cimitirul nostru morminte ale „soldaților necunoscuți”. Niciodată n-am văzut acolo oameni care stau pe-acolo, care îngrijesc mormintele sau își amintesc evlavios de morți. De aceea, foarte simplu, pentru că nu-i (mai) cunoaște nimeni. Cu siguranță că rudele lor locuiesc foarte departe, în străinătate, iar acești soldați curajoși au căzut în uitare. Oameni valoroși, sigur cu planuri pline de speranță, cu talente mari; persoane iubite de copii, de părinți, de soții. Ei au fost brusc smulși din viață și timpul a bătut un capac peste ei. – Uitați.

După această scurtă introducere, am acum o întrebare pentru voi: Știți cine este Lebeu? Nu? – Este întâlnit în toate Evangheliile (Matei 10.3; Marcu 3.18, Luca 6.16; Ioan 14.22). Numele său tradus este „cordial” sau „om al inimii”. Potrivit limbii ebraice (leb) trebuie să fi fost un om priceput (Iov 34.10; 12.3). Acest Lebeu mai are încă un nume: Tadeu, adică „piept sau copil drag”. Poate că era un nume de alint, deoarece acest bărbat tânăr avea o radiere simpatcă. Cine știe? Și punctul pe i este că el mai are și un al treilea nume: Iuda, fratele (sau fiul lui Iacov), așa îl numește Luca (Luca 6.16; Faptele apostolilor 1.13).

„Iuda, nu Iscarioteanul”, a fost unul dintre cei doisprezece ucenici ai Domnului. El n-a fost autorul epistolei lui Iuda, pentru că acest autor nu se numără printre apostoli (Iuda 17). El n-a fost deci nici fratele Domnului, pentru că frații Săi n-au crezut în El în timpul vieții Sale (Ioan 7.5). Iuda al nostru era într-adevăr un „soldat necunoscut”, dar viteaz, curajos și prietenos. El Îl iubea pe Domnul

Isus. De unde știu aceasta? De la un cuvânt scurt, din Ioan 14.22: „nouă”. Acest verset vrem să-l vedem pe scurt.

Când J.N. Darby a fost rugat să țină o prelegere despre Ioan 17, a spus: „Despre care verset?” Această întrebare ar fi putut s-o pună și la Ioan 14, pentru că acest capitol nu este cu nimic mai prejos decât Ioan 17, în ceea ce privește bogăția, diversitatea binecuvântărilor și profunzimea gândurilor. Un giuvaer prețios. Dar capitolul este întrerupt de trei ori de câte o întrebare. Putem să fim bucuroși că Toma, Filip și Iuda au pus aceste întrebări. Ele arată, pe de o parte, cât de puțin au pătruns ucenicii în gândurile Domnului, dar pe de altă parte și că erau puncte de legătură pentru Domnul, ca să-i introducă mai adânc în adevărurile divine. Ne vom limita numai la întrebarea lui Iuda. Domnul a vorbit numai despre „Duhul adevărului” și despre „Tată”. De asemenea, că „încă puțin” și lumea nu-L va mai vedea (versetul 19). Și, în sfârșit, despre dragostea reciprocă dintre Tată și Fiul, și că El îl va iubi pe acela și Se va descoperi aceluia care-L iubește pe El și ține poruncile Sale. Iuda a ascultat bine. Chiar foarte bine. El se leagă de ultimele cuvinte ale Domnului și întreabă: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii?” Micul cuvânt „nouă” ne oferă o privire în inima iubitoare a lui Iuda.

Domnul a început versetul 21 cu un pronume interogativ: „Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește”. Aceasta sună altfel decât acel pur personal: „Credeți în Dumnezeu” din versetul 1. Aici, în versetul 21, este vorba despre aceia care Îl iubesc într-adevăr. Aceștia nu sunt cei care stau în jurul Domnului Isus. Aici este vorba despre o relație personală de dragoste pentru Domnul și invers. Aceasta este absolut vizibil și pentru alții. Pentru Iuda „nu Iscarioteanul”, aceasta nu era o problemă. El Îl iubea pe Domnul. El a vrut să păzească cuvântul Său. El făcea parte din micul cerc al credincioșilor, cărora Domnul a putut să li Se descopere: ca și Mariei din Betania, lui Petru și altora. (Iuda

Iscarioteanul este exceptat în mod special aici). Cât de potrivit și de frumos, de asemenea, că Iuda Îl numește pe Domnul Isus tocmai în acest loc „Domn”. Și acesta este un indiciu că el dorește să țină cu plăcere Cuvântul Său și poruncile Sale.

Un mic lapsus totuși i-a scăpat apoi lui Iuda. El n-a înțeles că Domnul acum nu poate și nu vrea să Se descopere lumii. Ah, Iuda! Dacă s-ar întâmpla aceasta, ea ar pieri. Unei lumi necredincioase, Domnul nu i se poate descoperi decât în putere și judecată. Aceasta este tema unor mari părți din „Apocalipsa”.

Întrebarea lui Iuda L-a determinat pe Domnul să ne împărtășească încă și alte adevăruri frumoase, care au drept consecință dragostea pentru Domnul nostru și ținerea poruncilor. Tatăl și Fiul „vor locui” la acești credincioși (versetul 23). Există ceva mai binecuvântat, mai frumos?

*O, scump cămin, în care toți pe Tine
Te preamăresc mereu, Isus Cristos!
Și unde din mulțimea care vine,
Tu ești cel mai iubit și prețios.
Acolo orice suflet Te dorește,
Și orice ochi spre Tine-i îndreptat,
Și voia Ta oricine-a ști dorește,
Fiind de-al Tău Cuvânt mișcat.*

Iotam

Judecătorii 9.17: Pentru că tatăl meu s-a luptat pentru voi și și-a primejduit viața și v-a scăpat din mâna lui Madian,

Pur și simplu bate la ochi că femeia de la ghișeul poștei îi servește pe toți oamenii în mod egal. Și pe lângă aceasta mai era și așa de cald astăzi. Oamenii erau indispuși și se plângeau de multe lucruri. Dar ea le zâmbea tuturor. Când am fost la rând, am vrut, propriu-zis, s-o întreb cum reușește să-și păstreze buna dispoziție. Dar deodată am știut răspunsul: Femeia din spatele ghișeului purta doi cercei negri, frumoși. Pe unul era scris cu litere frumoase, albe „intră”; pe celălalt scria „iese”.

Acesta putea să fi fost și secretul lui Iotam. Acest bărbat tânăr era fratele vitreg al lui Abimelec, fiul lui Ghedeon. Ghedeon a fost un judecător viteaz în Israel. Fiii săi au primit aceleași instrucțiuni în lucrurile dumnezeiești. Dar ce deosebire! Abimelec era un om peste măsură de ambițios, care se gândea numai la el, voia să devină bărbat și a atras sub influența sa „oameni fără căpătâi și îndrăzneți” (Judecătorii 9.4). El a călcat textual peste cadavre (Judecătorii 9.5), până l-a ajuns judecata divină (Judecătorii 9.53).

Iotam, dimpotrivă, a fost un om temător de Dumnezeu. El s-a ținut departe de fratele său. El a mers separat pe drumul său. În timp ce fratele său, Abimelec, absorbea răul în el, Iotam – ca și femeia de la ghișeul poștal – s-a conectat la trecere. El n-a vrut să se întineze cu uneltirile cetățenilor din Sihem, a urcat pe muntele Garizim, muntele binecuvântării lui Dumnezeu (Deuteronomul 27.12) și a ținut poporului un discurs serios. Iotam a pronunțat un blestem asupra bărbaților din Sihem și a fugit dinaintea lor la fântâna Beer (Judecătorii 9.21,57). Această fântână o cunoaștem din Numeri 21.16. Ea este un simbol pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Este un

loc de refugiu sigur pentru Iotam. El știa unde erau de găsit ajutor și siguranță.

După ce am trasat un mic cadru istoric în jurul lui Iotam, mai vreau să ne îndreptăm atenția asupra atitudinii inimii sale. Merită s-o examinăm pe scurt. Ea devine limpede în versetul 17. Iotam spune acolo: „Pentru că tatăl meu s-a luptat pentru voi și și-a primejduit viața și v-a scăpat din mâna lui Madian”. Aici vorbește un fiu despre tatăl său: plin de dragoste, cu venerație și respect.

El spune: „Tatăl meu”. Deja din denumirea aceasta putem să învățăm mult. Astăzi suntem obișnuiți ca deja copiii la vârsta școlară să li se adreseze părinților cu pronumele lor, deci la înălțimea ochilor. Aceasta nu demonstrează mare respect. Și nici biblic nu este. Efeseni 6.2 spune: „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta”. Ți-ai putea imagina că Geneza 22.7 sună așa: „Isaac a vorbit lui Avraam, tatăl său, și i-a zis: Avraam! Și el i-a zis: Iată-mă, fiul meu”? Sau în cazul lui Iosif: imaginează-ți că Geneza 45.3 ar suna în felul următor: „Și Iosif a zis fraților săi: Eu sunt Iosif. Mai trăiește Iacov?” Sau mai târziu în Geneza 48.18: „Iosif a zis tatălui său: Nu așa, Iacov, pentru că acesta este cel întâi-născut”. I-a spus cumva Elisei lui Ilie: Te rog, să sărut întâi pe Șafat și pe soția sa și te voi urma” (1 Împărați 19.20; vezi și Isaia 8.4)? A spus Maria, în Luca 2.48 cumva: „Copile, de ce ne-ai făcut astfel? Iată, Iosif și eu Te-am căutat îngrijorați”? Inimaginabil că Ioan 19.27 ar putea să sune așa: „Apoi i-a spus ucenicului: Iat-o pe Maria! Și din ceasul acela, ucenicul a luat-o acasă la el”.

Iotam a spus cetățenilor din Sihem cuvinte din care noi deducem înalta sa prețuire pentru tatăl său. N-ar putea aceste cuvinte să ne amintească de „Ghedeon al nostru”, de Domnul Isus și de lucrarea Sa? Iotam spune. „Tatăl meu s-a luptat pentru voi”. N-a „luptat” și Domnul Isus pentru noi? Da, a făcut-o. Poate că uităm lucrul acesta prea de multe ori.

*Ce necesar fu pentru-aceasta,
S-aibă loc în cer nu putea.
Ci doar la noi, în lumea-aceasta,
La crucea Ta – la Golgota!
Nici chiar o vorbă de-a Puterii,
De-ajuns nu-i să fim mântuiți.
Numai prin suferința crucii
Suntem noi liberi, izbăviți!*

Doresc foarte mult să dezvolt mai îndeaproape lupta crâncenă a Domnului Isus împotriva puterilor întunericului. De fapt, în măsura în care pot să fac aceasta și am voie. Vreau numai să citez câteva pasaje din Scriptură, care ne dau o impresie despre această luptă.

Întâi din Vechiul Testament: Dumnezeu i-a zis șarpelui: „ea (se referă la Domnul Isus) îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3.15). Psalmul 45.3 Îi cere Domnului: „Încinge-Ți sabia la coapsă, viteazule, măreția Ta, splendoarea Ta”.

Acum din Noul Testament: „Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3.8). Evrei 2.10 și 14 vorbesc despre „Căpetenia mântuirii noastre”, „Ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții”. Cuvântul „desființeze” înseamnă: a scoate din vigoare, a distruge, a nimici, a elimina. Aceasta nu se referă numai la diavol, ci și la păcat, „ca trupul păcatului să fie desființat (să fie nimicit)” (Romani 6.6) și la moarte „Isus Hristos, care a desființat moartea” (2 Timotei 1.10). Principial, Domnul „a biruit” și „lumea” pe cruce; și ea va „trece” definitiv (Ioan 16.33; 1 Ioan 2.17). Domnul Isus „a dezbrăcat stăpânirile și autoritățile” (Coloseni 2.15).

Chiar înainte de cruce a stat Domnul nostru deja „în luptă grea” (Luca 22.44). Era „ceasul și puterea întunericului” (Luca 22.53).

Sper că prin puținele pasaje din Scriptură am arătat câte ceva din lupta aprigă, pe care Domnul nostru a dus-o împotriva lui satan, a morții și a lumii păcatului. Nu avem voie să gândim ușuratic despre lucrul acesta. Multe locuri din Apocalipsa vorbesc despre Învingător: „Iată, Leul ... a învins” (Apocalipsa 5.5).

Bine că la unii judecători (Ghedeon, Iefta, Samson) putem descoperi uşoare trăsături mesianice, care arată spre Domnul nostru. Mulțumim, Iotam, pentru aceste indicii. Dar versetul 17 continuă: Iotam arată că tatăl său și-a „primejduit” viața ca să-l salveze pe Israel din mâna lui Madian. Și aceasta a făcut-o Domnul pentru noi. Noi „ne amintim de cuvintele Domnului Isus, că El Însuși a spus: «Este mai ferice să dai, decât să primești»” (Faptele apostolilor 20.35).

Scriptura vorbește în legătură cu Domnul nu numai despre dăruire. Ea chiar intensifică acest termen: a da – a se preda – a se dăru cu totul. În 1 Timotei 2.6 se spune: „care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți”. Domnul S-a dat pe Sine Însuși „pentru păcatele noastre” (Galateni 1.4). Aceasta este o dragoste mare. El n-a trimis pe nimeni înainte, ca să plătească prețul de răscumpărare. El a făcut-o personal. Și în ultimele clipe de pe cruce a spus: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul” (Luca 23.46). Și aceasta a făcut-o personal, în puterea proprie, din dragoste pentru noi. Dar un sunet cu totul deosebit mai are noțiunea „să Se dea pe Sine Însuși”. Aceasta are de-a face cu jertfirea, cu a fi pregătit să accepți posibilitatea ca în primejdie să pierzi totul. Domnul a luat asupra Sa Însuși teama morți și în cele din urmă moartea. Pentru tine, pentru mine și pentru Adunarea Sa (Galateni 2.20; Efeseni 5.2,25).

Iotam a rostit public cuvinte deslușite despre aceasta de pe un munte înalt. N-ar trebui să mărturisim și noi în fața oamenilor acestei lumi dragostea pentru Domnul nostru? Iotam a vorbit cu

dragoste și recunoștință despre tatăl său. Lucrul acesta ne-a impresionat inima. Ar trebui ca mulțumirea și dragostea noastră pentru Domnul să fie mai neînsemnate? Cu siguranță că nu.

Iehoțadac

1 Cronici 6.15: Și Iehoțadac a mers în captivitate când Domnul a deportat pe Iuda și Ierusalimul, prin mâna lui Nebucadnețar.

În tabloul „Mâna care ajută” de Emile Renouf (1845-1894) vezi un marinar bătrân care vâslește în barca sa. O fetiță pune și ea mâna pe vâslă. Fără ajutorul bătrânului pescar, firește că cu greu ea ar putea urni barca. Bătrânul o privește afectuos pe micuță, care în zelul ei gândește desigur, că îndeplinește o parte bună din treabă. Dar oricui îi este limpede că numai brațele puternice ale bătrânului duc vâsla grea prin apă.

Tabloul este o pildă pentru tema noastră. Șirul lung al tabelului genealogic de la începutul Cronicilor ne introduce în istoria lui David. Seminția împărătească a lui Iuda, seminția preotească a lui Țadoc și cetatea împărătească a Ierusalimului trebuie să ne îndrepte privirile departe în viitor, spre Împărăția păcii sub domnia lui Mesia. În adevăratul David, Domnul Isus Hristos, aceste capitole își vor găsi cândva împlinirea. Dar în aceste tabele genealogice cuprinzătoare ies la iveală din când în când giuvaere de atitudini personale de credință, dintre care ne vom scoate unul. De fapt, Dumnezeu Se bucură să noteze în analele Sale credința persoanelor individuale. De aceea ne vom întoarce acum spre un gest frumos de credință al marelui preot, Iehoțadac. Despre acest bărbat citim că el s-a alăturat marșului prizonierilor, pe care Nebucadnețar îi ducea în Babilon. În 1 Cronici 6.15 se spune: „a mers în captivitate”. Marșul spre Babilon s-a petrecut deci cu însoțirea marelui preot.

S-o spunem din capul locului: Iehoțadac nu făcea parte dintre captivi. El n-a vrut să-i părăsească pe frații săi și pe surorile sale. Ei fuseseră ascultători de glasul profeților și nu s-au împotrivit să se ducă în Babilon. Oricât de greu le-a fost. Dar păcatul lor a făcut

judecata lui Dumnezeu inevitabilă. Dumnezeu i-a avertizat de suficient de multe ori. Dar acum era prea târziu. Nebucadnețar a fost nuiăua în mâna lui Dumnezeu. Ei au trebuit să i se supună.

Dar Dumnezeu nu Și-a părăsit poporul. Marele preot a urmat poporul. Acum trebuie să luăm seama la un lucru: Preotul nu poate avea milă cu păcatele și delictele. Dar dacă Duhul Sfânt (adică: preotul) trezește în inimi și în conștiințe, sub disciplina lui Dumnezeu, sentimente de întoarcere și de smerenie, atunci El intervine înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 7.10). Duhul lui Dumnezeu poate să formuleze mai bine înaintea lui Dumnezeu sentimentele de căință și de pocăință, decât putem noi s-o facem vreodată.

Vreau să mai întăresc aceste gânduri cu citate paralele din Scriptură. Numeri 14: poporul Israel Îi face reproșuri grave lui Dumnezeu. Ei voiau să se întoarcă în Egipt. Ei strigă și „murmură împotriva lui Moise și a lui Aaron” (versetul 2). Dumnezeu trebuie să-i pedepsească, și anume, cu o călătorie de patruzeci de ani prin pustiu (versetul 33). Dar Dumnezeu nu-i părăsește: „Chivotul legământului Domnului și Moise nu s-au mișcat din mijlocul taberei”. Eu numesc aceasta har. Aceasta este bunătate și îndurare. Un alt exemplu avem în 2 Samuel 15: Nelegiuitul Absalom, în semeția sa, a năzuit la domnie. Și poporul a înclinat spre el. Dar David și o mică parte a rămășiței poporului au fugit peste pârâul Chedron „pe drumul pustului” (versetul 23). I-a lăsat Dumnezeu singuri? Nu. „Preotul Ţadoc și toți leviții erau cu el, purtând chivotul legământului lui Dumnezeu” (versetul 24). Un al treilea exemplu: Apocalipsa 4 și 5: Aici stau bătrânii pregătiți cu harfele și cu potire de aur pline cu tămâie, ca să urmeze rămășița credincioasă în necazul cel mare. Ei aduc „rugăciunile sfinților pe altarul de aur, înaintea tronului lui Dumnezeu” (Apocalipsa 4.4; 5.8; 8.3; vezi și Psalmul 141.2). Bătrânii pot să se apropie mai bine de Dumnezeu în sferele liniștite, cerești și să-I prezinte dorințele credincioșilor

încercați în mijlocul circumstanțelor acestei lumi. În plus, acesta este și sensul cuvintelor pe care Domnul Isus le rostește în Ioan 17.19: „Pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși”.

Preotul Iehoțadac (tradus: Domnul este drept) ne indică dubla activitate preotească a Domnului Isus: În mod normal, după păcat urmează dreapta judecată a lui Dumnezeu. Dar Domnul intervine la Tatăl pentru noi ca apărător, ca noi să recâștigăm bucuria părtășiei cu Tatăl. Această rugăciune a Domnului are loc deja chiar înainte de căderea noastră (vezi Luca 22.32). Dar ce produce concret intervenția Domnului? Pentru aceasta trebuie să deschidem scurt Leviticul 4. Acolo este vorba „dacă va păcătui cineva din greșală” (Leviticul 4.1). (Păcatul conștient nu este presupus acolo). Totuși, cum să știe cineva acum că el a păcătuit inconștient? Rugăciunea Domnului știe să găsească mijloacele care să-i arate păcătosului greșeala (Leviticul 4.23-28). Poate că este un cuvânt din Biblie, care-mi atinge conștiința; poate un cuvânt al părinților către copii, sau al colegilor, sau chiar al copiilor către părinți; poate un fenomen (al naturii). Apărarea Domnului Isus are multe posibilități de a vorbi conștiinței noastre. Și în cele din urmă este vorba de a regăsi pacea tulburată din inimile noastre, bucuria părtășiei cu persoanele divine și cu aproapele nostru.

Apoi, pe scurt, și a doua slujbă preotească importantă a Domnului nostru. Ca Mare Preot, Domnul vrea să ne dea putere și statornicie în credință, în mijlocul tuturor piedicilor din viața zilnică. Domnul „dă binecuvântare peste cei ce-I aparțin, îi privește cu-ndurare din locașul Lui divin. Le trimite mângâiere, când se află în durere, orice chin și suspin El le simte pe deplin” (Isaia 63.9).

Iehoțadac are în fața sa o misiune foarte importantă: să-i țină în bună dispoziție pe captivii spre Babilon. Fără această slujbă preotească, poporul lui Dumnezeu n-ar fi putut niciodată să învingă, nici în zilele timpurii ale creștinismului, nici în vremurile

întunecate ale Evului Mediu și nici astăzi, la decăderea așa de tristă a Occidentului nostru creștin.

Simeoniții

1 Cronici 4.38-43: Aceștia, amintiți după nume, au fost capi ai familiilor lor, și casele lor părintești s-au înmulțit mult. Și au mers la intrarea Ghedorului, până spre răsăritul văii, să caute pășune pentru turmele lor. Și au găsit o pășune grasă și bună și un ținut întins și liniștit și rodnic, pentru că cei care au locuit mai înainte acolo erau din Ham. Și aceștia, scriși după nume, au venit în zilele lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și au lovit corturile lor și pe maoniți, care se găseau acolo, și i-au nimicit cu desăvârșire până în ziua aceasta și au locuit în locul lor, pentru că acolo erau pășuni pentru turmele lor. Și dintre ei, dintre fiii lui Simeon, cinci sute de bărbați au mers la muntele Seir, având în fruntea lor pe Pelatia și pe Nearia și pe Refaia și pe Uziel, fiii lui Ișei. Și au bătut rămășița amaleciților care scăpaseră și au locuit acolo până în ziua aceasta.

În cartea Cronicilor găsim paginile frumoase ale istoriei lui Israel. Probabil de aceea, pentru că ele arată spre minunata regență a Domnului nostru în Împărăția de o mie de ani a păcii. În Cronici este derulată istoria casei lui David, așa cum Dumnezeu Se gândește cu plăcere în urmă la ea: fără greșeli, fără păcat, fără idolatrie (făcând abstracție de o singură mică excepție).

Astăzi vom alege un mic pasaj din „tabelul genealogic”, care să ne facă curaj să luăm și noi în stăpânire frumoasa noastră moștenire creștină cu mai multă bucurie și silință. Seminția lui Iuda a primit un teritoriu destul de mare în țara Canaanului și în mijlocul acestei regiuni era un mic ținut, care îi era repartizat lui Simeon. Acum, în zilele lui Ezechia (1 Cronici 4.41) auzim despre o faptă remarcabilă de credință a acestor simeoniți: ei voiau să-și mărească moștenirea. Voiau ei să egaleze frumosul exemplu al lui Iabeț din versetul 10? Da, aceasta au făcut-o. „Ei și-au lărgit ținutul”. Firește, nu în

detrimentul fraților lor din Iuda, ci i-au bătut pe amaleciți și au cucerit ținutul lor, adică ținutul din Ham (versetele 40 și 43).

Un mic indiciu: aici nu avem în față campaniile de cucerire din zilele lui Iosua. Acestea a fost de mult. Nu, versetele noastre se petrec în zilele lui Ezechia. Noi putem deci toată viața noastră să primim binecuvântări noi, proaspete pentru inimile noastre. Numai să vrem. În orice caz, aceasta trebuie s-o aducem înaintea Domnului în rugăciune. Aceasta este lecția lui Iaebeț. Dar trebuie și să ne sculăm, să punem în practică cucerirea țării. Aceasta putem s-o învățăm de la simeoniți. Aceste două laturi ni le prezintă Psalmul 27.4: „Un lucru l-am cerut Domnului, pe acesta îl voi căuta”.

Cum are loc aceasta? O putem învăța de la vultur. Psalmul 103.5 spune: „care-ți satură cu bunătați bătrânețea; tinerețea ta se înnoiește ca vulturul”. La vultur, care după unele surse poate să trăiască mai bine de șaptezeci de ani, în decursul vieții sale se depune cartilaj pe ciocul său. Firește că aceasta îl deranjează la ingerarea alimentelor. Acest obstacol trebuie să fie îndepărtat. Astfel, într-o anumită zi, el zboară curajos și hotărât într-un zid stâncos – cu ciocul înainte –, până când acest cartilaj se cojește, iar el, „recondiționat”, are din nou chef de mâncare. Același lucru se întâmplă între timp cu penajul său cu un aspect nearătos. El trebuie curățat ca să crească altul nou. Acum se poate avânta din nou în văzduh cu un elan tineresc. Tot așa trebuie să fie și la noi. Noi trebuie să avem o poftă bună, chiar și la bătrânețe, pentru frumusețile Cuvântului lui Dumnezeu, care ne așază în fața ochilor Persoana Domnului nostru. Nu degeaba ne-a dat Dumnezeu în păstrare frumoasa imagine concretă a acestei păsări.

O mică povestire în legătură cu aceasta: Un predicator al Cuvântului lui Dumnezeu l-a întrebat pe colegul său: „Ai ținut vreodată o prelegere special pentru oameni bătrâni?” „Firește”, a fost răspunsul, „la prelegerile mele stau tinerii și bătrânii împreună,

amestecați”. „Nu, nu aceasta vreau să spun. Eu întreb dacă la vreo prelegere ai invitat numai oameni bătrâni.” „Nu, aceasta încă n-am făcut-o.” Eu, da. Au venit cu bastoane, cu cârje, în scaune cu roțile, cu personal însoțitor.” „Și despre ce ai vorbit? Despre „Vin zilele cele rele și se apropia anii despre care vei zice: «N-am nici o plăcere în ei»” (Eclesiastul 12.1)? „Nu, nu, chiar dimpotrivă; am vorbit despre lucrătorii din vie, pe care Domnul i-a mai tocmit în ceasul al unsprezecelea, Matei 20.6 și 7. Și pot să-ți spun: oamenii au plecat acasă foarte motivați.”

Înapoi la capii familiilor simeoniților. Ei au dezvoltat o inițiativă proprie, care evident că a fost binecuvântată de Dumnezeu. Dar pentru a lua în primire toate aceste posesiuni frumoase, aceasta nu progresează fără luptă. Efeseni 6 ne descrie această luptă raportată la noi și ne arată în același timp și mijlocul cu care putem să ducem biruitori această luptă: armura (de la versetul 10).

Cine ar fi crezut că simioniții ar putea să-i bată nimicitor chiar pe amaleciți? Doar se spune despre ei în Exodul 17.16, că Dumnezeu „va purta război cu amalec din generație în generație”. Patru sute de ani mai târziu, Samuel îi dă poruncă lui Saul să nimicească acest popor. Dar ei nu sunt nimiciți, pentru că după alți șapte sute de ani, încă un amalecit își înalță capul împotriva lui Israel: Haman.

Aici sunt 500 de bărbați dintre fiii lui Simeon (1 Cronici 4.42) care reușesc. Cu ajutorul lui Dumnezeu. Pentru că numai să ne uităm la numele capilor lor. Numele lor tradus înseamnă: „Domnul a salvat”, „Un tânăr al Domnului”, „Domnul vindecă”, „Tăria mea este în Dumnezeu”, „Dumnezeu este mântuirea mea”. Acești bărbați execută sentința definitivă asupra lui amalec. Și când a fost aceasta? Putem presupune că a fost după întâmplarea cu Estera, deci după atacul lui Xerxes I asupra Greciei, din anul 480 î. H. Acești 500 de bărbați arată într-un arc istoric mare spre împlinirea finală a profetiei asupra lui amalec, când „Dumnezeul păcii va

zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre” (Romani 16.20). Dumnezeu Își va duce la îndeplinire deciziile. Simeoniții au luptat cu curaj, ca model. Ei au cucerit un ținut nou, roditor. Ei i-au biruit pe amaleciți. Dar ei au putut să facă lucrul acesta numai în puterea lui Dumnezeu, pe care Îl purtau mândri în numele lor.

Și noi? Poate și în viața noastră să se arate puternică forța lui Dumnezeu? Mai putem și noi – chiar și la bătrânețe – să cucerim un ținut nou sau să-l punem pe fugă pe „vechiul vrăjmaș rău” (după Luther)? Să dea Dumnezeu să putem, tineri și bătrâni! Nu ne poate fi decât spre binecuvântare.

Femeia din Tebeț

Judecătorii 9.53: Și o femeie a aruncat piatra de râșniță de deasupra pe capul lui Abimelec și i-a zdrobit capul.

Dacă vrem să ne ocupăm o clipă de această femeie, trebuie să aruncăm o privire scurtă în situația din țară și din familia lui Ghedeon. Ghedeon, „războinicul viteaz” (Judecătorii 6.12), și-a început bine calea credinței. Ghedeon a „alergat bine. Dar cine te-a oprit? O, nepriceputele Ghedeon! Cine te-a fermecat?” (Galateni 3.1; 5.7)? Ghedeon și-a încheiat rău calea credinței. Foarte rău. Câte femei va fi avut? Pentru șaptezeci de fii trebuie să fi fost destul de multe. Mult prea multe. Și apoi se mai adaugă și fiicele. Cu siguranță tot șaptezeci sau mai multe. Da, a avut multe femei. Și soția secundară din Sihem, și de aceasta precis ar fi putut să se scutească. Ea i l-a născut pe Abimelec (tradus: „tatăl meu este împărat” sau „tată împărătesc”). Soția secundară o fi fost mândră să-i dea acest nume, pentru că Ghedeon, chipurile, totuși nu voia să domnească peste popor ca împărat (Judecătorii 8.23). Nu-mi pot imagina că Ghedeon a fost un tată împărătesc. S-a lăsat el vreodată văzut în Sihem ca tată? S-a jucat el vreodată cu Abimelec? Cu atât mai puțin, atunci, i-a povestit marile fapte ale Domnului. Cred, mai degrabă, că Abimelec a crescut în Sihem ca „toporul în pădure”. Un mitocan care aduna în jurul său „oameni fără căpătâi și îndrăzneți” (Judecătorii 9.4). Egoist și brutal. Fratele său, Iotam, și-a dat bine seama de aceasta când le-a povestit cetățenilor din Sihem fabula cunoscută. N-a folosit la nimic. În cele din urmă s-a dus la pierzare pe sine și cetatea Sihem, și anume, într-un mod groaznic (Judecătorii 9.49). El a fost un fratricid, un criminal în masă. Toți fugeau de acest neom. Chiar și locuitorii din cetatea din apropiere. Ei au fugit pe acoperișul turnului cetății lor.

Deci, așa era situația în Israel. O stare dezolantă oriunde te-ai fi uitat. „Cum e turcul și pistolul”. - Și în ce sferă de influență cresc copiii noștri azi? De fapt, știm noi, ca părinți, pe unde umblă ei? Vremea de astăzi pare să semene foarte mult cu cea de atunci. Tații eșuează, mamele eșuează, copiii devin libertini. Păcatul a distrus totul. De exemplu, cum să cunoască și să prețuiască generația de astăzi frumoasa relație a lui Dumnezeu ca Tată cu copiii Săi, când copiii îl percep pe tatăl lor pământesc numai ca pe o persoană care finanțează sau ca pe un om dur, indispus?

Și apoi întâlnim aici această femeie care își făcea treaba cu o râșniță, sus, pe turnul din Tebeț, o activitate care i se potrivea, am putea spune. O privire spre Proverbe 31 confirmă aceasta. Femeia ideală, care este descrisă aici, corespunde întru totul gândurilor lui Dumnezeu. Ea se interesează de evenimentele din casă, ea se îngrijește de soțul ei, de copii, de personalul din casă. Ea cumpără, ea coase (oare ce haine decente va fi cusut?), ea se îngrijește de pâinea zilnică. Stă în firea femeii să dea viață, să susțină viața și să promoveze viața. Bărbații, dimpotrivă, ei iau de multe ori sabia, se luptă, merg la război. Și răniții – da, aici sunt de cele mai multe ori femeile care îi îngrijesc medical. După cel de-al Doilea Război Mondial totul zăcea în praf și cenușă. Și cine a făcut ordine? Așazisele „femei participante la înlăturarea dărâmăturilor”.

Chiar dacă deosebirile dintre bărbat și femeie trebuie să fie astăzi nivelate în societate, ele există cu toate acestea. În linii mari, atitudinea femeii este întoarsă mai spre interior, mai sentimentală, mai casnică. Atitudinea bărbatului, dimpotrivă, este orientată mai spre exterior, mai extravertit. El vrea să se ridice, să se extindă. Așa este în general (făcând abstracție de excepții).

Și acum vedem în povestirea noastră că toate aceste atitudini principale stau cu capul în jos. Totul este așa de confuz și de bizar! Tații nu mai sunt tați (iată-l pe Ghedeon), frații nu mai sunt frați

(iată-l pe Abimelec), femeile nu mai sunt femei. Piatra de râșniță, care trebuia să slujească pentru menținerea vieții, a ajuns să fie arma morții printr-o femeie. Firește, Abimelec a meritat moartea. Dar trebuie neapărat o femeie să execute această pedeapsă? Da și nu. Când bărbații eșuează, vin femeile în locul lor. Ceva asemănător am găsit deja la Iael, în Judecătoria 4.21. Ce faptă eroică feroce! Nu, Biblia nu ne trece aceasta sub tăcere. Dar oare nu este atât fapta lui Iael, cât și aruncarea pietre de către femeia din Tebeț, o pură batjocorire a sentimentelor feminine? Poate că nu ne putem aștepta la altceva nici în această vreme îndărătnică. Totul a fost așa de altfel, așa de opus față de gândurile lui Dumnezeu! Așa de nesfârșit de trist! Femeia a făcut, într-adevăr, ce trebuia în momentul acesta. Dar a fost sarcina ei?

Și noi trăim astăzi într-o vreme când are loc o vizibilă îndepărtare, respectiv inversare a ideilor valoroase. Cât de dificil este atunci să-i facem pe oamenii tineri să înțeleagă adevărurile divine care sunt ancorate așa de deslușit în Sfânta Scriptură! – Era într-o oră de tineret, când trebuia să fie discutată prima parte din 1 Corinteni 11: acoperământul capului și coafura femeii. De fapt, una dintre temele cele mai dificile. Ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat. A fost pusă întrebarea despre sensul versetelor 14 și 15: Ce vrea să ne spună Dumnezeu cu aceasta? Aici ceva chiar nu este în ordine când citim: „Nu vă învăța chiar firea că este o dezonoare pentru bărbat dacă are părul lung? Dar dacă o femeie are părul lung, este glorie pentru ea; pentru că părul lung îi este dat drept voal”. Răspunsul a fost simplu: Timp de mii de ani bărbații și femeile au înțeles și au respectat lecția firii. Bărbații și-au tăiat părul, femeile l-au lăsat să crească. Majoritatea culturilor lumii au aplicat aceasta așa, până la generația noastră. Singura excepție este omul cu idei progresiste al Occidentului nostru. Și atunci au spus fetele cu o mină nevinovată: „Noi nu înțelegem lucrul acesta. Firea nu ni-l explică.” Dar acestei generații tinere, Y, nici măcar nu-i putem face vreun reproș. Noi, părinții, nu le-am explicat Biblia. Noi, părinții, la sfârșitul secolului

trecut am lăsat să se banalizeze toate principiile biblice și le-am așezat cu susul în jos. Acum trebuie să culegem roadele amare. Păcatul a lovit fără milă și nu mai putem să nădăjduim decât în harul lui Dumnezeu, că El ne va deschide (din nou) ochii și urechile pentru adevărurile și principiile Cuvântului Său și pentru lucrarea Duhului Sfânt, ca femeile să devină din nou femei, bărbații să devină din nou bărbați, tații din nou tați, așa cum Își dorește Dumnezeu.

Azaria

1 Cronici 5.10: Și, în zilele lui Saul, au făcut război împotriva hagareniților și aceștia au căzut prin mâna lor; și au locuit în corturile lor, în tot răsăritul Galaadului.

În Biblia mea veche (ediția Elberfelder, 1905), ultimul pasaj, de la 1 Cronici 5.27 până la 41 este în capitolul 6. Aceasta au modificat-o apoi traducătorii cunoscători ai Scripturii și în noua ediție, (2005), cele 15 versete ale listei marilor preoți din seminția lui Levi stau din nou, corespunzător unei vechi Biblii ebraice, la sfârșitul capitolului 5 - și astfel sunt în legătură cu descrierea celor două seminții și jumătate, care s-au stabilit dincolo de Iordan (1 Cronici 5.25-26). Această modificare pare să fie ceva încurcat și complicat, dar are sens. De ce? Pentru că marele preot și preoția sa reprezintă mereu complet poporul lui Dumnezeu, chiar și în vremurile de decădere (cele două seminții și jumătate ar fi trebuit și ele să intre în țară). Nimeni nu poate să îndepărteze după bunul plac nici măcar una dintre pietrele prețioase (simbolul pentru seminții) din efodul sau din umerarii marelui preot. Și la sabbat, cele douăsprezece pâini pentru punerea înaintea se pun mereu înaintea Domnului, în locul sfânt. Acolo este locul lor și în zilele bune și în zilele rele. Nimeni nu poate să-l împiedice pe marele preot și să spună: „Nu este nici lună nouă, nici sabbat”. Răspunsul marelui preot este atunci ca cel al curajoasei sunamite: „Bine” sau simplu: „Pace” (2 Împărați 4.23).

Bine că au existat de-a lungul tuturor timpurilor oameni sinceri, temători de Dumnezeu, care n-au lăsat să li se tulbure privirea asupra căilor și planurilor lui Dumnezeu! Azaria a fost un asemenea bărbat. El a exercitat slujba preoțească sub împăratul Ozia. Și se adaugă: „În casa pe care a construit-o Solomon la Ierusalim”. Cum de este scrisă această frază la Azaria și nu la preoții de dinaintea sau de după el? Răspunsul îl găsim la 2 Cronici 26. Aici, omul este

testat pentru autenticitatea sa. Împăratul Ozia, acest domnitor de succes și respectat până departe dincolo de granițe (2 Cronici 26.15b), a devenit tot mai puternic și mai puternic. Atât de puternic, încât în cele din urmă s-a poticnit și a căzut. El a crezut că ce pot alți împărați și alte națiuni, și anume, să unească împărăția și preoția în dominația asupra țării, poate și el. Și astfel „a mers în templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii” (2 Cronici 26.16). Aceasta nu trebuia să se întâmple. Lucrul acesta le era rezervat numai preoților.

Acum venise ceasul lui Azaria. Se va înțelege el cu acest bărbat important? Are el curaj pentru așa ceva? Într-adevăr, Ozia făcuse așa de mult bine pentru popor! El făcuse ca țara să înflorească din punct de vedere militar și agro-politic. Dar toate aceste realizări bune n-au pentru Azaria și pentru preoți nicio valabilitate ca să scuze pătrunderea sa nepermisă, rea, în casa Domnului. Ei l-au dat afară din templu pe împărat în mod curajos. Și Dumnezeu l-a mai pedepsit pe împărat și cu lepră.

Dumnezeu cunoaște înclinația oamenilor, cea de a vrea să fie mari și să-i aducă pe alții în dependență de ei. De aceea a și instituit anul jubiliar în Leviticul 25 și 27 așa, ca după un anumit timp, datoriile să poată fi din nou iertate (vezi Deuteronomul 15.1-6). Dumnezeu este drept și Dumnezeu este îndurător. El stă împotriva celor mândri. Dar El știe să-i găsească și pe oamenii curajoși, care Îi îndeplinesc planurile. În fața oamenilor, aceasta nu este o misiune exterioară onorabilă. Ea necesită curaj, hotărâre și ascultare față de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Azaria a îndeplinit această sarcină ca portar al lui Dumnezeu în templul Său sfânt. El a reușit cu ajutorul a optzeci de preoți să-l cheme la ordine pe Ozia, în poruncile divine. El a îndeplinit această sarcină grea în mod altruist și luând în considerație Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Un exemplu pentru fiecare slujitor credincios al lui Dumnezeu (Evrei 3.5).

Josef Haydn a fost fiul unui mecanic auto sărac din Austria. Tatăl său cânta din când în când la harfă, iar mama sa cânta în același timp cu glasul ei blând. În această atmosferă casnică s-a dezvoltat talentul muzical al lui Haydn. El a devenit un muzician renumit mondial. Un coleg de breaslă, într-un cerc sociabil, a pus odată întrebarea: Cum ar putea cineva să-și reîncarce cel mai bine energia după o muncă obositoare. Unul dintre ei a declarat că un pahar de vin bun l-ar pune apoi din nou pe picioare. Un altul credea că o schimbare de tapet i-ar face foarte bine în asemenea cazuri: un drum scurt în mijlocul naturii sau contactul cu prieteni buni. Apoi a fost întrebat Haydn, cum ar ajunge la refacere și relaxare după o lungă perioadă încărcată de muncă. Haydn le-a împărțit colegilor că are acasă o cameră mică și confortabilă. Acolo s-ar duce dacă ar fi obosit. Acolo s-ar ruga Dumnezeului său. Acolo ar primi din nou putere ca să-și continue munca.

Iaasiel, fiul lui Abner

1 Cronici 27.21: Pentru jumătatea seminției lui Manase: Ioel, fiul lui Pedaia; pentru jumătatea seminției lui Manase în Galaad: Ido, fiul lui Zaharia; pentru Beniamin: Iaasiel, fiul lui Abner.

Uneori ne trebuie un anumit timp până când o hotărâre este conturată și apoi iarăși o vreme până când hotărârea este transpusă în faptă. Există atâtea hotărâri de luat! Hotărâri importante, care pot avea consecințe vaste. Alegerea școlii, de exemplu, a meseriei, a partenerului de viață, a locuinței și așa mai departe. Astăzi este vorba despre o persoană care a știut exact care era calea pentru ea, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, dar n-a mers pe ea. Acest om s-a împotrivit toată viața sa, dar la sfârșitul vieții sale a vrut totuși apoi să apuce pe această cale bună. Dar a fost prea târziu. Dumnezeu l-a luat.

Vorbesc despre Abner. El a fost căpetenia oștirii lui Saul. Saul și Abner știau exact că Domnul l-a uns pe David împărat peste Israel (1 Samuel 24.21; 2 Samuel 3.9,10). Dar ei au luptat în continuare împotriva lui David. Și chiar când Saul deja căzuse în război, Abner încă mai voia să-i ofere lui Iș-Boșet, fiul lui Saul, demnitatea împărătească. Este de neînțeles că bărbați de felul lui Abner pot să se rătăcească așa în îndărătnicia lor! Abner, care totuși, după toate câte citim despre el, era un om iubitor de pace, care nu căuta neapărat lupta, ca Ioab (2 Samuel 2.13,14,22,26), el a rămas de partea casei lui Saul. Foarte conștient și cu toată inima. Un om bun, cu trăsături nobile de caracter, dar cu o voință răzvățătoare, fermă. El a alergat pe drumul greșit, a stat de partea greșită.

Abner ne amintește de mulți oameni nobili din jurul nostru, de la care putem învăța mult în ceea ce privește caracterul, dar care resping Evanghelia harului lui Dumnezeu. Aceasta este tragic. Sunt

acești oameni poate dezgustați de comportamentul acelor care stau de partea corectă, dorită de Dumnezeu? Ioab era de partea cea bună, dar un om cu totul și cu totul brutal. El avea în minte numai propriul său avantaj. Un om carnal, care de multe ori acționa nebunește și în aroganță. El a stat de partea lui David, într-adevăr, dar a învățat puțin de la el. Așa trebuie și „oamenii credincioși”, care-L cunosc pe Domnul Isus și vor să-i slujească, să se rușineze de multe ori în fața „persoanelor necredincioase”, care-L resping pe Domnul, ce-i drept, dar care-și duc viața exemplar și onorabil. Firește, să alegi să stai de partea Domnului este lucrul cel mai important în viață: dar atunci trebuie și să ducem afară în lume trăsăturile Sale caracteristice.

Înapoi la Abner. În decursul timpului a fost conștient că era pe drumul greșit. Iș-Boșet era prea slab ca să preia domnia asupra lui Israel. Cum să și reușească, dacă Domnul îl alesese pe David? Și astfel, Abner face cunoștință cu David, Dar Ioab i-a stricat planurile. Abner ar fi trebuit să se hotărască mai devreme. Acum era prea târziu. Abner cunoștea teoretic gândurile lui Dumnezeu, dar nu a putut să le transmită în mod convingător fiului său, Iaasiel. Dar dragostea lui David, dimpotrivă, s-a adresat inimii lui Iaasiel. Împăratului David putea să i se încredințeze, de aceea și-a propus o schimbare laterală, din casa lui Saul (doar era rudă cu el, 1 Samuel 14.50), la viitorul împărat, David. Acesta a fost un lucru curajos, dar legat de binecuvântare.

Cu atât mai uimitor este acum că fiul său, Iaasiel, sub împăratul David, este pus căpetenie și conducător peste seminția lui Benjamin. Oare ce s-a întâmplat aici, în familia lui Abner? Se poate ca un copil, care crește într-o familie unde permanent se vorbește împotriva autorităților, să-și formeze o altă părere, dar tace de dragul păcii. Da, aceasta se poate. Câți oameni tineri, care au primit în inima lor mesajul despre cruce, nu trebuie să îndure batjocura și disprețul în casele lor părintești necredincioase! Dar hotărârea lor

de a-L urma pe Domnul este fermă. Și Dumnezeu face așa, ca într-o zi, atitudinea inimii lor să devină publică. Ei găsesc legătura cu alți credincioși care au aceleași concepții și Domnul îi binecuvântează.

Așa a fost la Iaasiel. Lui David nu i-a scăpat că în casa lui Abner, acest fiu era de partea sa. Dumnezeu a dezvăluit aceasta.

Vremea prigonirii lui David trecuse și acum ies la iveală cei fideli. Ei sunt introduși în funcțiile lor, primesc răsplata pentru perseverența lor tăcută în vremurile de nevoie și de necaz.

Dacă cineva se recunoaște în Iaasiel, aceluia vreau să-i fac curaj. Domnul te cunoaște. Rezistă! La vremea Sa, Domnul te va întâmpina cu cuvintele: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău”. (Matei 25.21).

Într-o seară întunecoasă și furtunoasă, un băiețel s-a rătăcit pe străzile animate ale unei metropole. Un polițist l-a găsit pe băiețelul plângând și l-a întrebat unde locuiește. Din fericire, micuțul știa strada și numărul. Astfel a putut polițistul să-i explice drumul. Te duci de-a lungul acestui drum. După aproximativ cinci sute de metri cotești la dreapta. Apoi treci peste un pod mare. După aceea o ții pe stânga. Mergi o bucată scurtă de-a lungul râului. Apoi ajungi ca de la sine pe strada pe care locuiești. Sărmanul micuț n-a înțeles nimic, pentru că era frig și furtuna îi fluiera pe la urechi. Cu lacrimi în ochi, el a fugit mai departe la întâmplare, până când, deodată i s-a adresat un alt glas, o voce prietenoasă, care i-a spus: „Vino cu mine!” O mână puternică îi ținea tare mâna mică și o vestă caldă i-a fost pusă pe umeri. Și drumul spre casă a fost găsit repede.

Primul bărbat i-a descris băiatului calea. Al doilea bărbat a devenit însăși calea spre casă. Exact aceasta găsim în Domnul Isus. El

spune: „Eu sunt calea”. El este calea spre casa Tatălui, spre slava eternă.

Șamgar

Judecătorii 3.31: Și, după el, a fost Șamgar, fiul lui Anat. Și el a bătut pe filistenii, șase sute de oameni, cu o țepușă pentru boi. Și a salvat și el pe Israel.

Șamgar nu trebuie să stea în umbra lui Ehud. Ehud, judecătorul din Israel, câștigase o biruință grandioasă asupra moabiților. După aceea „țara a avut odihnă optzeci de ani” (Judecătorii 3.30). Niciodată n-a existat în Israel o perioadă așa de lungă de pace. Dar asemenea perioade ascund primejdii în sine. Când credem că am biruit Moabul (o imagine a trândăviei și a mândriei, Ieremia 48.11; Isaia 16.6), atunci intrăm ușor în alte capcane. Debora, judecătoarea de după Șamgar, a putut literalmente să cânte o cântare despre aceasta: într-o strofă pomenește vremea lui Șamgar: Călătorii pe drumuri mari umblau pe căi strâmbe (Judecătorii 5.6). Noi, ca popor al lui Dumnezeu, să nu credem niciodată că avem voie să ne odihnim pe presupușii noștri lauri. Vrăjmașul este mereu activ.

Și dacă Moabul este biruit pentru o vreme, atunci diavolul își întinde capul într-un alt loc. Atunci se trezesc filistenii. Oameni primejdioși „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3.5). Și acest formalism este o trăsătură primejdioasă a timpului nostru. El apare când credem că putem totul, că știm totul, că avem totul. Atunci devenim rutinari care au renunțat la dependența de Domnul, creștini de nume, care nu (mai) au chiar nicio legătură cu Domnul. Aceasta este o stare rea. Iar poporul filistean indică astfel de oameni. Acest popor se amestecă, pur și simplu, printre israeliți. Ei n-au trecut niciodată prin Marea Roșie, cu atât mai puțin atunci prin Iordan. Aceasta înseamnă, din punct de vedere al Noului Testament, că n-au nicio legătură cu Domnul. Nici cu moartea Sa, nici cu învierea Sa.

Aceasta a fost vremea în care a trăit Şamgar (de altfel, nu avem voie să-l confundăm cu Şama din 2 Samuel 23.11-12). Numele său este înrudit cu cel al lui Gherşom, adică străin. Acest bărbat s-a apărut împotriva atacului filistenilor, aceşti cuceritori ipocriți de țară, și a omorât șase sute de oameni cu o țepușă pentru boi. Se pare că Şamgar era păstorul unei cirezi de vite, pe care a apărat-o de filistenii. Dar el nu și-a apărat numai vitele, ci a „salvat și întreg Israelul” – în luptă corp la corp.

Cum a reușit Şamgar? Nu știu. Asemenea arme nu fac parte din echipamentul militar. Exact așa cum nu fac parte nici alte obiecte de luptă pomenite în cartea Judecătorii, ca: țărșii cortului, trâmbițele, ulcioarele, făcliile, pietrele de râșniță și falca de măgar. Dumnezeu vrea să Se glorifice tocmai prin oameni neajutorați, cu unelte slabe. Dar acum trebuie să fiu atent. Unelte slabe? Da, în ceea ce le privește. La Ehud a fost o sabie cu două tășuri (Judecătorii 3.16), un indiciu deslușit pentru Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4.12), iar țepușă pentru boi a lui Şamgar arată la fel spre Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvintele înțelepților sunt ca niște țepușe, și cugetările lor, ca niște piroane înfipite: sunt date de un singur păstor” (Eclesiastul 12.11).

Şamgar cu arma sa ne arată spre efectul Cuvântului lui Dumnezeu. Uneori ajunge un cuvânt mic, o frază scurtă din Biblie, pentru a trezi conștiința ascultătorilor. Acest cuvânt stă apoi ca o țepușă, ca piroane înfipite. Și el poate aduce schimbare. Oamenii pot să vină la credință și credincioșii la întoarcere. „Un om are bucurie prin răspunsul gurii lui și ce bun este un cuvânt la timpul lui! (Proverbele 15.23). Cine ar putea să nu-și aducă aminte în viața sa de asemenea cuvinte „înfipte”?

Nu sunt un prieten al istoriilor miraculoase și romane n-am avut voie să citim acasă de timpuriu; lucrul acesta ni l-a interzis tata. Dar dacă o povestire numește calul și călărețul, deci se cunosc: autorul,

locul și timpul, atunci ea poate fi dată mai departe, așa că vreau să narez o poveste de George Cutting, autorul broșurii „Siguranță, certitudine și desfătare”, care ilustrează bine efectul câtorva cuvinte biblice:

Deci, Cutting a mers odată cu bicicleta sa pe lângă un conac din Norfolk. Oarecum, i-a venit să strige cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” Și a făcut-o chiar de două ori. O jumătate de an mai târziu a mers în satul acesta din casă în casă și a vorbit cu oamenii despre mântuirea veșnică. Astfel a ajuns și la conacul menționat. El a întrebat-o de-a dreptul pe femeia care i-a deschis ușa, dacă este mânăuită. Răspunsul a fost: „Da, domnul meu, sunt. Știți ce s-a întâmplat? Acum șase luni stăteam aici, în grădină. Aveam un mare necaz și m-am rugat lui Dumnezeu. Atunci am auzit un glas tare: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii! Atunci l-am rugat pe Dumnezeu, dacă poate să lase acest glas să-mi mai vorbească încă o dată. Și imediat l-am mai auzit încă o dată. Acesta a fost pentru mine momentul să-L primesc pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor personal. Din clipa aceea a intrat pace adâncă în inima mea.”

Cuvântul limpede al lui Dumnezeu este arma cea mai bună împotriva vrăjmașului. De aceea și este așa de importat ca în anii tinereții nu numai să citim Biblia, ci și să învățăm pe dinafară proverbe și versete. Acestea sunt pietrele netede pe care le avea David ca să-l învingă pe Goliat. Domnul și Mântuitorul nostru le-a folosit, de asemenea, ca să-l pună la punct pe vrăjmaș. Putem să fim slabi și neajutorați în fața vrăjmașului, dar avem Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Său. De aceea, Hagai 2.5 ne încurajează: „Cuvântul și Duhul meu rămân în mijlocul vostru: Nu vă temeți!”

Heldai, Tobia și Iedaia

Zaharia 6.10: Ia daruri de la cei din captivitate, de la Heldai, de la Tobia și de la Iedaia, care au venit din Babilon, și vino în aceeași zi și intră în casa lui Iosia, fiul lui Țefania.

Adunat, aruncat! Câte unul poate să facă aceasta, altuia îi vine greu. Eu fac parte din ultima grupă. Chiar și cartea de citire din primul meu an de școală generală am păstrat-o. Tatăl meu pare să fi avut o predispoziție asemănătoare. De curând am mai găsit un clasificator gros cu toate scrisorile de mulțumire pe care frați și surori de credință, dragi, ni le-au trimis din Republica Democrată Germană de atunci, care au primit pachete cu alimente în anii '50/'60. Acestea sunt amintiri pe care nu le voi uita. Firește că din când în când se mai aruncă câte ceva. Clar, dar cine știe la ce s-ar mai putea folosi una sau alta? Unele lucruri merită, într-adevăr osteneala de a fi păstrate. Și Dumnezeu face aceasta. De exemplu, El a notat toate lacrimile mele în cartea Sa (Psalmul 56.8).

Și mai târziu, în Împărăția păcii, vom găsi în „templul lui Dumnezeu” o cunună din aur și argint, care amintește de vremea lui Zaharia (Zaharia 6.14). Cum ne putem imagina noi aceasta, nu știu. Dar nici cununa din Zaharia 6 și istoria genezei ei nu trebuie să le uităm vreodată, pentru că ele arată spre Persoana prețioasă a Domnului nostru, care va apărea cândva în slavă și putere ca Împărat și Preot, îmbinate într-o singură Persoană (Zaharia 6.12). Și acum povestea în detaliu:

Ea aproape că seamănă cu o poveste de crăciun. Trei înțelepți vin din Răsăritul Babilonului și aduc la Ierusalim daruri, aur și argint. Și în timp ce ei sunt la Ierusalim, Mesia este vestit poporului: „Iată un om al cărui Nume este Odrasla! Și El va odrăsli din locul Lui și va construi templul Domnului” (Zaharia 6.12). Aceasta este în al

doilea an al împăratului persan, Darius (circa 520 î. H.). O mare parte a poporului Israel s-a întors deja din Babilon în țara părinților lor. Heldai, Tobia și Iedaia n-au fost prezenți atunci. Ei au rămas să mai locuiască în Babilon. Oameni temători de Dumnezeu. Așa că avem o mică rămășiță credincioasă care a mai rămas în Babilon și o rămășiță credincioasă care se găsea în țară. Credincioși și necredincioși, aici și acolo. Aceasta ne amintește tare de vremea noastră. „Despărțiți sunt astăzi sfinții, / Nu se vede unitate”, așa cântăm într-o cântare. Dar „Pe-ai Săi, El, Domnu-i știe / Oriunde s-ar afla. / Când singuri par să fie, / Sunt în prezența Sa.” Și Ilie a crezut odată, în zilele tulburi, că el este singurul care se teme de Dumnezeu, dar Dumnezeu a trebuit să-l corecteze: „Mai sunt alți 7.000, Ilie, care nu și-au plecat genunchiul lui Baal”. Aceasta a fost o învățătură serioasă pentru Ilie. Și nu numai pentru el.

Astfel au ajuns la Ierusalim cei trei prieteni cu darurile lor. Cum și când au adunat aurul și argintul, aceasta rămâne o taină, exact așa cum trebuie să rămână și taina Mariei, cum și când a adunat prețiosul mir de nard (Ioan 12). Dumnezeu va ști lucrul acesta. El îl va răsplăti. Și El deja l-a răsplătit, pentru că Scriptura a „dăruit o pomenire”, atât pentru Maria, cât și pentru cei trei prieteni (Zaharia 6.14). Interesant este că cei trei au găsit în Ierusalim și casa lui Iosia, fiul lui Țefania. Fără stea, fără navigație, fără îndrumător. Domnul îi cunoaște pe ai Său și ai Săi se cunosc între ei (Maleahi 3.16; 2 Timotei 2.22).

Și Zaharia i-a găsit pe cei trei prieteni în casa lui Iosia. Și cei trei sunt de acord că aurul și argintul se mai pot folosi pentru confecționarea unei cununi. Inițial, aceste comori au fost gândite pentru templu. Ei n-au ridicat nicio obiecție față de dorința lui Zaharia și au consimțit. Bărbați distinși, bărbați credincioși, bărbați cu încredere în căile lui Dumnezeu.

Și acum partea frumoasă: Zaharia a pus să se facă o cunună împărătească din aur și din argint și a pus-o pe capul marelui preot prezent, Iosua. – Aceasta ni se pare ciudat, pentru că nici Zorobabel, nici Iosua nu aveau pe atunci dreptul la cunună împărătească. Aici avem o aluzie simbolică la domnia împărătească a lui Mesia din Împărăția păcii. El va fi atunci, în același timp, investit cu funcția preoției. Acțiunea lui Zaharia arată departe, spre viitor. Îl indică pe Domnul Isus, care va domni ca Preot și Împărat în Împărăția Sa. Din această împărăție vor face apoi parte și „cei de departe” (Zaharia 6.15), oameni din toate părțile pământului. Lucrul acesta n-a fost posibil pe vremea lui Ezra și a lui Neemia (Ezra 4.3).

Dar măreția și slava Domnului nostru sparg toate granițele. Lucrarea Sa și Persoana Sa nu sunt o binecuvântare numai pentru poporul Său, Israel, ci sunt o binecuvântare și pentru popoare (Isaia 49.6).

Și Dumnezeu este atât de bogat și de îndurător, încât El vrea să păstreze cununile de aur pentru „Heldai, Tobia și Iedaia și pentru bunătatea fiului lui Țefania, spre amintire în templul Domnului”. Dumnezeu n-a strâns repede de pe masă atitudinea bună și fapta plăcută lui Dumnezeu ale acestor oameni. El le-a prețuit și le-a păstrat bine în Cartea Sa. Lucrul acesta îl face și dacă noi Îi „slujim cu bucurie” (Psalmul 100.2a) și atunci când, înainte de toate, scoatem în evidență prețiozitatea Domnului nostru și-L mărturisim în fața lumii.

Șarețer, Reghem-Melec și oamenii lui

Zaharia 7.2: Betelul a trimis pe Șarețer și pe Reghem-Melec și pe oamenii lui ca să ceară de la fața Domnului.

Când în anul 1967 Israel a câștigat războiul de șase zile împotriva statelor vecine, ne-a fost îngăduit nouă, oamenilor tineri, să lucrăm o perioadă limitată într-un kibbutz. Așa că ne-am înțeles cu un mic grup să petrecem patru săptămâni în kibbutzul Nir-Oz, în imediata apropiere a Fâșiei Gaza, după care am mai adăugat un tur de paisprezece zile prin țară. Ghida israeliană era unsă cu toate alifiile: experimentată, inteligentă și sociabilă. Nu ne-a rămas datoare cu niciun răspuns, nici măcar la întrebările cele mai dificile. Și cu Biblia se descurca. Trebuia, într-adevăr, pentru că noi călătoream pe urmele lui Isus din Nazaret. Ce ne-a uimit totuși era că ea nu credea în El. Desigur, într-un „Isus istoric”, dar să-L aducă în legătură cu Mesia care va veni, aceasta nu-i intra în cap. Aceasta nu voia și nu putea s-o accepte.

Asemenea oameni există. Ei știu totul, cum se spune. Ei au zilnic contact cu lucrurile sfinte, postesc și se roagă, dar inima lor rămâne neatinsă. Ei vin cu multe întrebări, dar răspunsurile – chiar dacă sunt motivate biblic – nu fac decât să provoace și mai multe întrebări în ei. Acestor oameni le lipsesc credința copilărească, încrederea în Dumnezeu și pocăința față de El (Faptele apostolilor 20.21).

Zaharia 7 ni-i prezintă pe acești oameni. Am impresia că părinții lor au avut deja probleme cu credința în Dumnezeu, pentru că cine în Israel dă copiilor săi nume de proveniență babiloniană? Lucrul acesta a fost altfel la cei trei prieteni care au sosit cu doi ani mai înainte din Babilon, cu aur și cu argint (Zaharia 6.10). Ei purtau nume care mărturiseau despre credințioșia și ajutorul Dumnezeului

lor. Corespunzătoare a fost și sosirea lor. Șarețer, Reghem-Melec și oamenii lui au fost trimiși acum de către populația Betelului la Zaharia, cu întrebări pentru zilele de post. „Ah, Betel, cum te-ai schimbat!” Cândva a fost un loc unde Iacov L-a întâlnit pe Dumnezeuul casei lui Dumnezeu (Geneza 35.7), unde el și-a trimis familia să se uite dacă nu cumva se găsesc dumnezei străini în mijlocul lor (Geneza 35.2). Ei trebuiau să se curețe și să-și schimbe hainele. Aceasta a fost de mult. Între timp, exact în mijlocul cetății stătea statuia vițelului de aur (1 Împărați 12.28; Amos 7.13). Și nu este întâmplător că locuitorii din Betel considerau sâcâitor să țină de patru ori pe an zile de post, în care trebuiau să-și amintească de catastrofa deportării în Babilon (2 Împărați 25). Întâi, asediul prin Nebucadnețar, în luna a zecea (2 Împărați 25.1), apoi, în luna a patra, prinderea lui Zedechia (2 Împărați 25.3). După aceea, în luna a cincea a fost arsă casa lui Dumnezeu (2 Împărați 25.8-9), iar în luna a șaptea a mai fost ucis și guvernatorul, Ghedalia (2 Împărați 25.25). În Babilon s-au gândit iar și iar în urmă la aceste zile îngrozitoare. Acum ei întrebă: Încă să mai facem aceasta? Oare sunt toate acestea așa de importante și încă necesare? De fapt, Zaharia a transmis imediat întrebarea mai departe, la Dumnezeu. Și Dumnezeu a răspuns cu o contra-întrebare: Oare pentru cine ați făcut voi aceasta? Pentru voi sau pentru Mine? Dumnezeu ajunge să vorbească despre esența problemei. Oare de ce a fost distrus Ierusalimul? De ce au fost împărații săi duși în captivitate? Ce sens a avut atunci postul vostru în toate aceste decenii? Dumnezeu voia ca ei să devină conștienți de păcatele lor. Trebuiau să mediteze odată asupra lor și să se smerească și să se plece (vezi Leviticul 23.26-32).

Cu câtă plăcere ne achităm și noi de anumite obligații, pe care apoi le considerăm o slujire înțeleaptă, fără s-o umplem cu conținut și dragoste devotată. Atunci și noi ajungem ușor să punem întrebări ca: Chiar trebuie să frângem pâinea în fiecare duminică? Nu ajunge

o dată pe lună? N-ar fi mai intensiv necesară lucrarea evanghelică, decât sărbătorirea Cinei Domnului?

Dumnezeu le dă de înțeles aici bărbaților din Betel, că trebuie să se gândească mai mult la El (Zaharia 7.9). Exact în acesta constă adevărata semnificație a postului: să găsească mai mult timp și dragoste pentru Domnul, să se dedice mai mult aproapelui și să se păstreze pe sine neîntinat de lume (Iacov 1.27). Atunci postul și rugăciunea nu vor fi pentru mine o obligație. Nu, pe această cale vor intra în inima mea chiar pace și bucurie în Domnul Isus.